

yeni demokrasi

Mayıs 1992

Sayı:43

Yıl:6

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı:7000TL (KDV Dahil)

**ÖLÜ ELE GEÇEN
BEDENİMİZDİR;
ONLAR NE İLK,
NE DE SON
GİDENİMİZDİR!**

Devrimci Kamuoyuna; YENİ DEMOKRASİ OKUYUCULARINA

Tam olarak 5. yayın yılımızı doldurduğumuz bir sayı ile sizinleyiz. Beş yıl önce Mayıs'ta ilk sayımızla yayın hayatımıza başlarken sizinle birlikte olmanın, size ulaşmanın tarifsiz sevincini tattık. İlk sayımızı dağıtma verdiğimiz gün binlerce okuyucumuzun "oh be" diyen sesini duyduk. 5 yıllık bir süre boyunca istisnasız bütün çalışanlar olarak gördüğümüz baskı ve işkencelerle, işkence sonucunda sakat bırakılanımız ve uzun süre tutuklu kalanımızla bir adım gerilemeden, tersine faşizmin kendi hukukunu bile pervasızca çiğneyerek, insan hakları ve basın özgürlüğü yalanlarıyla birlikte sosyalist basına özellikle de dergimize karşı sürdürdüğü toplatma kampanyası, yazarlamıza ağır hapis cezaları ve yazı işleri müdürlerimize yüzlerce seneyi aşan hapis, yüz milyonları aşan ağır para cezası politikasının bizim doğru yolda bulunduğumuzun egemen sınıflar cephesinde biçimlenen tepkisi olduğunu gördük, halkınımızı aydınlatma davasına dört elle sarıldık. Çünkü gördük ki çalışani ve okuyani olduğumuz için gördüğümüz işkence hapis ve para cezaları, karanlıkta saltanat kurmuşların çürümüşlüklerini ışığa tutmamıza duyulan kudurganlıktır. Zira; yedi yıllık bir askeri faşist diktatörlük altında beynine, diline ve eylemine kilit vurulmuş; değerli evlatlarına yoğun işkencelerle acı çektirilmiş, birçoğuna darağaçları kurulmuş, sokak infazları hız kazanmış, zindanlar, binlerce devrimci tutuklunun ve Kürt yurtsever savaşçısının işkence altındaki iniltileriyle tıka basa her yıl tahliye kapısına onlarca ölüsünü bırakmış çeşitli milliyetlerden mozaiki olmuş bir ülke halkının yaşadığı bu zulüm sürecini aydınlığa çıkarma misyonu yüklenmiştik. Sadece bu kadar değil; bütün bu olup bitenlere rağmen, bugün olduğu gibi o ana kadar da, dolma kalemelerini generallerin ve işkenceci müdürlerin verdiği devrimci kanıyla doldurarak haber yazan günlük basın bu olup bitenden "bihaber!" faşist devletin sahipleriyle kol kola halkın susturulması şerefine kadeh kaldırmalarını da deşifre ederek onlara alternatif olmuşuk. Yani, "halkın basını", "gerçek gazetecilik" demogojileriyle, polis, MİT'in ve faşist politikacıların dikte ettiği haberlerin dışında başkaca bir haber yazmayan ve bu sayede basın imparatorluğu kuranları da rahatsız ettiğimiz içindir ki toplatma haberlerimizin yazılmaması, gözaltularımızın, gördüğümüz işkence ve hapsedilmemizin bunların gazeteciliğinde haber değeri görmez oluşu bundandı.

Bu 5 yıllık süreç, en özlü ifadesiyle karanlığı aydınlatmaya çalışan bizlerle, karanlıkta ne ile beslendiğinin ortaya çıkarılması çabasına çılgınca saldıran patron-ağa devleti yetkilileri arasında bir mücadele olarak yansıdı. Evet biz devletin bütün yıldırma, yoketme ve çöktürme yöntemlerine karşı, belki hedeflediğimiz ölçüde siyasi gerçekleri daha geniş yığınlarla ulaştırmayı başaramadık ama, daha azimli olduk, daha çoğaldık ve daha güçlendik.

Ve şimdi daha güçlüyüz. İki yıl önce yayın hayatı-

na başlayan, ancak dergimizle (ve dergimizin de onunla) aynı siyasal hatta, yakın ve uzak amaçta aynı rotada yayın yapan **Halk Demokrasisi Dergisi**yle birleşme kararı aldık. Her iki dergi okuyucusunun birliğinden fişkıran, mücadele gücümüzün aydınlatan meşalesinin adı bundan böyle **YENİ HALK DEMOKRASİSİ** olacaktır. İlk etapta doğru bir tanımlama olarak ve ülke devriminin zaferle şekillenen iktidarının siyasal tanımlamasının ifadesi olarak evrensel geçerliliğini koruyan Halk Demokrasisi kavramının muğlaklaştırılması olarak anlaşılabilir bu isim. Kuşkusuz nedensiz düşünülmediğinde bu böyledir. Ancak **Yeni Demokrasi** ile **Halk Demokrasisi** gibi iki derginin birliğiyle şekillenen yeni derginin; bu iki derginin birleşmesinin bir sonucu olduğunu anlatabilmenin bulunabilecek en ortak noktası; ancak **Yeni Halk Demokrasisi** olarak şekillenebildi. Yani **Yeni Halk Demokrasisi**'nde yer alan **Yeni** hem birleşmiş olan her iki dergiden biri olan **Yeni Demokrasi** isminin yarısıdır, hem de, elinizdeki sayı ile yayın hayatına son verecek olan **Yeni Demokrasi** ve **Halk Demokrasisi Dergilerinin Birliği** ile çıkacak olan dergi olması dolayısıyla her iki derginin eski isimlerinin bir anlamda harmanıdır.

Yeni olarak çıkaracağımız derginin siyasal hattı, uzun ve kısa hedefi öz olarak tamı tamına Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı, Sosyalizm ve altuçağ ideallerine bağlı bir rotada yayın yapacak, her iki derginin tecrübelerini özümseyerek daha anlaşılabilir ve güce dönüştürülebilir bir yayın perspektifiyle elinize ulaşacaktır.

Sevgili okuyucularımız,

Zaten her iki dergi okuyucusunun başından beri kabbulenemediği ayrılık sizin bilinçli ısrarlı ve kararlı çabanızla giderildi. Şimdi bir aradayız ve daha güçlüyüz. Artık geçmişten doğru dersler çıkararak, bugün ve gelecek için üreteceğiz. Değişiceğiz, değiştireceğiz; her ileri adımı büyük başarının, büyük zaferin kazanılmış mevzileri ve devrime yakınlaşmış mesafesi olarak koruyacağız. Geçmiş, yaşanmış kırgınlıkları korumanın değil; bugün ve gelecek hakkındaki mücadelemize hizmet ettirecek tecrübeler olarak tartışacağız. Aksini algılamak sadece yerimizde saymakla kalmayız, gerilerizde. Çünkü herşey akıcıdır ve her akış mesafe katedicidir. Bu diyalektik yaşamın bilincinde olarak kaynaşmalı, devrime, halka ve yeniyi yaratma ideallerine bağlılığın bizi **YOLDAŞ** eden bağlarını hızla güçlendirerek birliğin gücünü ve coşkusunu mücadeleye aktarmalıyız. Devrim, inancımızı doruklar, fethedilme cesaretimizi bekliyor!

Bu inançla, **Yeni Halk Demokrasisi** olarak sizlerle olmanın heyecanını yaşıyor, **Yeni Demokrasi** olarak bu son sayımızla hoşça kalın diyoruz.

Bütün sıcaklığımızla hepimizi kucaklıyoruz.

yeni demokrasi

UMUT YAYIMCILIK
ve Basım Sanayi Limited Şirketi

Adına Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü
Ertuğrul KARATAŞ

Genel Müdür
M. Ali ESER

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No:16/3
Sultanahmet-İstanbul
Tel: 516 60 20 - 518 23 23
Fa: 518 23 23

ANKARA
Necatibey Cad. No: 80/12
Maltepe Tel: 230 63 27

İZMİR
Yaparsoy İşhanı No:508 Kat 5
Üçüncübeyler/Konak

ÇUKUROVA
Talip çakmak
Atatürk cad. Belediye karşı
çıkamaz sokak seven Ap. kat 1
Daire 1
ADANA

MALATYA
Turgut Temelli Cad.
Baş İşhanı K.1 No:72

ALMANYA
Turiner Str. 7 5000 Köln 1

AVUSTRALYA
77/1 Rawson St, Auburn 2144 Sydney

AVUSTURYA
Münzwardeingasse 5/9 1060 Wien

FRANSA
17. Rue De-L'echoier 75010 Paris

HOLLANDA
Shijker Sraat 203 6828 DD Arnheim

İSVİÇRE
Herrengaerweg 19 4054 Bassel

İNGİLTERE
P.O. Box 2455 London N.11 2. NA.

ABONE KOŞULARI
6 aylık 42.000 TL. 30 DM-15 \$
1 yıllık 84.000 TL. 60 DM-30 \$

Yurtiçi Hesap No:
Umut Yayımcılık
Akbank Bahçelievler İst. Şb.
Hesap No: 6720-7 DHN

Yurtdışı Hesap No:
Umut Yayımcılık
Akbank Bahçelievler İst. Şb.
Hesabı No: 6764-5

SUNUŞ

Düşünce ve inanç yoldaşlığıyla bir arada oluşumuzun 5. yılını doldurduk. Ve bu süre içinde belki de her sayıda bizim vermeyi arzuladığımız sizlerin duymayı ve okumayı arzuladığınız iki kardeş derginin; **YENİ DEMOKRASİ** ve **HALK DEMOKRASİSİ** Dergilerinin birleşerek tek yayın olduğu haberini ne güzel bir sevinçtir ki 5. yayın yılımızı doldurduğumuz bir sayı ile size ulaştırmayı başardık. Ön iç kapağımızı arzettiği önemden dolayı bu konuya ayırdık.

Bu kapak konumuz da yine kan izleri var. Faşizm katletmeye devam ediyor. Öyleki 16-17 Nisan günü, Türkiye'nin bir ucundan diğer ucuna devletin estirdiği terörle 48 devrimci katlediliyor. Bosna Hersek'te süren iç savaşta 6 gün içinde 4 kişinin öldürülmesi ile karşılaştırdığında devletin halka karşı sürdürdüğü savaşın hangi boyutlara ulaştığını ortaya koyar. Dünyanın 1 numaralı savaş bölgesidir Türkiye. Ve hakın kazanaacağı bir savaştır bu. Bu sayımızda birçok yönüyle bu gündemi irdeledik. Devrimci kamuoyunu yakından ilgilendirmesi dolayısıyla 16-17 Nisan katliamları ile ilgili Devrimci-Sol bülteninden ve TKP-ML güçlerinin birleşmesini kamuoyuna duyuran işçi büyüğü kurtuluşu'ndan pasajlar aktardık.

Bu sayıda ilginizi çekeceğine inandığımız iki önemli röportaj sunuyoruz.

Biri, Rusya Birleşik Komünist Partisi (Bolşevik) ile yapılan röportajdır. Uluslararası emperyalizmin ve dünya gericiliğinin "kömünizm öldü" çılgınlıklarına da bir cevap durumundadır bu röportajın mücadelesinin gerilediği yerde de durmadığını tarihi tecrübelerinin üzerinde yeniden kızışarak ileriye taşınacağına kanıtını bizzat Rusya'daki devrimcilerin görüş ve tutumlarında göreceksiniz. İkincisi de halkın hızla siyasi iktidarı fetfetmeye yaklaştığı bir ülke olan Peru'lu devrimcilerle yapılan röportajdır.

Kürdistan'ın canlı gündemi bu sayımızın da gündemi arasındadır. Yeni Dünya Düzeninde Kürt Gerçekliği, "Babilin Yeni Dehşetleri, Kürdistan'da Kan Kustular" ve "Emperyalist Dalaşta Kürt Dostluğunun iç Yüzü" başlıklı yazılar Kürdistan'daki gelişmeleri değişik açılardan yorumlayan yazılardır.

Biri okuyucu mektubu olan diğeri de "devrimin yolu sorunu" çerçevesinde ele alınan iki devrimci örgüte: TDKP ve Dev-Yol'a ilişkin iki eleştirel yazımız var. Ve gücünü koruyan birçok haberimizle sizinleiz.

Yeni dergide buluşmak üzere.

İÇİNDEKİLER:

Kapak Konusu: Ölü Ele Geçen Bedenimizdir	2
Katledilişinin 19 Yılında Birlikteyiz ve Seninleyiz	12
TKP/ML (Konferans) ve TKP/ML (DABK) Birleşti	14
Haberler	19
Devrim Tarihini Yazıyoruz	31
Türkiye Ziraatçılar Derneği	34
Peru Devriminin Zaferi Engellenemeyecek	46
Per Halk Hareketi Delegasyonu ile görüşme	39
Ne Pasifizm, Ne Yılgınlık, Ne Reformizm	41
Basındaki Haysiyetsizlerin Gerçek Yüzleri	44
Babilin Yeni Dehşetleri	46
Birleşmiş Milletler Cemiyeti İrkçılığa Karşı olabilir mi?	52
Azeri Ermeni Çatışmaları	54
Nina Anreageva ile görüşme	59
Uşaklığın Zirvesine Tırmananlar	63
Revizyonistlerin Son Tangosu	65
Emperyalist Dalaşta "Kürt Dostluğu"nun İç Yüzü	70
İdeolojik Yayın Faaliyeti	76

ÖLÜ ELE GEÇEN BEDENİMİZDİR, ONLAR NE İLK NE DE SON GİDENİMİZDİR!

Derviş Meletoğlu

"Terörist Baader Meinhoff çetesine Almanya ne yaptıysa, PKK'ya da biz onu yapıyoruz" (Demirel)

Yani sorgusuz, sualsiz, yargısız, anında ve yerinde infaz.

Cezalandırılan işkenceci faşistlerin cenaze törenlerinde katil sürüsünün "kana kan intikam" çılgınlıkları devlet politikasının merkezine iyice oturdu artık. Demirel'in özlüce "kansa kan" sözlerinde ifade bulan devrimcilere ve ayağa kalkan halka karşı izlenecek yegane devlet yönteminin "imha etmek" olduğu, her geçen gün yeni örneklemeleriyle toplu ve tek tek cinayetlerle orta yere serilmeye devam ediyor. Faşizmin kitabının birinci sayfasında yazılı "önce, ama ilk önce ezeceksin" prensibi, yeni hükümetlerinin de asıl icraatı olarak Türkiye topraklarına yansıyor. "ölü ele geçirme" adı altında yapılan anında infaz uygulamaları; kimi gizli örneklerine karşın çoğu da herkesin gözü önünde yapılan ve halka kanıksattırılmaya çalışılan ve bizzat faşist terörün tabiatı gereği de öyle olmasında gerek görülen bir biçimde, havaya sıkılan kutlama mermileri, halktan bir grup insanın gerici-lerin ve resmi-sivil faşistlerin

de kıskırtması ile destek tezahüratları şöven ve ırkçı propaganda bombardımanının eşliğinde ve zafer nutukları, muzaffer komutan edalı demecilerle beraber hız kazanmış bulunuyor.

Newroz katliamlarının ardından 17 Nisan'da Devrimci Sol isimli devrimci örgüte yönelik can alma operasyonlarının "hasılatı"ndan duyulan memnuniyeti TV ve Basın, yayın organlarından yansıtılan çığınca manşetlerle kamuoyuna sunan ve devrimcilere, komünistlere karşı yoğun bir terit kampanyasına girişen faşizm; kendi kanlı, insanlık düşmanı, vahşi, ve iğrenç yüzünü gizlemeye bu protresini devrimcilerin yüzüne maskelemeye çalışmaktadır. Suçu, faşizmin sömürü ve zulüm düzenlerine karşı savaşmak olan devrimcileri diktatörlüğe karşı kullandıkları devrimci şiddet yöntemlerini çarpıtarak kanlı katil terörist diye lanse etmek öteden beri taktikleri olmuştur. Böylelikle, yürütülen mücadelenin özü karartılmık, sıradan bir oç alma, kan dökme, halkı sindirme ve kargaşa ortamı yaratma şeklinde gösterilmek istenmektedir. Bu yüzden; Şaki, eşkiya, anarşist, terörist nitelermeleri silahlı mücadele yürütü-

cülerinin 'boynuna yafta' olarak asılıyor. Oysa, resmi ve gayri resmi bütün kurumlarıyla halka, komünistlere ve devrimcilere karşı işledikleri cinayetler, katliamlar, işkenceler ve baskılarla, kendi hukuklarını bile tanımamazlıkla, kendi yalarını bile hiçe saymakla, insan haklarını pervazsızca çiğnemekle eşkiyanın da, anarşistinde, teröristin de ta kendisi onlardır. Anarşi yaratmakla siyasi istikrarı koruma amaçlı taktikleri deneyenlerde gözaltında insanlara işkence etmek ve katletmekle, sokaklarda, dağlarda, odalarda toplu kıyımlar gerçekleştirmekle, anında infazlarla kan döken ve can alan da bu devletin katliam kuvvetleridir. Maaşlı, paralı, silahlı çeteleridir. Resmi ve sivil cinayet şebekeleridir.

Asıl Terörist Devrimcilere Karşı Sürek Avı Başlatan Ölüm Makineleridir

Newroz katliamlarında 1 milyon kurşun harcayan, uçaklarıyla, tankları toplarıyla, havanları, bazukaları, roketleri, lav silahları, yangın bombalarıyla şehirleri, köyleri kasabaları harebeye çeviren yüzlerce in-

sanı katleden de onlardır. Başta İstanbul olmak üzere büyük şehirlerde devrimciler, ilerici ve yurtseverlere karşı "sürek avı" başlatan, vahşi hayvanlar gibi evlere, odalara dalan ve ölüm makinesini işleten de onlardır. "Daha çok kan akacak" diyen, bu devletin valileridir. "Hasılat gayet iyi" diyen bu devletin bakanlarıdır. "Kansa kan" diyen bu devletin başbakanıdır. Yaralı yakalananlar için telsizlerinden "gebertin, öldürün" anonsu yapılan, operasyon sonrası yine aynı telsizlerden katledilen devrimciler için "şahsın gereği yapıldı" anonsu duyulan polisler, bu devletin polisleridir. "Operasyon bitti, sıra cesetleri toplamaya geldi" diye resimaltı yazılara yer veren, cinayetlere zafer başlıkları atan bu düzenin basınıdır. Düzen ve devlet tüm çürümüşlüğü ve iğrençliğiyle yüzünü sergiliyor. Sosyal emperyalist bloktaki çöküşün ardından geliştirdiği "ideolojileri iflas etti" propagandasına şimdi daha sıkı sarılarak uyguladığı kanlı çizgisini meşru kılmaya çalışıyor.

Komünistleri ve devrimcileri haltan tecrit eteme, marjinalize etme politikasının üzerinde ısrarla duruyorlar. "Anti terör yasası"yla bu alanda açtıkları sistemli savaş bugüne değin istikrarı sağlama gayretlerinin en önemli halkası olarak kabul görüyor. Bu yüzden, moral üstünlük elde etmek, psikolojik hakimiyet sağlamak amacıyla yoğun bir yalan, iftira demogoji kampanyası yürütüyorlar. Bütün iletişim organları aracılığıyla temsilcileri ve yandaşlarının ağzından, kaleminden dökülen her cümle bu amaçla kullanılıyor. Düzenin bütün savunucuları, kendileri-

Halk devrimcileri bağrına bastı.

ne karşı mücadele veren komünist, devrimci, demokrat tüm odaklara, kişi ve gruplara yönelik büyük bir psikolojik savaş başlatmış durumdadır. Demokrat, alicenap, şevkatli ve şeffafçı baba Demirel ve insan haklarının mümtaz savunucusu, hümanist bilim adamı İnönü ile başlayan ve gözlerini döktükleri kan döndürmediği zamanlar dışında takındıkları dünyanın en insancıl en namuslu, en dürüst devlet adamı pozlarıyla ve ağzıyla sarfedilen sözlerden, "börekçilik gereği kısmi haklar tanıma, kısmi açılımlar sağlama yollu "ağza bir parça bal çalma"dan ibaret adımlar ile vaziyeti pekiştirme ve sağlama alma, dengeleme çabalarına kadar uzanan bir yolda ilerlemeye çalışıyorlar.

Eskiden beri uydurdukları, ama tümü kendileri tarafından hem de aleni bir biçimde, zerre kadar utanmadan yapılan bütün adilik ve rezillikler, bütün namussuzluk ve şerefsizlikleri devrimcilere iftira olarak kamuoyuna pompalıyorlar. Eskiden devrimcilerin

harem usulü yaşadıklarından, ana bacı tanımazlığından bolca söz ederlerdi. Evlilik cüzdanları birbirinin cebine karışmış, kimin nikah yüzüğü kimin parmağında belli olmayan hakim sınıf sözcü ve temsilcilerinin, tıpkı komünizmin ortaya çıkış sürecinde "bunlar kadınları ortak kullanacaklar" yalanında olduğu gibi tam da kendi yaşam rezilliklerini komünistlere, devrimcilere atfetme numarasıydı. Ve fazla tutmadı. Nitekim artık bu yalana eski sıklıkla başvurmuyorlar. Şimdi, hayatları birbirini gammazlamakla, birbirinin ayağını kaydırmakla, birbirine komplo ve tezgah düzenlemekle, birbirini satın almakla geçen şerefsizler güruhu devrimcilerin birbirini ihbar ettikleri yalanına başvuruyorlar. İhbarcılıkta zaten ancak parayla cezbedebildikleri birkaç kan tacirinin telefonundan medet umar hale düşenler, devrimciler arasında itilaf yartma taktiğine her dönem başvurmuşlardır.

Kimler Lüks İçinde

Yaşıyor? Dış Destek Alanlar Kim?

Bir de "lüks ve sefahat içinde yaşıyor bunlar" yalanı var. Buzdolabında bulduklarını iddia ettikleri somon ve havyardan, votka ve viskiden, 900 milyonluk daireden, özel otomobilden söz edenler listeyi kabartmak için her evde bulunabilecek türden kimi elektronik eşyaları da lükslüğün kanıtı olarak sıralıyorlar. Eskiden beri "gençleri teröre sürükleyen maşa olarak kullanan, kıskırtan örgüt şeflerinin lüks villalarda zevk ve eğlence alemi içinde yaşadıkları" yalanını söylerdurur bu adiler. Ancak yaşamlarının bu kadar pahalı olduğunu iddia ettikleri devrimcilerin nasıl bu kadar rahat ölümü göğüsleyebildiklerini bir türlü izah edemezler nedense. Devlet başkanlarının bir tane avizesinin 5 milyar değerinde olduğu, bütün yönetim kademesindeki bakan, milletvekili ve bürokratinin yaşam tarzının temsilcileri olduğu komprador patronlar ve büyük toprak ağalarının ve çevrelerinin şatafatlı ve şaşaalı hayatından farksız bulunduğu bir ülkede; devrimcilere bu sözlerle saldıranların başını çeken sabah gazetesi başyazarı Güngör Mengi'nin kendi dergileri Aktüel'de yer alan kimi "marka"larını sıralamak bu konuda söylenebilecek her şeyi özetleyecek sanırız. Kalem, çaran d'ache, tişörtü lacaste, eşofmanı arena, spor ayakkabıları adidas, arabası BMW, elbiseleri baymen, ayakkabıları church, saati omega, parfümü aramis-new wvst, yemekleri Fransız ve Çin mutfağı, içkisi Fransız hennessy ve courvoiser konyacı. İşte bu adam utanmadan devrimcilere "lüks içinde yaşıyorlar" diyor.

İftira ve yalan kampanyasının bir diğer başlığı da "dış destek" konusunda olagelmıştır. Varlıklarını, varlıklarının devamı ve geleceklerinin teminatını tamamen emperyalizme, yani dışa bağlı olarak gören ve sürdüren hakim sınıfların devrimcilere yönelik "dış ülkelerden para ve silah yardımı alıyorlar, barınma imkanı buluyorlar" gibi kuyruklu yalanlar yeniden işlenir olmuştur. 8 tekerlekli Doğu Alman panzerlerinin 92 Newroz katliamlarında kullanılmasını ve katliamı bahane eden Almanya'nın silah satışını durdurma-

SABAHAT KARATAŞ

si kararı karşısında paniğe uğrayan TC devleti, yarım ağızla yaptığı serzenişin ardından, sedeye gelmekte gecikmedi. O Almanya ki, ihracatın yüzde 25.4'ü (3,4 milyar dolar) ithalatın yüzde 15.4'ü (3,2 milyar dolar) bu ülkeyle yapıyor. Almanya Türkiye'deki yabancı sermayeli şirketler içerisinde de 290 şirketiyle 1. durumda. Gene bu Almanya son 28 yılda 4.6 milyar dolarlık hibe yaptı, son 11 yılda ise 4.3 milyar dolar silah sattı. Şimdi yeri geldiği için Almanya'dan söz ettik. Yoksa emperyalizmin aşağılık bir uşağı olan TC devletinin dışa bağımlılığı meselesi, örnek vermeyi gerektirmeyecek konu-

ların belki de başında gelir.

Bir diğer ideolojik saldırı, "kanlı hesaplaşma" sürecinde yeniden pompalanıyor. "Komünizm öldü, iflas etti, sınıf mücadelesi söndü" palavraları sosyal emperyalizmin çöküşünün ardından yüksek bir hız kazanmıştı. Şimdi de bu safsatanın doğruluğunun üzerinde inşa edilen "idealleri kaybolan, ideolojileri yıkılan terör gruplarının halkla zaten olmayan dertleri ihtiyaçsızlık nedeniyle ortadan kalkınca sorun kan dökme, intikam alma yollu bir maceracı çizgiye oturmuş oldu" şeklinde propaganda yürütüyorlar. Marksizmin iflasını haykıran karşı devrim konusu mezarlıktan geçerken ıslık çalan korkusuzlara benziyor. Sosyalizmin 1950'lerden sonra aldığı darbeler, uğradığı yenilgiler ve iktidar olduğu ülkelerde yaşanan geri dönüşler uzun pratikte yalnızca daha da güçlenmesine neden oluyor ve olacaktır. Bugün, emperyalist kapitalist sistem; egemen olduğu dünyayı tam bir felaket ortamına getirmiş insan soyunu kişilik parçalanmasından toplumsal çürümeye kadar uzanan bir yıkıma sürüklemiş bulunuyor. İnsan nüfusunun büyük bir çoğunluğu yaşam standartları fakirlik sınırının altında; sömürü, baskı ve zulme maruz bırakıldıkları bir mahkumiyet içerisinde. Hayvan ve bitkilerden oluşan diğer canlıların da yaşam değerini yitirme seviyesine girdiği, hızla azaldığı, yok edildiği ve herşeyiyle kirlenen bir dünya da yaşıyoruz. Bu durum, tam da varlık sebebi dünyayı yaşanılır kılmak, insanları sınıfsız, sömürsüz, baskısız bir düzene kavuşturmak olan Marksizim-Leninizmin her zamankinden daha fazla geçerli ve güncel ol-

duğunu gösteriyor. Bugünkü tablonun yaratıcısı olanlar için ve bunun devamından yana olanlar komünist ideolojinin söndürülmesi asırların görevidir ve bu masal tüm çabalarına karşın ne yazık ki inandırıcı olamıyor.

Acizler Sürüsü Bin Kişiyi Kuşattıkları Evde Direnen Üç Devrimciyi Katledişlerine Tepinerek Seviniyorlar

Faşist diktatörlüğün bugünlerde özel bir gayretle, çeşitli mizansenler eşliğinde yaygarasını yaptığı bir husus da katliamlarına halk tarafından destek verildiği demogojisidir. Kürdistan'da sokaklara dökülen, Zonguldak'ta, Paşabahçe'de direniş saflarını dolduran; gecekondu direnişlerinde grevlerde gösterilerde yer alan onbinlerce, yüzbinlerce insanı halk olarak kabul etmeyenler, Vardarlı'da, Karacaahmet'te mezarlığı dolduranları halktan saymayanlar, bazı polis operasyonları ve katliamlarında sivil, resmi faşistlerin, gericilerin kışkırtması ve zoruyla slogan atan, bayrak sallayan, marş söyleyen bir grup kişiyi halk ve üstelik bütün halkın hislerine tercüman olmuş, temsilcilik yapmış bir grup olarak sunuyor, bunu abartı ötesi bir tarzda işliyorlar. Evet, kimi halktankişilerin medya aracılığıyla pompalanan komünistler ve devrimciler aleyhindeki propagandadan etkilenmiş olduğu, yeni 12 Eylülle ile tehdit edilmekte oluşu ve polislerin şerhinden korktuğu için kışkırtmalara kapılmak durumunda kaldığı sadece bu örneklerle

değil, geçmişte de görülmüştü. Zaten faşizmin dezenformasyonunun kırılabilirdiği ve devrimcilerin kendilerini halka kabul ettirebilmede böyle örneklere yer olmayacak bir seviyeye ulaşmaları hayli önemli bir gelişme seviyesi yakalandığına delalet teşkil edecektir ki bu yüzden bugünkü durum pek de şaşırtıcı olmamalıdır. Ancak bütün bunlara rağmen, Karakolun önünden geçmekten dahi korkan, yani polisin ne menem bir halk düşmanı, hırsızlık, rüşvet, işkence ve cinayet şebekesi bir işlev gördüğünü sayısız acı deneylerle sabit olarak gören, yaşayan ve bilen Türkiye hakkının herkesçe malumu olduğu üzere sağ olarak yakalayabileceği devrimcileri katletmesinin ardından polise alkış tutanlarca temsil edilebileceğini iddia etmek sahtekarlıktır. Bu yalana, bu tezgaha kimseyi inandıramazlar.

"Teröristlerin sonu, halkın coşkusu", "moral binbeşyüz", "bir millet uyanıyor" manşetleriyle sunulan durum gerçeği yansıtmıyor. Gönüllerinden geçeni yazıyorlar. Her zamanki gibi yalan yazıyorlar. Kendi arkadaşlarının (Sabah Gazetesi muhabiri İzzet KEZER), üstelik videoya çekili filmi dahi varken, sayısız hem de kendilerinden şahidi varken, polis tarafından katledilişinin üstünü örmeye çalışan basının "tezahürat" olayını bu şekilde işlemesi son derece normaldir. Burada güdülen amaç olayın iç yüzünü bilmeyen halkı yeni yalanlarla yönlendirmeye devam edip katliamlarına destekçi kılmaya çalışma ve ihbarcılığa özendirme nin ötesinde, bundan sonra çok daha fazlasını ve daha sık bir biçimde gerçekleştirecekleri cinayetleri meşrulaştırmaktır. Tuzla ve Cihangir'le başlayan, Hasanpaşa, 12 Temmuz, Mahmut-

bey'le devam eden, onlarca devrimcinin ve komünistin ölü ele geçirme adlı "yerinde infaz" yöntemiyle sorgusuz, sualsiz katledilmesi, nedense böyle gösterilerle kutlanmıyordu. Şimdi hem cinayet şebekelerine, işkenceci katillere moral ve şevk kazandırmak hem de kamuoyunu yeni katliamlara hazırlamak amacıyla böyle mizansenler tezgahlamaya başladılar. 3 devrimcinin sabaha kadar süren ve faşizmin suratında bir şamar gibi patlayan direnişi, etraflarını saran binlerce köpek sürüsünü öyle bir paniğe uğrattı ki aceze düşen, moralleri bozulan faşistler oldu. Ve katliam havaya kurşun sıkma gösterileriyle moral kazanma vesilesi yapılmak istendi. Nejdet Menzir'in "çok iyi bir hava yakaladık" derken katliamlara devam edeceğimiz mesajını vermesi; hakim sınıfların kuratma, bastırma ve toplu imha politikasının kendini yeni örneklerle önümüzdeki günlerde de hissettireceğini gösteriyor.

Şırnak ve İstanbul'un Düşman İşgalinden Kurtuluşu

49. TC hükümeti önce çığ sonra Grizu ve ardından da deprem nedeniyle uğranılan felaketleri takdir-i ilahi; iktisadi icrasındaki ocak zamlarını önceki hükümetin eseri olarak tanımlayıp uğradığı fiyaskolara ve başarısızlıklara birer kılıf geçirirken, nihayet beklediği ve aradığı morale Newroz nedeniyle kavuşmuş oldu. Ve yetkili ağızlardan tepeden aşağıya demetçler patlamaya başladı. "PKK'nın mağlup edilip, bozguna uğratıldığından, inisiyatifin ele geçirilip otoritenin tesis edildiğine" kadar sarfedilen bütün sözler amigo basının

manşetlerle yaptığı kışkırtıcılığında etkisiyle kitlelere yayılmaya çalışıldı. Ve bütün futbol maçları, diğer spor karşılaşmaları istiklal marşı ile başlayıp PKK aleyhinde küfürlü sloganlarla, devlet lehinde tezahüratlarla izlenir oldu. Belediyeler (SHP'liler dahil) sokaklara ırkçı ve şöven sloganlarla dolu pankartlar asmaya başladılar.

Kürt halkının verdiği yüzlerce kurbanın kanı; çığ, grizu ve deprem kurbanlarının kanıyla lekelenen TC plakasını yıkamak için kullanılmaya çalışıldı. Evet bir mezbahadan söz ediyoruz. Sanki. Bu benzetme başta Cizre, Nusaybin ve Şırnak olmak üzere, Kürdistan'ın bir dizi bölgesinde kameraların tab ettirilmeyen filmlerinde gerçek birer görüntü olarak kaldı. Kürt halkının yıllardır yaşadığı ortam bu zaten.

Koalisyon hükümeti, halen de öyle dediği üzere öncelikle çözüm elde etmesi, daha doğrusu kısmi bir ilerleme sağlaması mutlak gereken konuların başına terör ve enflasyonu koymuş, siyasi ve iktisadi istikrarı elde etmenin yani iktidar olmanın bundan geçtiğini saptamıştı. Bunun beraberinde, sosyal istikrarı sağlamaya yönelik atılacak adımlarda peyder pey gündeme girecekti. Ancak büyük bir "şansızlık" eseri (takdir-i ilahi diyenler uğursuzluk laflarına da haklılık kazandırıyorlar) TC tarihinin hiç bir 3-4 aylık diliminde görülmedik üzere peşpeşe meydana gelen olaylar; zaten kendisi bir problem, bir kiriz, bir mecburiyet olan hükümeti sallamaya başladı. Çığn ve grizunun hem oluşumu hem bilançosu, depremin de bilançosu açısından, yani yıkımı, mal ve can kaybı açısından tamamen düzenin eseri olmasının işçi, köylü ve emekçi kitlelerin

genel anlamda halktan insanların can ve mal değerinin sıfırın altın kabul gördüğüne acı birer örnek teşkil etmesi bir yana, ip-leri ele alma sürecindeki hükümetin ayakları üzerine dikilmesini engelledi. Patron-ağa düzeninin insana verdiği değer her üç felaketin ardından aldığı göstermelik tedbirler ve hemen ertesindeki şovların dışındaki yaklaşımlardan bir daha görülmesi tablonun ürkütücülüğünü arttırdı. Takdir-i ilahi felaketlerde nasıl işlediyse, felaketlerden sonra da bu düzenin halka sunduğu yaşamın başlı başına bir felaket olması anlamında da işlemeye devam etti ve ediyor..

Hesapta olmayan olayların getirdiği yıkım ve açtığı yaralarla uğraşmayı zaten dert edinmeyen ve onları allaha havale eden hükümet, allaha havale edemeyeceği bir sorunu, yani "terör" sorununun üstesinden gelmek için hazırlıklarını daha göreve geldiği andan itibaren belirli bir plan dahilinde adım adım yapmaktaydı. Terör sorunu denilirken genel anlamda iç güvenlik sorunu kastediliyordu. Devlete kastedilen yani silahlı mücadele yürüten hareketler için iki bölge pilot olarak seçilmişti. Bunlar Kürdistan'ın Botan-Behdinan'ı ile İstanbul olarak ilan edildi. Buralarda iktidar hakimiyetinin yitirildiği ve otoritenin

tesis edilmesi gerektiği ifade ediliyordu. Yöntemin ne olacağı ise herkesçe malumdu. Hiç şüphesiz gösterdiği gelişim ve yakaladığı sevyeye itibarı ile devletlik önderliğini çeken PKK örgütünün karşı hareketinin mevzi kazanma yolunda gösterdiği ilerlemelerin durdurulması ve yeni hesaplarının boş çıkarılması açısından da Kürt Ulusal Hareketinin bastırılması ve Kürt sorununun hakim sınıfların uygun gördükleri sınırlar çerçevesinde halledilmesi öncelik taşıyordu.

Orgeneral Demirel, Korgeneral İnönü

Kürt sorunu, TC devletinin yeni bir sorunu, daha doğrusu yeni bir belası değil. ezilen ulus durumundaki Kürtlerin TC ta-

İç devrimcinin direnişi karşısında canıne kapılıp acze düşen cehennem zebanileri katliamdan sonra zafer arhoşluğuna kapıldılar.

rihi boyunca bir dizi isyanı var. Küllenmeye yüz tutar gibi görünen, ama "sorun" olma özelliği doğallıkla devam eden Kürt ulusal sorunu; Türkiye'de aydınlanma dönemi diye nitelenen 1960 sonrasında kimlik kazanma sürecine daha organize girmeye başladı. Ulusal talepli eylemlerin, direnişlerin hayatıyet kazandığı bir 70'li yıllar dönemi Ulusal baskının katmerleşmesine paralel olarak Kürt hareketlerini doğurdu. Bunların içinden gelen PKK ise silahlı mücadeleyi pratiğe geçirdiği andan itibaren gelişme kaydederek öne çıktı ve inisiyatif büyük ölçüde eline almış oldu. Reformist nitelikli Kürt hareketlerinin sembolik örgütlenmeler düzeyinde kaldığı Kürdistan pratiğinde, 80 öncesi-nin acemiliğini atan PKK, 84'le başlattığı yeni mücadele sürecini geçen 8 yıl içerisinde hayli ileri boyutlara taşıdı ve TC devletinin başa çıkamadığı seviyeye ulaştı. Silahlı pratiğin savaş koşullarında (14 yıllık sıkıyönetim, olağanüstü hal) mücadelenin sertleşmesi, devlet inisiyatifinin bir çok bölgede çökmesi, Kürt halkının PKK'ya olan sempati ve desteğinin artması ve mücadele alanına girmesini beraberinde getirdi. (Burada PKK'nın izlediği çizginin ve 14 yıllık sürecin tahliline girmeyeceğiz. Bu sonraki yazılarımızda ayrıntılı olarak ele alınacak) nitekim 1989'larda görülen kitle hareketleri, 1990'da cenaze yürüyüşleri ve protesto eylemleriyle daha sık tekrarlanır oldu. Şerhıldanlar Kepenk kapama, kontak açma gibi toplu eylemlerde kitle katılımının hatırı sayılır bir oran gösterdiği de görülebiliyordu. Yani PKK, "üç beş çapulcunun mağaralarda sığınaklarda saklanıp, kuytu mezralara

SİNAN KUKUL

vur kaç eylemi yapıp savunmasız halkı katlettiği bir örgüt" nitelemesinden çıkmıştı. Bunu önce yarım ağızla yapanlar sonraları "halkı kazanmalıyız", "Oraları kale yapmışlar" sözleriyle işin yeni boyutunu teslim ediyor, halk desteği gerçeğini itiraf ediyorlardı. Nitekim, basının son 1 yıl içinde yayınladığı bir dizi bölge röportajında, gezi ve inceleme yazısında PKK'nın kimi bölgelerde devletin temel işlevlerini üstlenecek bir ilerleme kaydettiği yazılıp çiziliyordu. (Vergi, hukuki sorunlar vb.) Bu gelişmelerin en açık kanıtı, sadece Türkiye değil, dünya kamuoyuna da 20 Ekim seçim sonuçlarıyla sunuldu. Kürt halkı bariz biçimde Güneydoğu illerinde PKK'nın çağrısına uyarak İnönü'nün de yemiyle tabela partisine dönüşmüş SHP'yi (bütün partilerin durumu aynı) hiçbir partinin hiçbir yerde sağlayamadığı oranlarda oya boğmuştu. Bu durum TC devletine işin "vahametinin" boyutlarını çarpıcı bir biçimde göstermiş oldu. Kaldı ki PKK, silahlı eylem çizgisini etkin bir sistematige Oturtmayı da başarmakla, yeni aşamaların eşiğine doğru yol almayı hızlandırmış durumdaydı.

Bu tablonun değişimi için; SHP içindeki HEP'liler (ki PKK'da seçimlerde bu adayları seçtirmek için SHP'ye oy isteyerek bu yatırımı yapmıştı) kanalıyla kurulacak diyalogla gelecek kısmi reformlar, olağanüstü halin kaldırılmasından kültürel haklar tanınmasına kadar uzanan bir dizi adım, silahların susturulması ve aşama aşama özerkliği dahi içine alabilecek bir alternatifi yedekte tutmakla beraber, PKK'nın sağladığı prestiji ortadan kaldırmak ve devletin ayaklar altına alınan prestijini yeniden kazandırmak amaçlı, ağır ve topyekün bir askeri operasyon planlandı. Demirel ve İnönü SS Kararnamesi mutabakatı günlerindeki gibi sırtlarına general üniforması geçirmeyi bir kez daha deniyorlardı. Bunun için devletin gerçek yönetici organı MGK'nin işleyen bir planı zaten süregelmekteydi. Bunu Torumtay'ın deyimiyle "bilineni iyi yapmak" felsefesiyle gündemin önüne aldılar. Hükümetin ilk 100 gününde bölgedeki 67 Kontr-Gerilla cinayeti, köylerin, dağların, sınır ötesinin gece, gündüz bombalanması, anı terör yassının ve SS Kararnamesinin layıkıyla işletilmesi planının ilk kısmının icraatları oldular. Bir yandan da şevkat gezileri, realite tanıma lafları gırla gidiyordu. Öte taraftan "Kürdü Kürde kırdırma" politikasının üzerine, Türk-Kürt çatışması ısıtılmaya başlanmıştı. Basının da görevini milli maç ruhuyla ve halyıkıyla yapmasının da böyle etkisiyle yaratılan "Kürt düşmanlığı" azgın bir milliyetçilik rüzgarı estiri nce Türk toplumu içerisinde yankı bulan gelişmelerin peş peşe örnekleri görülmeye başlandı.

Kürt Halkına Newroz Hediyesi: 1 Milyon Kurşun

Ancak son çare sayılagelen Türk Kürt çatışmasına vardırılmadan (bu kendileri için de riskli bir taktik) işin halledilebileceği düşüncesi henüz tercih önceliğini yitirmemişti. PKK'nın yeni hükümetten umduğunu bulamamasının ardından yoluna devam etmeye başlaması ve Newroz'u dönüm noktası ilan etmesi devletin önceden beri planladığı topyekün saldırısı esaslı bir katliamı için bulunmaz bir çatışma yaratıyordu. Ve Newroz hedeflenerek devlet ile PKK birkaç ay öncesinden iddialı açıklamalarda bulunmaya başladılar. Herşey TC devletinin operasyon planına uygun bir gelişim seyri izliyordu. Hükümet katliam planlarını gizlemek için Newroz'u ulusal bayram ilan etti. Ünal Erkan'ın "isteyen gelip odamda kulayabilir" demesinden tutunda 29 Ekim'den bile daha anlamlı bahis konusu olması

na kadar Newroz şaşırtıcı bir biçimdedillerden düşmez oldu. Ancak olayların gelişimi ve yapılan hazırlıklar dikkatle takip edildiğinde hiç de şaşırtıcı bir durum olmadığı anlaşılabilirdi. Pilot bölge olarak seçilen ve hareketin ileri seviyede etkili olduğu alanlara onbinlerce asker ve silah yığıldı. İlgili bölge hastaneleri 1 gün önce boşaltıldı, doktor ve hemşireler gönderildiler ve 21 Mart 92'ye böylece ulaşıldı.

21 Mart ve onu takip eden 3 gün boyunca neler olduğunu bir kısım basın organı, devrimci, ilerici yayın organları ayrıntılarıyla yazdılar. Resmi açıklamaların ve resmi gazete niteliğindeki günlük basının savaş naraları ve zafer şarkıları ile çarpıtığının aksine devletin katliam ve sindirme, silahsızlandırma ve teslim alma operasyonunu bütün vahşiliğiyle gerçekleştirmiş olduğu kamuoyuna yansımaktan kurtulamadı. SHP içinden bir grup parlamenterin, İHD heyetlerinin raporları, bölgedeki devrimci, ilerici basın muhabirleri

ve yabancı ajansların haber bültenleri ile son derece açık biçimde ortaya çıkan bilanço ve tablo herşeyi gözler önüne seriyordu. Herşeyden önce orta yerde bir çatışma olmadığı kesindi. Zira devletin tek kaybı olan bir polis silahla değil linç edilerek öldürülmüştü. Başkaca da burnu kanayan bir tane bile asker veya polis yoktu. En sıradan ve küçük çaplı bir çatışmada dahi olmayacak bu durum günler süren ve geceyi gündüzle birleştiren ateş altında, yalnızca tek taraflı bir ateşle mümkün olabilirdi. Nitekim öyle olmuştu. Gerek Nusaybin, Cizre gerekse de Şırnak ve Van'da halkın üzerine faşist diktatörlüğün silahlı kavvetlerince yayılım ateşi açılmış; insanlar bombayla, kurşunla, dereye dökülüp boğularak, tanklar ve panzerler altında ezilerek, evlerinde sokaklarda ve meydanlarda uçaklardan toplardan, tanklardan atılan bomba ve mermilerle, lav silahları, roket, havan ve bazukalarla toplu kıyıma uğratılmışlardı. Şırnak ve Cizre tam bir harabeye dönmüş yakılan 1 milyon mermiyle bütün duvarlar kevgire çevrilmiş, isabet almayan bina bırakılmamıştı. Cesetler yerden kazınarak toplanıyor, yaralıları hastaneye götürmeye çalışanlar da kurşunlanıyor, hastaneye götürenlerin bir kısmı da orada öldürülüyordu. Bir kısım gözaltına alınanlarda en vahşi işkencelerden geçirilerek katledilmişti. Kürt halkı yaşlısı, kadını, çocuğu ve genciyle yüzlerce şehit vermiş yüzlercesi sakat kalmıştı. (yukarıda sözünü ettiğimiz rapor ve bültenlerde Newroz katliamının özetlediğimiz gerçeklerine dair en geçerli kanıtlar, film ve fotoğraflar tartı-

Sivil polislere bayrak astırılıp, tezahürat yaptırılarak muhbirlik teşvik edilmeye çalışılmaktadır.

mayaya yol açmayacak yeterlilikte sunulmaktadır. Ertürk Yöndem'inin TRT 1'de konuyla ilgili yaptığı aksini ispat programı, bütün çabalarına, yalanlarına ve mizansenlerine karşın gerçekleri karartmayı başaramıyor faşist katliamı bir kez daha teyit edici sayısız nokta sergiliyordu.)

Burjuva basını bu açık katliamlar karşısında öyle gözü dönmüş bir uşaklık sergilediği kendi mensuplarından birinin resmi faşistlerce öldürülmesini dahi Pas geçebildi. Mesleki namuslarını efendilerine peşkeş çeken burjuva basını, arkadaşlarının kanını katillerin şerefine manşet boyası yapmaktan zerre kadar gocunmuyordu.

"Lamı Cimi Yok" Diyor Kenan Evren

Newroz'un ardından verilen demeçler katliama meşruluk kazandırma amaçlıydı. Doğan Güreş "tarihe bakın" demişti ve isyan kıyımlarını hatırlatmıştı. Demirel "PKK'lıları halkın içinden cimbizle çekip almak zor" derken katliamın boyutlarını onaylıyor ve "gereken yapılıyor" diyordu. Ve aynı günlerde Baba Başbakan "TC devleti bu işi bitirmeye kararlıdır, azimlidir. Ortamda o ortamdır, devlet işlemeye başlamıştır." sözleriyle meseleyi özetliyordu. Ama konuyu en açık biçimde özetleyen Kenan Evren oldu: "Newroz nedeniyle çıkan olaylar bir isyandır, bir başkaldırmadır. Anladıkları dilden konuşmak lazım. Öyle insan hakları deyip, idamı kaldırıp, cezaevlerini yumuşatmakla bir sonuç alınmaz. Silahlı başkaldırıya silahla

karşılık verilir. Bunun lamı cimi yok. Olay bir isyandır ve isyanın nasıl bastırılacağı bellidir." Katil bunak isyan masalana fena kaptırılmış kendisini.

Katliamların ardından muzaffer komutan havasına giren devletini bütün zevatı her vesileyle zafer nutukları atmaya başladılar. Devlet bir ispat gerçekleştirmenin sevincini yaşıyordu. Bu yenilmezliğin, yıkılmazlığın ispatıydı! Ne var ki olayların hemen arkasından yapılan 25 Marttaki meclisin bütçe final görüşmelerinde Mesut Yılmaz Hükümetine biçare diyor. Çözumsuzlükten bahsediyor, meclisin birbirine girmesine neden oluyordu. Newroz kıyımlarının baş aktörlerinden İsmet Sezgin ise kendi parlamentolarına "ahır" benzetmesi yaparken kaydettiği isabetlilikle hayvanların tepişmesine bir kez daha yol açıyordu. Onda görülen aşırı sinirlilik de içinde bulunduğu ruh halinin dışavurumuydu. Bu ruh hali, takındıkları muzaffer komutan edalarının nedenli gerçek dışı olduğunu, gerçeğin devletin Kürt sorununda daha da batağa gömülmesinden ibaret olduğunu gösterici bir unsur olara dikkat çekti.

Nitekim, "terör, iç güvenlik" konulu 2 Nisan'da TV'den naklen verilen açık oturumda söz alan parti liderleri, yapışık kardeşler görünümünü ön planda tutmaya özen gösteriyor, ufak tefek ayrıntılar dışında sözlerine "benden önce konuşanların sözlerine tümüyle katılıyorum" diye başlıyorlardı. Dikkat çekici husus kameraya cepheden bakıp halka hitap edici konuşmaları ve devamlı katliamcı politikalarına destek istemeleriydi. Sık

A. FAZIL ERCÜMENT ÖZDEMİR

sık halkın kazanılması, halk desteğinin sağlanması hususlarını can alıcı bir nokta olarak vurgulayışlarının sonucuydu bu. Bir yandan kamuoyuna bu işin önemli ölçüde bitirildiğinin yalanını yayanlar, herkesin gözü önünde "panikleme" uyarıları yapıyorlar, dehşetli bir olay karşısında bulduklarını söylüyorlardı. Çözüm için dünyanın ve Türkiye'nin bugünkü şartlarının son derece elverişli olduğunu Demirel dile getiriyor, Mesut Yılmaz geniş bir cephe kurulmasından söz ediyor, Türk milletinin devreye sokulmasını öneriyordu. Kürt ulusal hareketinin karşısına örülen duvarın taşları çeşitli ağızlardan dökülen bu önerilerle yerine konuyordu.

Kürtleri Tavlama Taktikleri

Bugün devletin çıkarlarının üzerine titizlikle eğilenlerin ve vatan bütünlüğünün korunmasından yana olanların dilinden dökülen iki husus dikkati çekiyor: Birincisi, teknik düzeyde PKK ile başa çıkmanın askerleri önlemlerini kapsıyor. Bunlar, sınır güvenliği, asker sayısı, kır polisi, özel komando, teknolojinin son yenilikleri ile donanmış araç-

gereç (helikopter, zırhlı araç, silah vb.) ikinci husus ise "siyasi çözüm" başlığı altında toparlanabilecek olanlardır. Her ne kadar Ecevit gibileri bu andandırmanın beraberinde top- rak ya da idari tarzı içeren anlamlar verdiğinden bahisle karşı çıkıyorlarsa da hükümet ve ana muhalefet kanadı hem fikir görünüyor. Sorunun uzun vadede çözümü noktasında da Ecevit, Türkeş kanadı kısa sürede işin bitirilmesinden yanaysa da inisiyatifi elinde buluduran hakim sınıf kanadı objektif gerçekliği daha akıllıca değerlendirip salt kesip-biçme ile işin bitmeyeceğinin farkına daha çok varmış durumdadırlar. Sorunun, bölgenin silahsızlandırılıp PKK'nın silahlı hareketlerinin en aza indirilmesinden öte kitle ile bağının koparılmasında yatıyor diye düşünüyorlar. Bunun için de tedbirleri önerileri muhtelif mesele "yöre halkını kazanmak" diye konulunca, hem bölge insanının daha iyi şartlara kavuşturulması yolunda kısmi iyileştirmelere gitmek hem de ulusal kimliği inkar edilmez boyuta gelen harekete ulusal içerikli tavizler de sunmak şeklinde belirleniyor. Ersin Fralyalı "okul, iş yatırım, teşvik hangi ekonomik araç varsa öncelikle Güneydoğu için kullanılacak, ilke bu" derken, Demirel "yeşil kart uygulamasına bu bölgeden başlanacak, en geç iki ay içinde gerçekleşecek; bölgede karlar kalkar kalkmaz yarım kalmış yatırımların tamamlanmasına iki ay içinde başlanacak; Bölgedeki 700 bin işsiz için işsizlik sigortası uygulaması en geç 5-6 ay içinde başlayacak, asgari ücretten alınan vergi kaldırılacak, bu uygulama da en geç 6

AYŞE GÜLEN

ay içinde başlamış olacak. Hak-kari, Bingöl, Bitlis, Muş, Şırnak ve Batman pilot bölge ilan edilecek. TBMM bölgeyi yakın takibine alacak, milletvekilleri sık sık bölgeye gidecek, bölgedeki bütün yöneticilerin halka sıcak davranması, şefkatle yaklaşması istendi, istenecek" sözleriyle de konuyu özetliyordu. Bir de işin Ulusal Kültüre Serbestlik paketi var. Kürtçe konuşmanın, şarkı söylemenin, gazete, dergi çıkarmanın laftan öteye tam bir serbestliğe kavuşması gibi. Ancak bir de bunun da yetmeyeceği görüşü var. Nitekim yeni ortaya atılan GAP televizyonunun Kürtçe yayın ve Kürt partisi hususlarına her kademe ve her ortamda tartışılır durumdadır. Demirel bir kez daha köşeye sıkıştı. Anayasaya sığınarak gelen önerilere karşı çıkması nefessiz kaldığını gösteriyor.

İç Savaş Sendromu Sürüyor, Sürüklüyor .

25 Martta mecliste 2 Nisan da açık oturumda da üstü kapalı bir biçimde "teröre bulaşmayan düşünceleri serbest bırakalım" diyen Mesut Yılmaz daha sonra baklayı ağızından çıkardı ve "Bağımsız Kürdistan'ı savunan Kürt partisinin kurulmasına izin verilmeme-

sinden söz etmeye başladı. Mahmut Alınak'ın "silahlı mücadeleden yana olmayan herkesi serbestçe örgütlenme hakkı tanınsın" sözleri ve İnönü'nün "ilk Kürt partisi kurulabilir" ve 14 HEP kökenli milletvekilinin SHP'den ayrılmasının ardından da "diledikleri gibi hareket edebilecekler, o açıdan iyi oldu" sözleri konuyu olgunlaştırıyor. Nitekim reformist, karşı devrimci, devrimci kimi Kürt hareketlerinin bu gelişmelerin ardından kıpırdanmaya başlaması, İstanbul'da "Kürt Aydınları" forumunun toplanması mesajın yerine ulaştığını gösteriyor. Hakim sınıflar silahlı mücadele çizgisini marjinal kılarak Kürt ulusal hareketini işbirlikçileri, uşakları eliyle düzenlerine yedeklemek istiyorlar. Ataklar ve planlar bunlarla bitmiyor. 1 yıl önce ve şu sıralar gene Özal'ın ve şimdi ona eşlik eden İnönü'nün "Fransız modeli" adı verilen eyalet sistemini tartışmaya sunmaları, Özal ve sonra Fehmi Işıklar'ın Valiyi halk seçsin yerel meclislerin yetkileri artırılсын yollu önerileri, Ercan Karakaş grubunun 1982'de Gonzales yönetiminin Bask bölgesine kültürel kimlik tanıma, diliyle eğitim yapma hakkı tanıma yoluyla silahlı grupları marjinalize ettiği sözleriyle dile getirdikleri hususlar, Kürt sorunu ile ilgili karşı devrimci planların bir başka boyutunu oluşturuyor. Ne var ki bu gelişmeler PKK'yı tavlama konusunda pek de az sayılamayacak şansa sahipler.

Şimdilik, Türkeş'in açık oturumda ABD'nin Kuzey-Güney savaşına göndermede bulunup "her yer yakılır, yıkılır, bastırılır ve devletin birliği

sağlanır' dedikten sonra korkarım (aslında göbek atarım) Türkiye'de de ona gidiş var demesine pek itibar edilmiyor. Ancak, Türkeş orada celat, papaz senaryosu için sahnenin ileri aşamalarında rol alabilmeye aday olarak hep hazır tutuluyor. Ecevit ve Türkeş'in "bu iş kısa sürede (mesela 1 yıl) çözülmezse iç savaş çıkar" sözlerine İnönü 8 Martta "koalisyon bozulursa iç savaş çıkar" dediği gibi tam 1 ay sonra da bu sefer "PKK durdurulamazsa iç savaş çıkar" sözleriyle eşlik etmiş oluyor. Dolayısıyla bahar sendromu sona ermiş değil. Newroz katliamına yeni örneklerinin yaratılacağına sinyalleri "müsait hava koşullarının oluşacağı yaz aylarında PKK'nın tamamen sökülüp atılacağı"ni dile getirenlerce veriliyor. Buna, Newroz öncesi misali PKK'nın da "yazın Kürt ulusal meclisinin kuvvetli adımlarını atacağız" sözleriyle iştirak ettiğini görüyoruz. Ancak burada vurgulamadan geçemeyeceğiz. "Meclis kurup fiilen federasyona geçeceğiz" diyen Apo'nun "Kapsamlı görüşmelere ihtiyaç var. Yasal ve Anayasal düzenlemelere ihtiyaç var" sözleriyle de pazarlığa açık kapı bıraktığı biliniyor. Abdullah Öcalan'ın Yalçın Doğan'a söylediği şu sözler de yoruma açık olmayacak niteliktedir. "Aslında bizi en iyi anlayan Özal'dır. Kürt olduğunu söylüyor, federasyondan söz ediyor" Özal, TV ve Vali seçimi önerileriyle anlayışlılığını sürdürüyor anlaşılıyor.

Devlet yitirdiği prestijini

Olayın gerçek bir katliam olduğu her haliyle ortadaydı.

kazanmış havalarda. Newroz sonrası dönemde ayrı bir tanımlama getiriyor. Ertuğrul Özkök'ün "Şimdi devlet eskisine göre daha güçlüdür. Daha güçlü olduğu için hakları daha kolay verebilir" sözleri, Cengiz Çandar'ın "HEP, Newrozdan sonra daha da önem kazanmıştır" değerlendirmesi hep bunu doğruluyor. Yani, PKK eylemlerinin getirdiği bir taviz, reform dalgası değil, devlet babasının üstelik bölgede silahlı inisiyatifi ele geçiren devletin ulufe kabilinden şefkatle ve anlayışla göstereceği alicenaplık.

Toplumsal İrade, Parlamber İrade, Tarihsel Fırsat

TC devletini yöneten biricik organ MGK'nın, Demirel hükümeti eliyle gerçekleştirdiği 21-22 Mart ve 17 Nisan katliamları, hakim sınıfların tüm siyasi klikleri, partileri, basın yayın kuruluşlarınca oluşturulan

tan tam bir mutabakat ve destekle kabul görmüş bulunuyor. Demirel'in "toplumsal irade, parlamenter irade ve tarihi fırsat" derken kastettiği budur. Kendi ifadeleriyle son 25 yılın en geniş cephesini oluşturduklar bu sayede. Cınay yetlerine ve kıyımcılıklarına halkı ortak etme derdinin bu kadar üzerinde durmaları bu yüzden. 20 Ekim seçimlerinde halkın ve devrimcilerin kanını dökmeleri için kendilerine oy verilmiş gibi, toplumsal iradenin bu icraatlarında arkalarında olduğu yalanını söylüyorlar. Demirel'in 24 Nisan'da yaptığı son basın toplantısında aynı konunun üzerinde ısrarla durması, iki temel çizginin ortak koalisyonun en geniş tabanlı bir iktidar oluşturduğundan hareketle "gün bugündür, bu fırsatı değerlendirmeliyiz" sözlerini tekrarlamaıyla 1992 yılını "çok önemli" ilan eden önümüzdeki aylarda son günlerde diline çokça doladığı kan sözcüğünü daha çok duyar çağımızın mesajını veriyordu.

Bir yandan Kürdistan'da bomba yağdırmalar, korucular ve özel tim eliyle bir taşla iki kuş vurucu köylü otobüslerinin durdurularak içeridekilerin kurşuna dizilmesi gibi PKK'nın üzerine yıkılmaya çalışılan katliamlar yapması (20 Nisan'da Midyat'ta 17 köylü, maskeli kişilerce kurşuna dizildi ve 8'i öldü. Tanıklar, korucuları teşhir ettiler) tek tek kontr-gerilla ve hizbullah cinayetlerinin artarak sürmesi, büyük şehirlerde operasyon adı altında yüzlerce kişinin işkence tezgahlarına yatırılması sürerken, bir yandan da Anayasa'da ve kimi diğer yasalarda değişiklik adı altında kamuoyuna "demokratikleşme paketi" nin yeni hediyeleri takdim edilmek üzere tartışmalar başlatılıyor. Kamçı daha

hızlı şaklarken börek de fırından parça parça çıkarılıp servise hazır hale getiriliyor.

DYP-SHP koalisyonunun, 20 Ekim seçimleriyle aranan, TC'ye yeni soluklar aldırma, istikrarın tesis edilmesinde yeni kan sağlama ve bölgedeki gelişmeler neticesinde doğan fırsatları iyi ve yerinde kullanma amacıyla göreve başlamasının ardından, 5 aydan fazla bir süre geçti. Nice aydın ve demokrat geçinen insanlara da kimi sosyalist geçinen çevrelere de kendilerine destek veren türden yapılan demokrasi ve insan hakları havariliğine soyunan atraksiyonları, gerek bu alanda dişe dokunur düzeyde atılan hiç bir adım olmayışı gerekse de tam aksi yönde 12 Eylül'ün felsefesinin ve icraatının devamı niteliğinde izle-

nen politika, halk desteği balonunun sönmeye başlamasını getirdi. Bundan sonraki süreç iktisadi yıkımın daha da şiddetlenmesine de bağlı olarak sınıf mücadelesinin gelişim seyrini hızlandıracak ve kitle eylemlerinin yeniden ivme kazanmasına sahne olacaktır. İktidarın ve düzenin teşhirine hız verip, geniş kitleleri, kanlı demagogileri boşa çıkartan kampanyalar ile etkili bir yönelim çizgisine sokmak ve öncünün rolünü oynamasına olanak verecek bir hareket tarzını süratle yerine getirmek gerekiyor. Ölülerimizin ardından havaya zafer kurşunları sıkılan ve sıktırınların mermilerinin bulutlara ulaşmayacağı kesirse, son gülenin onlar olmayacağı da kesindir.

Katledilişinin 19. Yılında Birlikteyiz ve Seninleyiz

"Esasen biz Komünist devrimciler prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz, ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içinde olmayıp bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız..."

Tarihi yazanlar kadar, onu yazanları katledenler de acı çekecektir. Tarih ödettirir. İyi şeylerin bedeli kötülük olarak ödettirildiğinde, alınacak olan karşılık da bağışlama olmayacaktır. Hele ki

baharda sunulmuşsa kötülük; acı, işkence ve ölüm olmuşsa tarihin çocuklarına, bedeli acımasızca ödetecektir tarihin düşmanlarına. Zira bahar, yeryüzünün ispat anıdır canlılığı-

na. Yeryüzünün; üstündeki bütün canlılarıyla birlikte volkanıdır yaşamın. Yeninin; cevherini saklayan, sarıp sarmalayan kabuklarına başkaldırma vaktidir. Her baharda yeni, yırtar baskıyı ve kabuğunu kırarak güneşe uzatır başını. Göze hitap eder, kulağa fısıldar ve duyguya siner bütün kıpırdanırlar. Çiçekler açar. Yeryüzü cennetlenir ve kış uykusu biterken, yeşil gözlü bir komünist gümbürdetir zindanını Diyarbakır'ın İBRAHİM KAYPAKKA-YA'dır bu. Baharın geliyorum dediği bir anda tutsak edilmiş, Munzur'dan diyarbakır'a gidene dek kan lekeleri bırakmış Kürdistan güzergahına. Baharın tüm renklerini, onun bütün asi reflekslerini ve uzlaşmaz kabukkıran gücünü de zindana taşımıştır, karanlığı yensin diye. Bundandır ki hiç bir duvar gizlemeye, hiç bir zifiri karanlık iz silmeye yetmedi direnişinin. Zira bilgin insan baharının en güzel dışavurumu direniştir ve yaşam direnilerek kazanılır orada.

"Esasen biz Komünist devrimciler prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz, ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içinde olmayıp bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız..." diyerek patladığında, rahat bir mekanda ve doğal bir sohbette söylenmişcesine çiçeklerini eker cümleciklerle direnişinin.

Kaypakka'nın direniş tavrı, kimilerince gösterilmeye çalışıldığı gibi, düşüncelerinin

den soyutlanmış gibi bir yiğitlik tavrı değildir. İnkara gelmez İbrahim; "Ben buraya kadar anlattıklarımı Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım ve sonuçtan asla pişman değilim" diyerek tavrın ideolojik ve siyasi niteliğinin altını çizer ve bu ilkedan hareketle "bilmiyorum" demez, "biliyorum, söylemem" diyerek ser vermeyi sıradan bir "yiğitlik" çığırından aşırarak ona Marksist-Leninist tutumun ideolojik zırhını giydirir. Ve bütün bunları kendine güvenen, bildiğine ve beklediğine inanan bir kararlılıkla formüle ederken; iyi ve güzel şeyleri kanlı duvarlara fıslıdamanın, çıldırtıcı güzelliğindeki tebessümüyle yaptığını düşünmeden edemezsiniz. Bu tutum: "Mademki ben komünistim, zulme ve sömürüye karşı başkaldırmış bir önderim, düşmanımın kulaklarına dolaysız olarak haykırayım düşüncelerimi. Eğer öldürüleceksem, öldürüleceğimi bildiğim de bilinsin düşmanımca" mesajının da mükemmel formülüdür.

İ Kaypakkaya bu tavrıyla, resmi tarihini paçavraya çevirdiği faşizmi ininde de mahkum eder. Bedensel olarak köşeye sıkıştırılmış olmanın dez avantajını ideolojik olarak atağa kalkmakla mahkum ederek düşmanın yalanlarını, ikiyüzlülüklerini orada da ortaya serer. Çünkü O, orada yalnız başına binlerce profesyonel işkencecinin ve celladın kendisine gösterdiği bu "ilginin" nedenlerinin farkındadır. Bunu da cellatların yüzüne haykırmanın tarifsiz hazzını duyar.

"*Mensup olduğum bu örgütlerin (TKP-ML TIKKO) 'Şafak revizyonizmi tezlerinin eleştirisi', 'Türkiye'de Millî Mesele, Türkiye'de Kemalist Hareket' Kemalist iktidar dönemi. İkinci dünya savaşı yılları ve 27 Mayıs hareketi; Başkan Mao'nun kızıl siyasi iktidar öğretisini doğru kavrayalım' başlıklarını taşıyan ayrı, ayrı uzun ve örgütün görüşlerini yansıtan*

tezleri ve düşünceleri kabul ediyorum. Bu başlıklar altındaki yazılara 'benimde görüşlerim' diye, imza atmaya hazırım" dediğinde de, Türkiye sol hareketinin o güne kadar etkisinde kaldığı resmi ideolojinin dokunulmaz kabul edilen bütün kalelerini yerle bir ettiğinin düşmanda yarattığı korkuyu bilerek ve bu fikirlerinden dolayı kendisinin ölüme mahkum edileceğine aldırmayarak, bilimsel sosyalizmi ve devrimin kudretini işkencecilerle ve onların mahzenleriyle tanıştır.

Fikirlerinden dolayı düşmanı tarafından ölüme mahkum edilecekse ve düşünceleri O'nu ölümlüyle mahkum edecek kadar etkiliyse bir de ölümümle diriltmelidir toprağı. Kaypakkaya bu tutumuyla, Türkiye devriminin önderi olarak sayılı dünya devrim önderlerinin onur sırasına oturturken, örgütsel faaliyetlerini kararlılıkla saklamakla yeşerttiği, **ser verip, sır vermeme tavrı**, sadece O'nun kurduğu Marksist-Leninist parti militanlarının değil, birçok devrimcinin işkencehanelerdeki "yanlızlığına" yoldaş, birçok devrimcinin ve komünistin zebani karanlığından başı dik olarak dışarı çıkmanın vazgeçilmez rehberi olmuştur. Bundandır ki, uzun işkence gülerinden sonra onun katledildiğini duyan, İbo'ya ve yoldaşlarına yoksul evlerini açarak ekmeğini bölüşen yoksul köylüler ve onu tanıyan birçok işçi "sana helal olsun yiğitim" demiştir. "Sen yangın içinde bile yoksul ekmeğimi ve gelecek beklentimi yücelttin; düşümdeki zengin sofranın ve tohumunu ektiğin özgürlük divanının onur konuğu da sen olacaksın."

Kaypakkaya'nın canbedeli bir fedakarlık ve yüksek komünist azimle sosyal pratiğe döktüğü programatik düşünceleri, O'nun azmiyle savunuldukça ve devrimin sosyal pratiği ile tanıştırdıkça ispatlanan doğruluğu, gelinen dönemde rahatlıkla görülmektedir. Kemalizm, Faşizm, ulusal

sorun, sosyal emperyalizm ve Mao Zedung Düşüncesine yaklaşımı konularındaki programatik düşüncelerinin birçok devrimci örgüt tarafından yarım, yamalak da olsa savunulmaya başlanması, Kaypakkaya'nın formüle ettiği düşüncelerin etki gücünün ifadesidir. Türkiye devriminin siyasal konjüktürüne genel olarak bir yaklaşımda bulunulduğunda görülen şudur: 20 yıl önce formüle ettiği devrimin siyasal programı, 20 yıl boyunca Türkiye'de ve dünyada yaşanan pratikle karşı karşıya konularak yorumlandığında doğrulanan İbrahim'in düşünceleridir; yetersiz olan bu görüşlerin sosyal pratikle tanışılmakta düşülen eksiklikler, ki tam da O'nun görüşlerindeki aydınlığın daha çok şavkıdığı 20. yılda, Marksist Leninist güçlerin 5 yıldır sürdürdüğü aydınlığa son vererek birliği gerçekleştirmiş olmaların tarihi önemde bir başarıyla bütünleşmiştir. Artık O'nun demokratik halk devriminin zaferiyle söylenecek zafer türkülerini duyma vakti yakınlaşmıştır. Kaypakkaya'nın ve onun komünist kararlılığıyla başlattığı kavgayı canbedeli bir mücadele ile sürdürerek şehit olan yüzlerce yoldaşın sömürüye ve zulme karşı kazanılacak başarının zaferiyle olan randevusu kısalmıştır. Hepimiz bu zafere koşuyoruz ve tempomuzu arttıracamız.

Onun şavkıyan düşüncelerinin ve destansı direnişinin 20. yılında Marksist Leninistlerin birliğini sağlayarak, halka, devrime ve Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesine bağlılığı pekiştiren zafere yürüyüşün mevzilerini güçlendiren tüm ML güçler bu tarihi karar ve mücadele coşkusıyla Kaypakkaya yoldaşın anısına bağlılığın en iyi örneğini vermişlerdir.

**-Şan olsun O'nun anısına!
-Şan olsun O'nun anısını
Birlik, Mücadele ve Zafer
ruhuyla yüceltenlere!**

TKP/ML (DABK) VE TKP/ML (KONFERANS) BİRLEŞTİ!

ÖN AÇIKLAMA:

1986-87 yıllarında TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist) içinde gündemi işgal eden görüş ayrılıkları 1987 Eylül'ünde ayrılıkla noktalandı. O tarihten bu yana ayrı faaliyet yürüten TKP/ML güçleri kamuoyunda; DABK ve MERKEZCİLER olarak anılageldiler.

Beş yıllık bir süreç boyunca birlik ve ayrılık noktaları yoğun bir şekilde tartışılan bu iki yapılanmanın yeniden birleştiğine dair TKP/ML Yurtdışı Basın Bürosu'nun faksla dergimize gönderdiği basın açıklamasını okurlarımıza sunuyoruz.

YENİ DEMOKRASİ

"Birlik Komisyonlarının Gündemi şu şekildedir:

- 1) Birlik sorununa bakış,
- 2) Toplantıda çözülmesi gereken sorunlar,
- 3) Güçleri birleştirmenin teknik sorunları,

(Bu toplantıya toplantı alanında bulunan iki tarafında bütün MK üyeleri katıl-

mıştır.)

Gündem1:KARAR: İki taraftan da yetkili yoldaşlar birliğe bakış ve bazı noktalarda bazı ayrıntılar üzerinde düşüncelerini belirttiler. Toplantıda bulunan bütün üyeler birlik konusunda hemfikir olduklarını belirttiler. Parti güçlerinin birleştirilmesi için, parti programının esas alınarak, bu program çerçevesinde birlik oluşturulması kararı alındı. (oybirliği)

Gündem 2: a) Geçmişin ve ayrılığın değerlendirilmesi,

b) MZD (Mao Zedung Düşüncesi) şiarı,

c) DEH (Devrimci Enternasyonal Hareket) sorunu,

d) Parlamentaoya bakış,

e) HBC (Halkın Birleşik Cephesi) sorunu,

f) SP değerlendirmesi,

g) Parti ve ordu amblemi,

h) Bölge isimlendirmeleri,

i) Ordu-Parti örgütü,

j) Gençlik örgütlenmesi,

k) Yayın organlarının isimleri,

l) PÜ-AÜ (Parti Üyesi, Aday Üye) alımları ve atılımları sorunu,

m) PÜ'lik konusunda tüzük sorunu.

KARAR a): Geçmiş ve ayrılık sorununun değerlendirilmesini birlik önünde engel olarak görmüyoruz. Bu daha sonraki süreçte, yani olağanüstü konferansta ele alınıp, çözüme bağlanmalıdır. (oybirliği)

b) MZD şiarı savunulacak, olağanüstü konferansta da ML/MZD'mi yoksa MLM (Marksizm-Leninizm-Maoizm)mi konusunda karara varılacak. (oybirliği)

c) Olağanüstü konferansa kadar DEH ML olarak, 84 Deklarasyonu ise oportünist olarak değerlendirilecektir. Olağanüstü konferansta da DEH deklarasyonunu eleştiren taslak deklarasyon hakkında karara varılacaktır. (oybirliği)

d) Parlamento sorunu ilkesel bir sorun değildir. Silahlı devrim mücadelesine hizmet edecek biçimde ele alıp değerlendirilmelidir. Bu tamamen taktik bir sorundur. Programa tekabül etmemektedir. Birleşmenin önünde engelleyici bir sorun

olarak görmemekteyiz. (oybirliği)

e) Bu sorun olağanüstü konferanstan sonraki kongrenin gündemine alındı. Bu döneme kadar HBC (Halkın Birleşik Cephesi) konusundaki yaklaşım İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın ortaya koyduğu biçimde savunulmaktadır. (oybirliği)

f) SP milli burjuva nitelikli olan kaypak, devrim ile karşı devrim arasında gidip gelebilecek, reformist bir parti olarak değerlendirildi. (oybirliği)

g) Parti amblemi orakçekiç ve yıldız biraz uzak ve kenarları sarı içi kırmızı olarak kullanılacaktır. Ordu amblemi ise, 2. Konferansta kabul edilen gene kızıl zemin üzerinde tek tüfekte birleştirilmiş, sarı şeritli yıldız olarak kabul edilmiştir. (oybirliği)

h) KBK (Kürdistan Bölge Komitesi) BABK (Batı Anadolu Bölge Komitesi) isimlendirmeleri, konunun bütünsellik içinde ele alınacağı, olağanüstü konferansa kadar devam edecektir. (oybirliği)

i) Parti ve ordu örgütlenmesinin ayrıştırılması konusunda görüşbirliğine varıldı. TIKKO örgütlenmesini ve ordu-parti örgütlenmesi, MK'ya bağlı Askeri Komisyon aracılığıyla yürütülecektir. (oybirliği)

j) Gençliğin merkezi bir komisyonca yürütülmesi ve kendine özgü program ve tüzüğünün olması konusunda karara varıldı. Mevcut TMLGB örgütlülüğünün

sürdürülmesi onaylandı. (oybirliği)

k) İlegal yayınların isimleri konusunda bir görüş ayrılığı çıkmadı. Parti içi tartışma yayın organı olan Parti Birliği çıkmaya devam edecek. İlegal yayınlardan Komünist'in niteliği, parti içi teorik kadro yayın organı, İKK (İşçi Köylü Kurtuluşu)'nun ise merkezi kitle yayını olarak yayına devam etmesi kararlaştırıldı. Yayınların sayıları (87 Ekim tarihinden) itibaren başlatılacaktır. Partizan Gençlik ve Denge Partizan devam edecektir.

l) Alınan kararlar ve tutanaklar rapor haline getirilmeye ve resmen yayınlanıncaya kadar, başvuru süresi dolan AÜ'ler PÜ'si sayılacak. AÜ'lik başvuruları bu süreç içinde kabul edilecek, fakat resmi işleme sokulmayacak. Olağanüstü konferans ertelenir veya uzarsa yeni SB (Siyasi Büro) durumu yeniden değerlendirilecektir. (oybirliği)

Olağanüstü konferansa kadar geçecek olan süre içerisinde, 2. Konferansça onaylanan parti tüzüğü esas alınacaktır. Ancak olağanüstü konferansın süresi uzarsa AÜ'lik süresi yukarıda alınan karar gereği gibi olacaktır. (oybirliği)

Gündem 3: KARAR 1): İki tarafın MK'ları birleştirilmiştir. MK içinde seçilen yeni SB olağanüstü konferansa kadar partiyi yönlendirecektir. Birleşik MK'nın adı, Geçici BİRLEŞİK MERKEZ KOMİTESİ olacaktır.

Örgütsel birlik sağlanmıştır. Bundan dolayı yapılacak konferansın adı, Birlik konferansı değil, önümüzdeki konferansa, olağanüstü konferans adı verilmeli. Bu konferansın amacı iki yapının birleşmesi sonucunda ortaya çıkan ideolojik vb... sorunların çözümünü olacaktır.

KARAR 2): Olağanüstü konferansın gündemi belirlendi...

KARAR 3): Birleşik MK içinde yeni iş bölümüne gidildi. Toplantıda hazır bulunan üyelerce bu onaylandı. Parti bölge ve diğer örgütlenmelerinde düzenleme ve çeşitli atamalar yapıldı. Askeri komisyonlar birleştirildi. Komutanlıklar TIKKO Genel Komutanlığı adı altında birleştirildi.

Ayrılık döneminde iki taraftan da şehit olan yoldaşların tümünün parti şehitleri olarak anılması kararlaştırıldı.

AK (Askeri Komisyon)un hazırladığı TIKKO tüzük ve programını SB partiye sunacak ve son halini olağanüstü konferans onaylayacak.

Birlik komisyonları toplantısı karşılıklı güven, yoldaşça ilişkiler içerisinde sıcak bir tartışma havasında, ML/MZD bilimi ışığında ortak anlayışlara vararak yukarıdaki kararları aldı...

Tutanaklar okundu. Toplantıda bulunan her iki MK'nın toplamının çoğunluğu tarafından onaylandı. Kararlar TIKKO gerilla birliklerindeki savaşıtlara da açıklandı. Coşkuyla karşılandı...

**Türk- Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkına
DUYURUYORUZ!**

Türkiye Proletaryası ve Emekçi Halkın Öncü Müfrezesi Partimiz TKP/ML Güçlerini Birleştirdi.

TKP/ML(DABK) ve TKP/ML (Merkez)'in birleşmesi sonucu yayınlanan, TKP/ML Geçici Birleşik Merkez Komitesi imzasıyla dergimize gönderilen bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

Kamuoyunda TKP/ML Konferans ve TKP/ML DABK olarak bilinen parti güçlerimiz, partimizin kuruluş ayı olan NİSAN ayı içerisinde Birlik Komisyonları'nın yapmış olduğu ortak toplantıda alınan bir kararla örgütsel olarak birleşti.

Bilindiği gibi partimiz TKP/ML, 1987 yılı sonbaharında istenmeyen bir ayrılık yaşadı. O günden bu yana partimiz TKP/ML güçleri, iki ayrı örgütsel yapı içerisinde mücadelesini hiç aralıksız sürdürdü. Şüphesiz ki bu, partimiz açısından istenmeyen ve olumsuz bir durumdu. Çünkü varolan parti güçleri ikiye bölündü. Birlikte daha güçlü mücadele yürütme ve daha hızlı gelişme imkanları varken, bu şekilde hareket edilmesinden dolayı, bu avantajlı durum yeterince değerlendirilemedi.

Şimdi partimiz TKP/ML daha güçlüdür. Faşist Türk devletine karşı siyasi iktidar mücade-

lesini daha etkili ve daha güçlü bir şekilde yürütecektir. Partimiz bu gücünü esas olarak, yürütmüş olduğu mücadelenin haklılığından, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi bilimi ışığında tespit etmiş olduğu siyasetinin doğruluğundan ve proletaryanın ideolojisinden alırken, örgütsel olarak birleşmesiyle de bu gücü pekiştirmiştir. Partimiz TKP/ML bu güçle düşmana korku, proletarya ve ezilen halklara cesaret, moral ve umut verecektir. Bu bir düşün değil artık somut bir gerçektir.

Partimiz TKP/ML, bundan böyle daha bilinçli, daha kararlı ve hatalarını gördüğü anda düzeltmede daha cesaretlidir. Partiye zarar veren, parti güçlerini bölen ve partiyi zayıflatan tavır ve davranışlara karşı mücadelede ise tavizsiz ve ısrarlı olacaktır. Bunu, bundan sonra böyle olacağını almış olduğu birleşme kararıyla gösterdi ve bundan sonra da gösterecektir. Bugün atılan bu somut adım gelecekteki mücadelede başarılı olmanın güvencesidir. Partimiz bunu böyle algılıyor ve herkes de bunu böyle algılamalıdır.

Bugün partimiz içinde parti bilinci daha kuvvetli, parti ruhu daha yüksektir. Bu bilinç ve

ruh partimizin daha hızlı ve sağlıklı gelişimini sağlayacak ve atılımını gerçekleştirecek seviyededir. Bu bize umut ve moral vermekte, düşmana karşı direnme ve savaşıma azmimizi arttırmaktadır. Birlik Komisyonları toplantısında alınan kararlar, çıkabilecek anti-birlikçi tavır ve davranışlara karşı belirtilen düşünceler, yoldaşça sıcak ilişkiler, karşılıklı güven ve samimi yaklaşımlar, bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Toplantıda karşılıklı olarak gösterilen olumlu yaklaşımlar ve birlik yönünde atılan tarihi değere sahip adımlar, aslında her iki tarafın mevcut güçlerinin duygu ve düşüncelerini yansıtmakta, birliğe duyulan sıcak ilgiyi ifade etmektedir. Bu ise bize, parti tabanının birleşmeye ve kaynaşmaya hazır olduğunu, kucaklaşmak için sadece birlik kararını beklediğini göstermekte, bunca zaman ayrı örgütsel yapılarda kalınmasına rağmen, parti güçlerinin birbirlerinden uzaklaşmadığını, aynı ideolojik ve siyasi havayı teneffüs ettiğini, aynı amaç ve hedefler için mücadele yürüttüğünü ve örgütlendiğini ifade etmektedir. Bu, partimiz açısından sevindirici bir durumdur ve parti açısından önemli bir avantajdır.

**DEVRİMCİLER,
DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER
TÜRK-KÜRT VE ÇEŞİTLİ
MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKI**

Partimiz TKP/ML'nin 20. kuruluş ve mücadele yılına girdiğimiz tarihte, bölünen parti güçlerini yeniden birleştirme kararı alındı. Birleşme kararının bu tarihte resmileşip kesinlik kazanması anlamlı ve bir o kadar da tarihi öneme sahiptir. Burada, partimizin, en güç ve zorlu dönemlerini aşarak yeni bir sürece, yeni bir ruh ve yeni bir anlayışla, daha kararlı, daha azimli ve daha güçlü olarak girmiş olduğunu, açıklıkla, büyük bir coşku ve sevinçle belirtmeliyiz.

Parti güçlerimizi temsil eden ve parti güçlerimizi birleştirme konusunda yetkili olan Birlik Komisyonları, yapmış oldukları ilk resmi görüşmede; iki taraf arasında şimdiye kadar varolan sorunlar tartışılmış, ilkeli bir birlik için ideolojik ve siyasi temelin fazlasıyla olduğu görüşünde birleşilerek, bunu örgütsel birlikle pekiştirme kararı almış, bu karar, her iki tarafın mevcut Merkez Komitelerinin birleştirilmesi suretiyle hayata uygulanmıştır. Bu bir yöntem sorunudur. Önemli olan ilkeli bir birlik için ideolojik ve siyasi bir temelin olup olmadığıdır. Bu olduktan sonra birliğin ne şekilde ve hangi biçimde uygulanacağı için tekniğine ilişkin bir sorundur. Parti güçlerimizin ortak iradesi sonucunda ortaya çıkan bu yöntem, en üst yönetici organdan başlayarak en alta kadar somut duruma ve yöntemine uygun olarak uygulanacak ve birlik kararı böylece tüm parti kademelerinde hayat bulmuş olacaktır.

Her iki taraf arasında şimdiye kadar varolan tüm

sorunların çözümü için görüş birliği sağlanmış, bu sorunların bazıları kesin çözüme kavuşturulurken, bazılarına ise, geçici olarak çözüm bulunmuş ve kesin çözüm için olağanüstü Konferans yapma kararı alınmıştır. Ayrılığın değerlendirilmesi ise daha sonraki sürece bırakılması uygun bulunmuştur. Parti güçlerimizin bu anlayış ve yaklaşımlar çerçevesinde ve belirlenen biçimde örgütsel birliğin sağlanmasından sonra, partimiz TKP/ML, toplantıda alınan karar gereği belirlenen zaman içerisinde, her iki tarafın arasında varolan bazı sorunlara kesin çözüm bulmak ve bazı acil sorunları açıklığa kavuşturmak için, olağanüstü Konferans yapacaktır.

Partimiz TKP/ML, kurulduğu günden bu yana doğru bildiği görüşlerinden, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi'nden ve yüce komünizm ideallerinden taviz vermeden, Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm için Komprador Patron-Ağa devletine karşı mücadelesini kesintiye uğratmadan, kararlı ve yılmaz bir şekilde sürdürmeye devam etti, ediyor ve edecek. Parti güçlerimiz bir dönem ayrı kaldı, bu süreçte ayrı ayrı mücadele yürüttü, ama hiç bir zaman eninde sonunda birliğin şöyle veya böyle gerçekleşeceğine olan inancını yitirmedi, birleşmek için girişimlerde bulundu, mücadele yürüttü, ama sonunda yine partimiz kazandı. Çünkü ideolojik ve siyasi hattının doğruluğuna inandı ve kendi gücüne güvendi.

Geçen yirmi yıl içerisinde verdiği savaşımında önemli ve zorlu sınavlardan geçen, parti içinden çıkan hiziplerle tanışan ve bölünmeler yaşayan partimiz

TKP/ML, engin deneyim ve tecrübe birikimine sahip oldu. Ve bugün, geçmişin olumsuzluklarını önemli oranda aşmış, dezavantajlarını avantaja çevirmiş, yararlarını sarmış, güç kaybını önlemiş, bölünmeyi güçleri birleştirerek birliğe çevirmiş ve yeniden güçlenmeye başlamış olarak, bilinsin ve unutulmasın ki, partimiz TKP/ML, Demokratik Halk Devrimi yolunda Kızıl Siyasi İktidarlar için Gerilla Savaşı'nı tepe noktasına çıkarmaya ve bir atılım içine girmeye karardır. Silahların eleştirel gücüyle mücadeleyi derinliğine ve genişliğine geliştirmeye and içmiştir. Yirmi yılın verdiği tecrübe, birikim, güç ve inançla, partimiz TKP/ML, güçlerini birleştirmiş olarak 20. yılında bunda karardır.

**YAŞASIN TKP/ML
GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ!**

**20. YILINDA ŞAN OLSUN
PARTİMİZ TKP/ML'YE,
ORDUMUZ TIKKO'YA,
GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ
TMLGB'YE!**

**YAŞASIN
MARKSİZM-LENİNİZM VE
MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ!**

**YAŞASIN KIZIL SİYASİ
İKTİDARLAR İÇİN GERİLLA
SAVAŞIMIZI!**

**KOMPRADOR
PATRON-AĞA DEVLETİNİ
YIKACAĞIZ, HALK
İKTİDARINI KURACAĞIZ!**

NİSAN 1992

**Türkiye Komünist
Partisi/Marksist-Le
ninist Geçici
Birleşik Merkez
Komitesi**

(TKP/ML GBMK)

1 Mayıs 1993'te Sesimiz Daha Gür Çıksın! 1 Mayıs Salonlara Hapsedilemez!

TUNCELİ'DE 1 MAYIS

Tunceli'de 1 Mayıs, 14 yıl aradan sonra, alınan yasal izinle ilk defa meydanlarda mitingle kutlandı. Miting için alınan izinle, Tunceli'deki devrimci mücadelenin ivme kazanmasının büyük payı var. Reformist çevreler, 1 Mayıs'ı salonlara hapsedmek için türlü yollara başvurular. Fakat, Tunceli halkı alanları tercih etti. Belediye-İş ve devrimci, demokrat sendikaların 1 Mayıs alanlarında kutlamak için gösterdiği çabalar da azımsanamaz.

1 Mayıs sabahı, yaklaşık dört bin kişi mitingin yapılacağı alanda toplandı. Alanda sürekli olarak "Yaşasın 1 Mayıs!", "Biji Yek Gulan!" sloganları yankılandı. Açılış konuşmasından önce Belediyenin hopöröründen "18 Mayıs Marşı" dinletildi. Açılış konuşmasını, sendikalar adına Belediye-İş sendikası Tunceli Şube Başkanı Ali Tacer yaptı. Ali Tacer, 1 Mayıs'ın ülkemiz ve dünya emekçileri ve işçi sınıfı açısından önemini anlattı. Konuş-

madan sonra, Bağımsızlık, Halk Demokrasi, Sosyalizm ve Altınçağ Mücadelesinde ölümsüzleşen devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu sırasında devrim andı içildi.

Devletin kolluk güçleri, öğrenci gençliğin meydana gelmelerini engellemek için okulları ablukaya aldılar. Bu olaya tepki gösteren öğrenciler dersleri boykot ederek 1 Mayıs'la ilgili konuşmalar yaptılar, bu arada sloganlar da hiç eksik olmadı. Meydanı dolduran kitleler, öğrencilerin okula hapsedilmesine tepki duyarak okullar caddesine doğru yürüyüşe geçtiler. Bunun üzerine okullardaki abluka kaldırıldı ve öğrenciler de 1 Mayıs kutlandığı alana geldiler. Ayrıca 1 Mayıs'ta şoförler de kontak kapatarak alana geldiler. DSİ'den, köy hizmetlerinden, Belediye işçilerinden ve köylülerden oluşan yoğun kalabalık mitingin sona ermesiyle dağıldı.

İSTANBUL'DA 1 MAYIS

İstanbul'da 1 Mayıs saat 15:00' Gaziosmanpaşa meydanı'nda, yaklaşık 7 bin kişinin katıldığı bir mitingle kutlandı. 1 Mayıs salonlara hapsedilmek isteyen DİSK, Türk-İş ve Hak-İş'in çabalarına rağmen Kazlıçeşme Deri işçileri, Kadıköy, Pendik ve Kartal Belediyelerinde çalışan işçiler üretimi durdurup Gaziosmanpaşa meydanına geldiler. Mitingde, Devrimci Demokrat Sendikal Birlik (DDSB), Devrimci İşçi Hareketi ve Yurtiçi Kargo'dan işçiler, Eğitim-Sen'den eğitim emekçileri, sağlık çalışanları, HEP'in çeşitli ilçe teşkilatları, gençlik örgütleri ve öğrenciler, Partizan Güçler, Devrimci Sol Güçler, Devrimci Gençlik de vardı.

Miting saat 15:00'de 1 Mayıs şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra açılış konuşmasıyla miting devam etti. Açılış konuşmasının ardından Sosyalist Parti ve HEP'den yöneticiler İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar da 1 Ma-

yıs'la ilgili konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda işçi sınıfı mücadelesi, sendikal hakların gaspedilmesi, işçilerin sosyal, ekonomik hakları vurgulanırken; Newroz katliamı ve Los Angeles'teki zengilere yönelik baskılar ve saldırılar kınandı. Mitingte "Yaşasın 1 Mayıs!", "Biji Yek Gulan!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "Patron Ağa Devletini Yıkacağız", "Halk İktidarı Kuracağız!", "1 Mayıs şehitleri Ölümsüzdür!", "17 Nisan şehitleri ölümsüzdür!", "Mark, Engels, Lenin, Stalin, Mao Savaşıyor TIKKO" sloganları hiç eksik olmadı.

Ayrıca miting sırasında meydana TKP/ML-TIKKO, TIKB ve ERNK gibi çeşitli devrimci örgütlerin bayrakları ve pankartları da asıldı.

Miting sırasında meydana üstünde sürekli polis helikopterler uçuş yaptılar. Polis, meydana insanlarda tedirginlik yaramak isterken kendi tedirginliğini gizleyemedi.

Yaklaşık üç saat süren mitingün sona ermesiyle insanlar dağılmaya başladılar. Dağılma sırasında çeşitli yönlere doğru 300-500 kişilik gruplar sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Kimi gruplar sokak aralarında pankart açıp yürürken çevik kuvvetin saldırısına uğradılar. Çevik kuvvet yürüyen insanları copleyarak, sürükleyerek dağıttı. Meydandan aşağıya doğru yürüyen 500 kişilik bir grup "Yaşasın 1 Mayıs!", "Kürdistan Faşizme Mezar olacak!", sloganlarını atıyorlardı. Mitingin dağılması sırasında pankartı indirmeyen "Partizan Güçler" 300-400 kişilik bir kortej oluşturarak "Yaşasın 1 Mayıs!", "Patron-Ağa Devletini

Yıkacağız, Halk İktidarı Kuracağız!" sloganlarının eşliğinde alanın dışına doğru yürüyüşe geçti. Alanın çıkışına doğru çevik kuvvet kortejin önünde set oluşturdu. Bir süre daha slogan atan kortej, başka bir yöne doğru yürüdü. Miting alanını geçtikten sonra da dağıldı. Olaylarda yaklaşık 17 kişi gözaltına alındı, 5-6 kişinin de polisün saldırısıyla kafası kırıldı. Olayları görüntülemek için Gaziosmanpaşa meydanına gelen Gerçek Dergisi Muhabiri Ayla Önder meydana sokulmayarak feci şekilde dövüldü. Kafası yarılan Ayla Önder Hastahane'ye kaldırıldı. Emeğin Bayrağı Dergisinin de iki muhabiri gözaltına alındı.

Her ne kadar Gaziosmanpaşa'ya beklenenden az sayıda insan gelse de; Gaziosmanpaşa'ya gelen insanlar 1 Mayıs'ı salonlara hapsedmek için ellerinden gelen çabayı sarfeden sınıf uzlaşmacı sendika ağalarına karşın onuru simgelediler. Ensesi kalın emek düşmanı sendika ağaları, devlet yasal izin verdiği halde biraaraya gelerek 1 Mayıs'ı sabote girişimleriyle gerçek yüzlerini bir kez daha sergilediler. Taksim meydanında Atatürk heykeline çelenk koymak, 1 Mayıs 77 şehitleri için salonlarda saygı duruşunda bulunmak, emeğe ve işçi sınıfı mücadelesine yapılan bir saldırdır. Elbette çeşitli milliyetlerden işçiler,

köylüler, öğrenciler, tüm ezilenler bu saldırıların hesabını soracak; yıkılmış köhnemiş ve eskimiş olan ne varsa tarihte yenilmeye mahkumdur.

Ote yandan; Ümraniye İhlamurkuyu'da Partizan Güçler" 1 Mayıs akşamı yolu ateşe verip "Yaşasın 1 Mayıs!", "Patron-Ağa Devletini yıkacağız, Halk İktidarı Kuracağız!" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Oluşturulan kortej bir süre yürüdükten sonra, yürüyüş yerine jandarma ekipleri geldi. Kolluk kuvvetlerinin açtığı ateş sonucunda Ali KILIÇ kolluk altından ve bacağından yaralandı

ve Numune Hastanesine götürüldü. Göstericilerden biri kız dört kişi de gözaltına alındı.

İZMİR'DE 1 MAYIS:

1 Mayıs 92'de, sendikaların 1 Mayıs'ı yasal olarak kutlamak için resmi makamlara yaptığı başvuru kabul edilerek eski balık halinin yanında kutlanmasına izin verildi. İzmir'de yasal bir mitingle kutlanan 1 Mayıs'a çeşitli sendikalar, devrimci demokrat güçler ve Marksist-Leninist güçler katıldı. Saat 11:45'de ML güçlerin de içinde bulunduğu devrimci demokrat kitle Ko-

nak meydanında toplanıp kortej oluşturarak, belirlenen miting alanına gitmek için yürüyüşe geçtiler. Çeşitli sloganlar atarak yürüyen bu kortej yaklaşık 100 metre yürüdükten sonra polis engeliyle karşılaştı. Açılan pankartları almaya kalan polis, kitlenin yoğun tepkisiyle karşılaşıncaya, engeli kaldırmak zorunda kaldı ve kortej Miting alanına gitmek üzere yürüyüşüne devam etti. Miting alanına gelen gruplar, açılmış bulunan pankartların arkasındakortejler oluşturdular. Yaklaşık 5 bin ile 6 bin kişinin katıldığı mitingde ilk konuşmayı miting tertip komitesinden bir kişi yaptı; konuşma sonrasında tek bir ağızdan 1 Mayıs marşı söylendi. Mitingde yeralan 200-250 kişilik ML güçler sloganlarıyla mitingi coşkulanırmaya özel bir çaba harcadı. İki saatlik miting sonunda memur sendikaları, ML güçler ve çeşitli devrimci gruplar Konak alanına doğru yürümeye başladılar. "Kahrolsun Patron Ağa Devleti!", "işkencecilerden Hesap Sorduk, Soracağız!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!" gibi sloganlar atarak yürüyen kitle, polis saldırısına uğradı. Saldırıyla birlikte birbirinden ayrılan devrimci gruplardan Özgürlük Dünyası ve Mücadele okurlarının yoğun olarak coplanmasına tavirsiz kalmayan ML

güçler polis kordonunu aşmak üzere, polisle yoğun yumrukleşme ve boğuşmaya başladılar. Bu esnada deniz kıyısında kalan insanlar polis saldırısı sonucu denize düşürüldüler. Polisin bu saldırısı kortej dışındaki halkın sert tepkisiyle karşılaştı, ve polis yuhalandı. Halkın bu tepkisine saldırıyla cevap veren polis, birçok insanı çeşitli yerlerinde yaraladı. Polisle karşılıklı boğuşma ve kovalamaca sokak aralarına kadar sürdü. 1 Mayıs gösterisi sonucunda 10 kişi gözaltına alındı. Böylece Dünya işçi sınıfının birlik dayanışma günü olan 1 Mayıs devletinin ve onun polislerinin duyduğu düşmanlık, kendi yasallıklarını bir kez daha çiğnemesiyle belli oldu.

ANKARA'DA 1 MAYIS

Ankara'da 1 Mayıs iki ayrı etkinlikle kutlandı.

Oluşan "1 Mayıs Platformu" yaklaşık 1 ay önce 1 Mayıs'ın Ankara'da ruhuna uygun bir biçimde kutlanması için toplantılar yapmaya başladı.

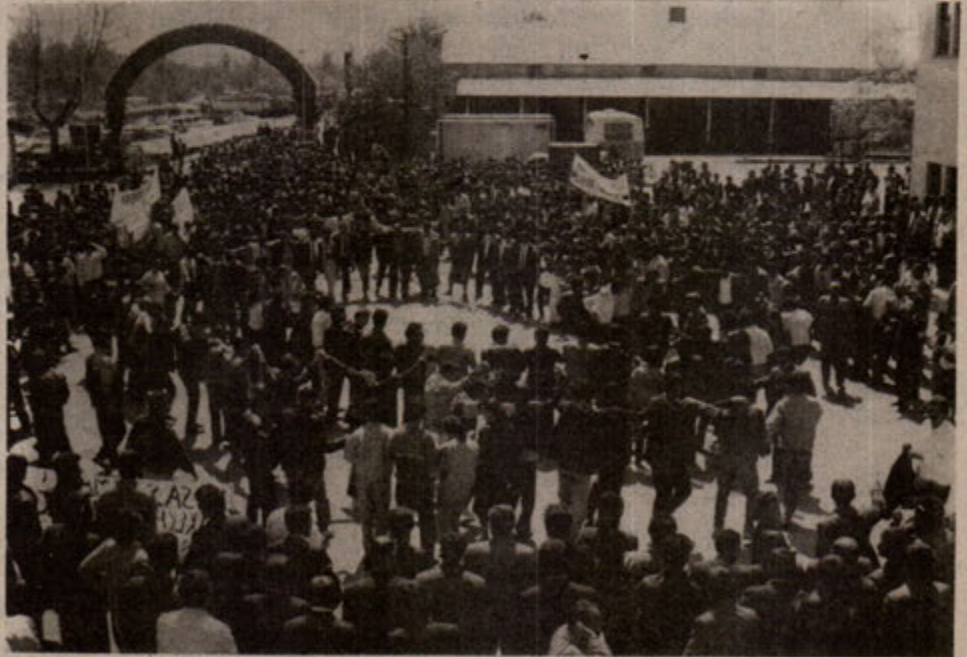
Platformun başlangıçtaki çıkış noktası miting için yasal izin almak, eğer izin alınamazsa 1 Mayıs'ı mutlaka alanlarda kutlamaktır. 23 Nisan'da Sosyalist Parti platforma birlikte kutlama çağrısı yaptı. Platform çağrısı reddetti. Bu arada SP'nin 16 Nisan'da yaptığı 1 Mayıs Platformu adına işçi sendikalarından oluşan tertip komitesi miting baş-

vurusunda bulundu.

25 Nisan'da platform "çalışanlar elele" gecesi düzenledi. Gecenin amacı hem 1 Mayıs hazırlıkları için finansman sağlamak, hem de kitleyi ajite ederek 1 Mayıs'a hazırlamaktır.

"Çalışanlar elele gecesi ve platformun miting başvurusu peşpeşe gelince Valilik 27 Nisan'da SP'nin miting talebini "yeniden değerlendirerek" kabul etti.

27 Nisan'daki platform toplantısına Tümbel-Sen SP'yi çağırıldı. SP yeniden birlikte kutlama çağrısı yaptı. Oy çokluğu ile yine reddedildi. Yine oy çokluğu ile Tandoğan'a çıkma kara-

rı alındı. 28 Nisan'da Tüm-Bel-sen, İHD, YKD, Halkevleri, Tüm Sağlık-Sen, Tüm Haber-Sen, Dem-Sen, Tüm-Maliye-Sen, SP mitingine katılacaklarını açıkladılar. Böylece platform 1 Mayıs yaklaşırken beklenmedik bir şekilde bölündü ve güç kaybetti. Aynı gün Valilik, platformun miting başvurusunu 1 Mayıs'ta miting izninin SP'ye verildiğini öne sürerek on gün sonraya erteledi.

Platformun diğer üyeleri ne olursa olsun 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamak için yeniden toplandılar. Tüm-Tis, Otomobil-İş, Eğitim-sen, Bem-Sen, İHD, Belediye-İş 1 No'lu Şube, Özgür-Der, Yited tandoğan planlarından vazgeçerek 1 Mayıs Ankara otobüs garajlarının karşısındaki Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün alanında kutlamaya karar verdi.

1 Mayıs sabahı Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nün önünde saat dokuzda yaklaşık 3000 kişilik bir kalabalık bir çember oluşturarak toplandı. Alanın dışında demir kapının gerisinde ise çevik kuvvet otobüsleri ve panzerleri konumlanmıştı. Alandaki kalabalık çeşitli pankartların arkasında sıralandı. DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik), YDG pankartlarının dışında Bel-Daydan, TKİH, İnşaat işçileri, TİKB-GK, YCK, DÖB, Devrimci emek okurları, Belediye-İş 1 nolu şube, Dev-

genç direniş, TDKP, Eğitim-Sen pankartları da alanda yerlerini aldı. Pankartlarda "yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Yaşasın Ulusal Meclisimiz", "Şalterleri İndir Alanlara", "Biji Tekoşına Yekitiya Gelen Kurd I Tırk", "Yaşasın Direniş", "Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar, Herşey Emeğin Olacak" "İş Ekmek, Özgürlük, Kahrolsun Faşist Diktatörlük" gibi sloganlar göze çarpıyordu. Otobölülş ve Tüm-Tis belli oranda işçisiyle alanda olmasına rağmen pankart açmadı.

Miting dokuzda başladı. Belediye işçisi Tayfun Ünlü'nün konuşmasından önce 1 Mayıs şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından halaylar çekildi.

Tertip komitesi, grupların kimi pankartlarından rahatsız oldu. Atılan sloganlarda komitede rahatsızlık yarattı. Bu nedenle komite sık sık "Belirlenen sloganlar dışında sloganlar atılması için" kitleyi uyardı. Benzer bir uyarı da pankartlar indirilmesi için yapıldı. TKİH, TİKB ve Dev-Genç direniş pankartlarını alan içindeki bir binaya asılınca polis pankartları topladı.

On suları topluca bir mayıs marşı okundu. İşçi sendikaları adına Belediye-İş 1 nolu şube başkanı Musa Toprak bir konuşma yaptı. Eğitim-Sen ve ÇHD adına da çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda 1 Ma-

yısın anlam üzerinde duruldu, hükümetin iki yüz-lü demokratikleşme planları (!) eleştirildi, yoğun işçi çıkarmalara karşı mücadelenin yükseltilmesi istendi. Konuşmalar sırasında ve halayda sık sık, "Yaşasın Savaş Hükümetimiz", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür", "Birlik, Mücadele Zafer", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İşçi, Köylü Birleşin Siperlere Yerleşin", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Yurtiçi Kargo Direnişimiz" gibi sloganlar atıldı.

Kutlamalar onbir suları sona erdirildi. Kitle düzenli kortej halinde 300 metrelik bir yolu kat ederek Büyük şehir Belediyesi Fen-İşleri daire-si binasına girdi. Burada kitle yeni katılımlarla biraz daha büyüdü. Yoldaki yürüyüş boyunca Çevik kuvvet kitleyi ablukaya alarak takip etti. Fen-İşlerinde halaylar çekilip sloganlar atıldıktan sonra kitle gruplar halinde dağılmaya başladı.

Otobüs garajlarının önüne gelindiğinde çevik kuvvet kitleye saldırıp, döverek gözaltına almaya başladı. Yenimahalle köprüsü tarafına dağılan kitleden de gözaltına alınanlar oldu. Polis Asot binası önünde de işçi ve öğrencileri topluca yerlere yatırıp döverek gözaltına aldı. Otobüs garajlarının için-

de ise tam bir insan avı başladı. Özellikle kutlamalarda grup pankartları taşıyan genç öğrenciler hedef alınmıştı. Tandoğan'a çıkan belediye otobüslerinden insanlar dövülerek indirildiler ve gözaltına alındılar. Kimi insanlar da taksilerden indirilip alındılar. Gözaltına alınanlar aynı gün adli tabibliğe çıkarıldılar. ÇHD Ankara Şube Başkanı Meryem Erdal 2 Mayıs'ta serbest bırakıldı. Diğer insanlar halâ gözaltında. Meryem Erdal gözaltındaki insanlardan bir çoğunun insanın adli tabiblikten rapor aldığını, ayrıca kendisinin de şubede saçlarının yolunduğunu açıkladı. Sendika temsilcilerinden oluşan bir heyet Adalet Bakanlığına giderek gözaltına alınanların biraderlik için 1 Mayıs günü başvuruda bulundu. 2 mayısta da basın açıklamasıyla gözaltılar kınandı. Kutlamalar sonrası 75-80 insanın gözaltına alındığı tahmin ediliyor. Gözaltıların bu kadar yoğun olmasının nedeni, kitle önderlerinin güvenlik konusunda gevşek davranması ve saldırıya uğramayan kimi kitlenin panik halinde rastgele kaçışmasının da etkisi oldu. garajlarda kimi insanlar da polislerle devrimcileri ihbar ettiler.

SOSYALİST PARTİ MİTINGİ:

Aynı gün saat üçte Etlik Kasalar'da Sosyalist Parti ve platformdan

ayrılan sendikaları, İHD ve Halkevi, YKD gibi Kuruluşların mitingi yapıldı.

Miting alanı olan kasalar'da bazı çalışmalar olduğu için ana yol kenarında toplanan kitle 3:30 suları mitinge başladı. Alanda sabahki miting kadar bir kitle toplanmıştı. Polis miting girişte kitleyi tek tek aradı. Polis onayı olmadan hiç bir şey içeri sokulmadı. SP adına bir kişinin 70 dünya partisinin hazırladığını önemle belirttiği "sosyalizm kazanacak" başlıklı bir bildiriden sonra, söz alan SP Genel Merkez Yöneticilerinden Hasan Yalçın mitingin sosyalistlerin birliğini kurma yolunda önemli olduğunu vurgulayarak (!) SP' organizasyondan epeyce pay çıkardı.

Sendika ve demokratik kitle örgütlerinin pankartları alanda göze çarpyordu. Mitingde sendikalar adına konuşmalar yapıldı, bir genç devrim şehitlerine adanmış uzunca bir şiiri SP'nin engellemelerine rağmen okudu. Bir halkevi müzik grubu konser verdi. Bir kaç marş topluca okundu. "Yaşasın 1 Mayıs", "Tek yol devrim", "İşçi memur sokakta, ağalar salonda", "Gerilla umuyor, Kürdistanı kuruyor", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi", "Üreten biziz yönetende biz olacağız"

Miting 3:30 suları bitti ve kitle dağıldı. Mitingte gözaltına alınan olmadı.

"ÖLÜLERİMİZDEN BİLE KORKUYORLAR"

17 Nisan şehitlerinden Sabahat KARATAŞ, Fazıl Ercument ÖZDEMİR ve Satı TAŞ için 21 Nisan'da Karacaahmet Mezarlığında bir cenaze töreni düzenlendi. O gün, mezarlığın çevresi çok sayıda polis ve özel TIM'in ablukası altındaydı. Ayrıca vapur iskeleleri ve Boğaz Köprüsünün çıkışını da tutup şüphelendikleri insanları gözaltına aldılar. Halkın; güzel, iyi, yeni şeyler için mücadelede şehit düşen devrimcileri sahipleneceğini çok iyi bilen faşist devlet güçleri, Küçükarmutlu'yu da çok sıkı denetim altına aldılar. Buradaki insanların mezarlığa gitmelerini engellemek için giriş ve çıkışları yasaklayıp operasyon başlattılar. Panzerlerin de bulunduğu operasyonda, kadınlar, çocuklar, yaşlılar.. Hemen herkes coplandı, sürüklendiler. Saldırıda 300'ü aşkın insan gözaltına alındı.

Karacaahmet Mezarlığının çevresine

gelen insanlar, abluka altındaki mezarlığa girebilmek için toplanmaya başladılar. Fakat devrimcilerin ölülerinden bile korkan polis ve özel timler, daha otobüsten inerken bile insanları gözaltına aldılar. Bu arada ağızlarından küfürler de hiç eksik olmuyordu. Mezarlık çevresinde bekleyen 400 dolayında insan gözaltına alınırken, yüzlerce insan da dövülüp kimlikleri alınarak bırakıldılar. Mezarlığa alınmayan yüzlerce insan caddelerde "devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları eşliğinde yürüyüş yaptılar. Tüm bunlara rağmen burjuva basında ise "Mezarlıktaki törene 30 kişi katıldı" gibi gerçek dışı haberler yer aldı. İnsanlar o gün içeriye giremeseler de Üsküdar, Kadıköy ve çevresinde bir araya gelebilenler gösteriler yaptılar. Mezarlığa şehit aileleri ve devrimci demokratlardan oluşan 50 kişi dolayında kişi girebildi. Bu arada tedirginlik havası yaratmak için po-

lis helikopterleri havada sürekli dolaşıyorlardı, Oysa kendileri çok tedirginlerdi. Şehit aileleri cenazelerin bulunduğu yere geldiklerinde saygı durumunda bulduktan sonra Türkçe ve Kürtçe ağıtlar yaktılar.

Çatışma sırasında Sabahat'ın, Fazıl'ın ve Sinan'ın astığı bayrağı açan aileler, Sabahat'ın isteğini yerine getirerek bayrağı Sabahat'a sardılar. Fazıl'ın ve Satı'nın tabutlarının üzerini ise kırmızı bezlerle örttüler. Cenazelerin taşınması sırasında "Devrim Şehitleri ölümsüzdür!", "17 Nisan'ın Hesabını soracağız!", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!", sloganları atıldı. Cenazeler, Sabahat'ın vasiyeti yerine getirilerek 12 Temmuz ve Malatya Şehitlerinin yanındaki mezarlıkta toprağa verildi.

Ayşe Nil ERGEN'in cenazesi ailesi tarafından alındı, morgun önünde anma töreni ve saygı duruşu yapıldı. "Devrim Şehitleri Ölümsüz-

dür!" sloganı eşliğinde arabaya konuldu ve Mahmutbey köyü mezarlığında toprağa verildi.

Taşkın USTA ve Hüseyin KILIÇ'ın cenazeleri yakınları tarafından Adli Tıp'tan alınıp Pendik ve Gaziosmanpaşa, Gazi Mahallesi'nde toprağa verildi. Eda YÜKSEL, ailesi tarafından Sarıyer eski mezarlıkta toprağa verildi.

"SİNAN KUKUL YAŞIYOR SAVAŞIYOR!"

Sinan KUKUL'un cenazesi 19 Nisan'da Trabzon'un Beşikdüzü ilçesinin vardalı köyü'nde toprağa verildi. Cenaze törenine TYÖ-DER'li öğrenciler, Özgür-Der'liler ve devrimci demokrat insanlar katıldılar. Rize, Giresun ve Ordu'dan gelen insanlarla kalabalıklaşan bir topluluk tarafından cenaze kaldırıldı. Törene gelenler kızıl bantlarla cenazenin bulunduğu yere doğru "Sinan KUKUL Ölümsüzdür!", "Şehitlerimiz Geleceğimizdir, Devrimci Sol Güçler" imzalı pankartlarıyla yürüdüler.

Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra bir konuşma yapıldı. Sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Sinan Yaşıyor, Savaşıyor!",

"Haklıyız Kazanacağız!" sloganları atıldı.

Sinan'ın vasiyeti de yerine getirilerek, çiftelhavuzlar'da Sabahat'ların dalgalandığı bayrağa sanlarak toprağa verildi.

"AYŞELER ÖLMEZ!"

Ayşe GÜLEN'in cenazesi 20 Nisan'da Rize'nin Fındıklı ilçesinin Çayırılı Köyü'nde ailesi ve yakınları, devrimci arkadaşlarında oluşan 100 kişilik katılımıyla toprağa verildi.

O gün çayırılı mezarlığı polis ve jandarmanın ablukası altındaydı. Mezarlığa doğru yürüyen kortejin önü, kimlik sorma gerekçesiyle kesildi. Fakat kortej buna aldırmadan Ayşe'yi mezarlığa kadar taşıdı. Tören sırasında sık sık "Ayşeler Ölmez!", "Bize Ölüm Yok!", "Devrim Şehitleri Ölüm-süzdür!" sloganları atıldı. İnsanlar kasabaya dönerken içinde mücadele muhabirinin de bulunduğu bir grup gözaltına alındı. Daha sonra 35 kişi serbest bırakılırken bir kişi tutuklandı.

17 Nisan akşamı katledilen 11 devrimciden Şadan ÖNGEL Denizli'ye, Arif ÖNGEL'de Amasya'nın Merzifon ilçesine götürülerek toprağa verildiler.

Özgür-Der'li Aileler "BİZ ONLARI YAŞATMAKTAN KIVANÇ DUYACAĞIZ"

27 Nisan'da Eminönü HEP ilçe merkezinde, sorgusuz-yargısız infazları ve katliamları protesto etmek için iki günlük açlık grevine başlayan Özgür-Der'li aileler, aynı gün saat 12-30'da bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında "siyasi iktidar herkesi terörist ilan ediyor. Oğları terörist, memurlar terörist, 1 Mayıs'ı kutlamak isteyenler terörist. Kısaca siyasi iktidara göre tüm halk terörist. Pe-ki, sorgusuz yargısız infazlarla evlerde, sokaklarda insanları katledenlere ne demeli? Cenazelere saldıranlara ve Newrozu kana bulayanlara ne demeli? Terörist diye katledilen evlatlarımızın "suçlarını" öğrenmek istiyoruz. Neydi suçları? Onların suçlu olduğuna kim karar verdi? Hangi mahkeme yargıladı çocuklarımızı?" şeklindeki değerlendirmelerle

devlet terörünü teşhir eden Özgür-Der'li aileler insanım diyen herkesi, faşist saldırılara karşı birşeyler yapmaya çağırıyorlar.

DYP ve SHP'lilere de seslenen aileler "Bu cinayetlere, katliamlara onay vermiyorsanız, sessiz kalmak onaylamaktır gerçeğinden hareketle onaylamayan herkesi istifaya çağırıyoruz" dediler.

Basın açıklamasından sonra Özgür-Der'li Mustafa Eryüksel görüşlerini şöyle ifade etti: "Kan akıtanları, yargısız sorgusuz infaz edenler devlet güçleridir. Gençleri katledenler devlet güçleridir. 17 Nisan'da 11 devrimcinin katliamını "yerinde infaz" uygulamasının yeni bir halkasıdır. İnsanım diyen herkesin bu uygulamalara, Koalisyon Hükümetinin icraatlarına icraatlarına son vermek için mücadeleye destek vermesini diliyorum.

TOKAT SİGARA FABRİKASINDA İŞÇİLER ZEHİRLENDİ

Tokat Tekel işletmelerinde bine yakın işçinin zehirlenmesi patronlar tarafından olağan bir durum gibi karşılandı.

10.4.1992 tarihinden itibaren, mide bulantısı, baş ağrısı, halsizlik gibi sebeplerden yüzlerce işçi hastane kapılarına dö-küldü. Sonuçta işçilerin hastalanma sebepleri zehirlenme olarak belirtildi. Buna da yemeklerde olduğu tespit edilen bir bakterinin neden olduğu açıklanmıştı. Ancak burjuvazi

ve yandaşları, olayın bir tedbirsizlik değil, "yüce Allah"tan gelen burkaza olduğunu vaaz edip durdular. Böylece yüzlerce emekçinin dini duyguları sömürülerek, olayın gerçek nedenleri örtbas edilmeye çalışıldı. Zehirlenme olayının ardından hastaneye gönderilen birçok işçi "bunların çoğu psikolojiktir" gerekçesiyle geri çevrildi ve Tekel patronlarının direktifiyle hareket eden doktor, çalışmayacak durumda olan birçok işçiye "çalışabi-

li" raporu vererek işbaşı yaptırdı. Fabrika yöneticilerinin kendilerine baskı yaptığını söyleyen doktorlar bu tutumlarıyla hipokrat yemini-nin onurunu baskıya teslim ettiler. Sömürü sahiplerinin daha fazla kar için hasta insanları da çalıştırdığı bu olayla ortaya çıktı. Onlar insana değer vermiyor. İşçiler patron için sadece işgücü üreten bir makinedir.

Mevcut düzenin açlık ve sefaletle ittiği emekçi kitle, zaten işlerini kaybetmek korkusuyla burjuvaziye hizmet için birbirleriyle yarışa girişmiş durumdadır. Bu sebeple yıllardır, bu tipten olaylar karşısında boyun eğerek, kayıtsız kalmayı, yeğlemişlerdir. Tabanın

bu sessizliği, burjuvazi ve işbirlikçilerine sömürü ve baskı yöntemlerini, daha da katmerleştirmek için cesaret vermektedir.

Zehirlenen işçilerin bile insana sevgi ve saygı duygusundan yoksun patronlar tarafından çalıştırılması işçiler için söylenen "sen durunca hayat durur, kan emiciler kudurur" cümlesini çok güzel doğruladı.

Evet gerçekten de işçiler ve emekçiler kendi iktidarlarını kurmadığı ve sınıfsız topluma gidişin mücadelesini veremedikleri müddetçe hasta da çalıştırılır, sakat da

**YENİ
DEMOKRASİ
TOKAT Muhabiri**

BURSA CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ

Bursa cezaevindeki siyasi tutuklular, PKK, Kawa, TKP-ML/TIKKO, Acılcılar davasından yargılananlar imzasıyla bir basın açıklaması yaparak, son katliamları protesto etmek amacıyla açlık grevine başladıklarını açıkladılar. 3 günlük protesto açlık grevini süresize çevirerek Açlık Grevine devam ediyorlar. "Devletin Basın yayın organlarıyla psikolojik savaş katliamlarıyla boyutlandırıldığını" ifade eden açıklama şöyle devam ediyor:

"TC katliamlarına hız kazandırıyor. Kürt halkını yıldırarak, korkutarak, sindirmek, halkla gerilla arasındaki bağı keserek özgürlük mücadelesini

ezmek istiyor. Halkı kölece bir yaşama mahkum etmek istiyor.

Yerinde infazlar, yargısız idamlar günlük yaşamın bir parçası haline geldi. Devletin örgütlediği Kontralar yurtsever halkımıza karşı günlük cinayetler işlemeyi yoğunlaştırdı. Ve devlet terörü can almaya devam ediyor.

Mardin, Savur'da yurtsever köylü ve devrimcileri katledip, çoğunluğu silahsız olan bu insanları gerilla diye lanse ettiler. Şırnak il mekezi, idil, Mardin, Diyarbakır vb. yerlerde köyler bombalandı, il ve ilçe merkezlerinde (Şırnak, Cizre, Nusaybin gibi) köylerde iş yerleri, evler tarandı, yakıldı, araçlar

tahrip edildi, katliamlarla birlikte maddi olarak halka büyük zararlar verildi. TC bütün bunları 'halkla kucaklaşmak', 'şefkat', 'hukukun üstünlüğü', 'demokrasi' adı altında yaptığını, 'halkın güvenliğini', 'bölgeye adalet getirmek' için yaptığını ilan etmekten de geri kalmadı.

Türkiye'de de özel uygulamalar ve devlet terörü yaygınlaşıyor. Özellikle İstanbul pilot bölge seçildi. Devrimci-demokratlara yönelik işkenceler, gözaltılar, yerinde infazlar, yargısız idamlar sürüyor. En son olarak İstanbul'da 11 devrimciye yönelik yerinde infaz ve katliam gerçekleştirildi.

Bizler, Bursa özel tip

cezaevi siyasi tutsakları olarak, Kürdistan, Türkiye bölge ve dünya insanlığına sesleniyoruz. Devlet terörü tüm pervazsızlığıyla; hiç bir hedef gözetmeksizin sürdürüyor. Kendisine insanım diyen her birey devlet terörüne karşı tavrını netleştirmelidir. Bu acımasız kırımlara, katliamlara karşı sesi-ni yükseltmelidir.

Biz siyasi tutsaklar olarak Mardin- Savur'da 40 insanımızın katledilmesi, Kürdistan'da sürdürülen katliam ve kontra cinayetlerini ve İstanbul'daki 11 devrimcinin katledilmesini kınıyor ve bunu protesto etmek için üç günlük açlık grevine başlıyoruz.

**23.4.1992
Bursa Özel Tip Cezaevi
Siyasi Tutsakları**

ODTÜ'DE HAKSIZ, KEYFİ GÖZALTILAR

Faşist diktatörlüğün bu baskıları, yıldırma çabaları bizleri susturamayacaktır. Ancak bu baskılara karşı örgütlü ve kararlı bir şekilde mücadele etmek gerekir. Öğrenci Derneklerinde buluşup sivil ve resmi faşist güçlere karşı mücadelemizi bu platformda yükseltmeliyiz"

Mart ayındaki genel siyasal hareketliliğe bağlı olarak ODTÜ'de de öğrenci hareketi belli bir ivme kazanmıştır. İşçilerin yaptığı yemek boykotuna aktif katılım sağlayarak, yeni dönemin ilk öğrenci eylemi yapılmıştır. Ancak katılım ilk başta yüksek olmasına karşın boykotun amacı iyi anlatılmadığından ve çalışması yetersiz kaldığından (süresiz olarak başlayan boykot) hafta içerisinde katılımını yitirmiş ve bir hafta sürdükten sonra ODTÜ-ÖD'nin aldığı kararla bitirilmiştir. Daha sonraki süreçte Zonguldak katliamı protesto edilmiş, düzenlenen forumda faşist diktatörlüğün teşhiri yapılmış ve bir tabut sembolik olarak yakılmıştır. 16 Mart katliamları kitlesel bir forum, ve yürüyüşle lanetlemek, öğrenci gençliğin katliamlara karşı duyarlılığı ve kararlılığı sağlanmıştır. Bu süreç içerisinde Yeni Demokrat Gençlik, konuyla ilgili çok sayıda bildiri dağıtma, kampüsün tamamında

afişleme, pullama ve kuşlama yapıldı. Eylem anında öğrencilerin çevresini sarıp sadece görüntülemek ve izlemekle yetinen jandarma, daha sonra polisle işbirliği yaparak öğrencileri evlerinden gözaltına aldı.

Eylemi izleyen bir hafta boyunca, gözaltılar gerek kampüs içerisinde gerek ana giriş kapısında devam etti. Tüm bunlar olurken öğrenciler de bir durgunluk gözleniyordu. Gözaltılara karşı örgütlü bir tepki oluşturulamadı. Yurtlarda kalan öğrencilerin odaları idare ve polis işbirliğiyle aranan yurtlardakiler odalarında rahat bırakılmıyor bu yüzden insanlar evlerine gidemiyorlardı.

22 Mart günü bir grup öğrenciler okula topluca girmek isterken, jandarma tarafından servis durdurulup öğrencilerden kimlik göstermeleri istendi. Özel jandarma komandolarıyla faşist başçavuş ve yüzbaşı "yurt kimliği olmayanlar okula giremez, aşağı inin" diye

tehdit savurdu. Otobüste bulunan birkaç öğrenci inerken 2 öğrenci inmeyip kimlik göstermeyeceklerini söylediler. İnmeyenleri zorla indireceğini söyleyen yüzbaşı, karşısında kararlı bir topluluk görünce askerleri zorla otobüse bindirip otobüsü II Alay Jandarma Komutanlığına götürdü.

Öğrenciler otobüs içinde sürekli marşlar söyleyerek kararlı davranan öğrenciler Alay'da tekrar kimlik tesbitine karşı direnince dövülerek hücrelere konuldular. Kolkola girip direnen öğrenciler kararlılıklarını devam ettirdiler. Bir öğrenci olayı şöyle anlattı. "Dipçiklerle joplarla tokatla sürükleyerek bizi zorlada olsa içeri taşıdılar. Ellerimizi, gözlerimizi bağladılar. Kız arkadaşlarımızı ayırdılar. Bazı arkadaşlarımız ifade vermediler. Çoğunluğumuz ifade verme yanışında bulunduk. Bir kız arkadaş sürekli işkene yaptılar, küfürler edip hakaretler yağdırdılar. Tek kişilik hücrelere

konulduk. Hep beraber açlık grevine başladık. Hücreler soğuk olduğu için battaniye istedik vermediler. Biz de kapıları sürekli tekmeledik. Geldiler bazılarımızın ayaklarına zincir vurdular, ağızlarımızı paçavralarla bağladılar. Sürekli tehditler savuruyorlardı. Ama biz de hep beraber marşlar söyleyerek tepkimizi gösteriyorduk.

Üçüncü günün sonunda şekerli suda içmeyeceğimizi bildirdik. Haksız, keyfi gözaltına alındığımızı, dolayısıyla serbest bırakılana kadar açlık grevine devam edeceğimizi belirttik. İki arkadaşımız fenalaştı hastaneye kaldırıldı. Tüm yalvarmalarına karşın tedavi kabil etmediler. Faşist diktatörlüğün bu baskıları, yıldırma çabaları bizleri susturamayacaktır. Ancak bu baskılara karşı örgütlü ve kararlı bir şekilde mücadele etmek gerekir. Öğrenci Derneklerinde buluşup sivil ve resmi faşist güçlere karşı mücadelemizi bu platformda yükseltmeliyiz" dedi.

POLİS ÖĞRENCİ AVINDA

Öğrencilerin gözaltı süresi içerisindeki avukat talepleri "politikacıların seçim dönemleri şakalarından" olduğu gerekçesiyle reddedildi.

20 Nisan pazartesi günü İstanbul Üniversitesi kampüsü ve Fen Edebiyat Fakültesi'nde sabah saat 9:00'dan itibaren derslerine gelmekte olan öğrenciler, hiçbir açıklama ve gerekçe gösterilmeksizin polisler tarafından dayak, küfür ve tehditlerle gözaltına alındılar. Gözaltına alınan 150 öğrenci arasında Edebiyat Fakültesi Dekan yardımcısının ders verdiği sırada anfilerden alınanlarda vardı. İnsanlık dışı uygulamalarla karşılaşan öğrenciler, 5 gün Beyazıt ve Eminönü merkez karakollarında gözaltında tutuldular. Öğrencilerin gözaltı süresi içerisindeki avukat talepleri: "politikacıların seçim dönemleri şakalarından" olduğu gerekçesiyle reddedildi.

25 Nisan da DGM savcılığına getirilen öğrenciler "pankart asmak, izinsiz gösteri yapmak, molotof kokteyl atmak" gibi eylemlerle suçlandılar ve aynı gün serberst bırakıldılar. Gözaltılarının olduğu tarihlerde okullarda herhangi bir olay da olmamıştı.

Haksız uygulamalar-

la karşılaşan öğrenciler 28 Nisan'da Sultanahmet Adliyesine giderek basın açıklaması okuduktan sonra cumhuriyet savcılığına polisler hakkında suç duyurusunda bulundular. Okunan basın açıklamasında "Bu olay, demokratikleşme sürecine girdiğimizi iddia eden ve gençlere politikaya katılım ve özerk bir üniversite vaadeden hükümetin ne derece samimi-yetsiz ve çelişkili olduğunu gösteriyor. İstanbul Üniversitesi öğrencileri olarak polis te-törüyle yaşanan öğrenci avını ve keyfi gözaltıları, öğrenci gençliğe yönelik bir sindirme politikası olarak değerlendiriyoruz. Kamuoyunu, öğrenciler üzerindeki baskılara karşı duyarlı olmaya çağırıyor ve bu konuda destek ve dayanışmalarını bekliyoruz" dendi. Öğrencilerin Cumhuriyet savcılığına yaptıkları suç duyurusunda polislerin "hiçbir gerekçeye dayanmadan dayak küfür ve tehditle üniversite öğrencilerini gözaltına alarak "öğrenim özgürlüğünü engellemek, görevi kötüye kullanmak, hakaret, sövme, kasten müessir fiil, dola-yısıyla kamu da-

vası açılmasını istedikler. Yapılan suç duyurusundaki açıklamalarda bu uygulamaların insan

hakları evrensel bildirgesinin de ihlal edildiği belirtildi. Söz konusu açıklamada "3. madde (kişi güvenliği), 5. madde (hiç kimseye işkence ve onur kırıcı bir davranışta bulunulmayacağı), 9. madde (hiç kimsenin keyfi olarak gözaltına alınmayacağı)" belirtildi. Buna karşın polisin uygulamaları için de "ulusal ve uluslararası Hukuk Kurallarına aykırı davranabilen, kendisini hem kanun koyucu hem uy-

gulayıcı hem de infaz kurumu olarak gören, gençliğin "devrimci demokrat" gelişimine hukuk dışı yöntemlerle saldıran bu davranışlar, iktidarın "şeffaf karakollar"dan, demokratikleşme sürecinden, kişi hak ve özgürlüklerinin uygulanması hususunda kararlı olduklarını her fırsatta dile getirdiği günlerde olmaktadır" açıklamaları yapıldı.

DEVLETİN SARI SENDİKA ATAĞI!

Devlet engelleyemediği mücadele ve kazanımlarda, çareyi saptırmada arıyor.

Tarım, Orman ve köy işleri kamu çalışanlarının 3 yıldan beri her türlü baskı ve yasaklamalara karşı sürdürdükleri mücadele meyvesini vererek, Tarım-Sen'in kurulmasını sağladı. Devlet engelleyemediği bu sendikanın etkisini azaltmak için şimdide işveren güdümlü ve işveren yönetimli "Kamu Çalışanları Vakfı" adı altında sarı sendikayı gündeme getirdi.

Tarım-Sen İstanbul il temsilciliği kamu çalışanlarına yaptığı açıklamada "Biz memurların iradesini hiçe sayan, bizlerin söz ve kararına kapalı, tamamen işve-

ren eliyle sendikamızı yok sayan bir anlayışla her iş kolunda bir işveren sendikası kurmayı denemektedirler.

Bizleri mücadele ile hakların alınacağı gerçeğinden uzaklaştırmaya, edilgen, pasif ve uyuşuk kitleler haline getirmeye çalışan bu anlayışa karşı uyanık olmalıyız" diyerek mücadele konusunda kararlılıklarını dile getirdiler.

Devletin bu taktiğini geri tepen silah durumuna getirmek kamu çalışanları için yaşamsal bir öneme sahiptir.

Kazanılan hakların sürekliliğini sağlamak ve yeni haklar kazanmak, hakkı kazanmaktan çok daha önemli, çok daha zordur.

TOROS GÜBRE'DE DİRENİŞ SÜRÜYOR!

ÇUKUROVA BÜROSU

Bilindiği gibi, Adana Ceyhan da kurulu bulunan Toros Gübre işçileri Likat-İş sendikasına üye oldukları ve grev kararı aldıkları için 450 işçi işten atılmıştı.

87 gün süren bir dizi eylemlilik ve 34. güne dek varan ölüm orucundan sonra Toros Gübre işvereni sendikayla görüşme masasına oturmayı kabul etmişti. İşverenle varılan prensip anlaşmaya göre:

Sendikanın işyerine girmesi babul edilmiş,

İş hakları feshedilen 250 işçinin işe geri alınacağı teahhüt edilmiş;

Taşeron şirketinin faaliyetinin sendika denetimine alınması da kabul edilmiş (Taşeron çalışabilir ama işçiler sendikalı olacak)tı.

Ama eylemlerin bitmesine paralel komuyu desteği azalınca hem patron hem de sendika ağız değiştirmeye başladı, Patronlar "sendikaya evet işçilere hayır" demeye başladılar. Önce 3 işçi geri alınacak dediler ardından bu sayı ona çıktı. En son yaptıkları kıyak (!) ise 20 işçinin alınacağına dair söz oldu. Sendika yetkilileri patronların dayattığı şartları işçilere dayatmakla yetindiler, işçileri

sabırlı olmaya çağırdılar. "2 yıl 3 ay bekleyin hepimizi işe almaya başlayacağız" demeye başladılar.

İşçiler sendikanın tavrına geniş tepki gösteriyordu. Patron Tekfen Holding'in; bütün mallarına karşı boykot kampanyası açıyorlar.

Tekfen Holding aralarında Mis Süt gibi tanınmış işletmelerinde bulunduğu 37 kuruluştan oluşuyor.

İşçiler ortaya çıkan gerçeğin eski işlerine dönmek olduğunu anlayınca aralarında yeni bir eylem komitesi kuruldu. Komite 12'si Ankara'da, 20'si Ceyhan'da

fabrikanın karşısındaki çadırda olmak üzere yeniden ölüm orucuna başlama kararı aldı.

Toros Gübre işyeri Ankara'daki Likat -İş'in Genel Merkezine bağlı. Sendika Başkanı Melih Hüsnü Yılmaz işçilerin yeniden Açlık Grevi'ne soyunmalarına karşı çıkıyor. Genel Başkan "siz sapık sapık konuşuyorsunuz. Gücünüzü bilin, 200 kişinin işe girmesi imkansız. Bana 40-60 kişiden de söz etmeyin, 20-25 kişilik bir

İŞKENCEDE YENİ BİR ÖLÜM

27.4.1992 tarihinde sağlıklı olarak hiçbir suç yönlendirilmeden gözaltına alınan Agit SALMAN 28.4.1992 günü ailesine ölü olarak teslim edildimiştir. Gözaltında hukuk kurallarına uygun olarak sorgusu yapılmış olsaydı bugün sağ olacaktı. Agit SALMAN'ın cenazesi teslim edilince vücudunda darp ve işkence izleri tespit edilmiştir.

ADANA İHD YÖNETİM KURULU

SİNCAN BELEDİYESİ'NDE GREVE EVET

Bir kısım insanların ayrıcalıklı para aldığı, diğer bir kısmının ise 20-30 milyon alacağıнын biriktiği Sincan Belediyesinde toplu sözleşme görüşmeleri başladı ve grev aşamasına gelindi.

liste yapın, onları sokmaya çalışayım" diyor. İşçiler sendikasının bütün gönülsüzlüğüne rağmen ilerki süreçte ölüm orucuna dönüştürmek kararıyla Adana ve Ankara'da Açlık Grevine başladılar.

Açlık Grevinin 17. gününü çabalarının sonuç almaktan uzak olduğunu düşünerek Nisan ayı sonunda eylemi bıraktılar. Ankara da birkaç temsilcilerini bırakarak Adana'ya döndüler.

İşçiler Ankara'dayken yeterli kamuoyu desteği bulamaktan yakındılar. Açlık Grevi yaptıkları sendika merkezine Belediye iş 1 nolu şube ve Eğitim gibi sendikalar dışındaki ilginin yetersiz olduğunu vurguladılar. Bakanlığa telgraf çekme eylemi yaptıklarında ise 30'a yakın destekçi kitleden fazlası gelmedi yanlarına.

Ankara'da eylem sürerken Adana'daki eylem çadırı jandarma tarafından Toros Gübre servis otobüsünün taranması bahane edilerek söküldü. Toros Gübre servis otobüsünü tarama eylemi işçilere yıkılmaya çalışıldı. İşçilerin ifadeleri alındı.

Toros Gübre işçilerinin son eylemi ilk direnişlerinin coşkusundan çok uzak ve kısmen daha sahipsiz ve soluksuz başladı ve bitti. Sürecin işçiler açısından ne kazanımlar getireceği işçilerin kararlılığına bağlı.

Toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlandığı ve gelişmeler sonunda grev kararı alınan Sincan Belediyesinde grev oylaması yapıldı. 119 işçinin oy kullanmaya gelmediği, 795 işçinin katıldığı oylama sonucunda 413 evet, 378 hayır oyu çıktı. 4 oy geçersiz sayıldı.

Bu greve nasıl gelindi?

Adı "işçi kıyım makinası"na çıkan Sincan Belediye başkanı Aziz Gürsoy bugüne dek 800'ün üzerinde işçiyi şu veya bu biçimde işinde etti. Belediyeyi arpalığı gibi görerek bir yandan işçi alıp diğer taraftan atarak işçiler üzerinde baskı ve terör estirdi.

Her ne hikmetse parasının bulunmadığı söylenen Sincan Belediyesinde, yandaş müteahhitlere yurtdışı gezilerine vb. bir çok şeye para bulunmakta güçlük çekilmezken işçiye 500 veya 700 bin gibi komik rakamla ödenecek açlığa sefaletle

mahkum edilmektedir.

Bütün bu olumsuzlukların sürdüğü, bir kısım insanların ayrıcalıklı para aldığı, diğer bir kısmının ise 20-30 milyon alacağıнын biriktiği Sincan Belediyesinde toplu sözleşme görüşmeleri başladı ve grev aşamasına gelindi. Bu aşamada ve bugüne kadar olan tavırlarıyla dikkati çeken sendika yetkilileri toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin bütün girişimlerine rağmen bildiklerini okudular. Grev aşamasına gelindiğinde daha önce defalarca sendikaya gelen sınıf bilinçli işçiler şubeye gelerek, şube yetkililerinden niçin greve gidildiğini işçilere anlatmalarını istediler. Aldıkları olumsuz sonuç üzerine sendika başkanını Fuat Alan'ı Ankara'da buldular ve sorunlarını anlattılar. Fuat Alan işçilere iki gün sonra görüşeceğini söyledi, ama o gün şubeye gittiklerinde kapalı buldular. Daha sonra genel başkan genel merkez çıkışından ali-

narak şubeye gelindi. Şube başkanı Yaşar Taşçı'ya da telefon edilerek gelmesi istendi ama akşam 20:00'ye kadar gelen olmadı. Genel Başkan genel merkezden bir yetkiliyi Sincan için görevlendireceğini söyleyerek şube kapısının önünden işçilerle birlikte ayrıldı.

İşveren grev oylaması için karşı imza toplamaya başlayınca işçilerin uyarısı üzerine işyerine gelen şube başkanı Yaşar Topçi işçilerle konuşunca toplanan imzalar yırtıldı. Daha sonraları işveren bizzat başkan yardımcılarını ve müdürleri aracılığıyla zor ve tehditle imzaları topladı. O günden seçim gününe kadar bir daha sendika yetkilileri Sincan'a uğramadılar. İşveren ise silahını da kullanarak bütün ağırlığıyla çalışmasını sürdürdü.

Artık işçiler, önlerinde bir grev olduğunun bilinciyle sendikaya ve Aziz Gürsoy'a rağmen omuz omuza mücadele etmek zorundalar.

BİR İNFAZ'DA ADANA'DAN

ÇUKUROVA BÜROSU

17 Nisan'da İstanbul'da yapılan sorgusuz infaz, Adana'da 3 kişinin katledilmesiyle sürdü. Olaydan sonra Sosyalist Dergilerin Adana temsilciliklerince yapılan basın açıklamasında şu görüşlere yer verilmekte:

30 Nisan'da polisyeni bir yargısız infaz gerçekleştirmiştir. Katliamın kamuoyu nezdine haklı gösterilmesi için polis, savcıyı çağdırdıktan, Vali Siye ve işçileri bakanına haber verdiğini belirttikten sonra operasyona başlamıştır. Emniyet Müdürü Mete Altan, bahse

dilen evde bulunanların "şüpheli" olduğunu, evin etrafının sarıldığını ve operasyon yapılacağını gazetecilere açıklamıştı. Bu da gösteriyor ki, "şüpheli" olmak öldürülmek için sebep olabiliyor.

Ev, polisler tarafından sarıldıktan sonra, tüm hazırlıklar bitirildikten sonra Savcı çağırılmış; savcının da bulunduğu bir ortamda, "teslim ol" çağrısının yapıp, "Teslim olmayacağız" karşılığında savcının da tank olması sağlanmıştır. Yani katliama mesulük kazandırmak için tüm "formalitelere" yerine getirilmiş, böylece ope-

rasyona başlanmıştır. Emniyet müdürü, polislerin yaralanmasına yol açan patlamanın militanların imal ettiği tuzaklanmış bir bombanın ya da hareketiminin M-16 silahlarıyla attığı bombalardan birinin infilak etmesinden kaynaklanabileceğini belirttikten, operasyonda bombaların, makinalı silahların kullanıldığını bizzat açıklamıştır. Yüzlerce polisin katıldığı, M-16 tüfekleriyle bombalamalar yapılan operasyonda ev darmadağın edilmiş, eve giren polisler içeridekileri kurşuna dizmiştir. Polisin bomba,

makinalı silahlar kullandığı operasyondan sonra eve yalnızca bir tabanca bulunmuştur.

MIT ve siyasi polisin hazırladığı "halk desteği" senaryoları, her operasyonda olduğu gibi Adana'daki operasyonda da oynanmıştır. Sivil polisler çocuklara ve gençlere slogan attırarak, İstiklal marşı söyletmiştir. Polisin çevrede bulunanlara slogan attırması, emniyet müdürünün evin balkonuna çıkıp konuşma yapması, yargısız infazları meşrulaştırma çabalarının, psikolojik savaşın bir parçasıdır.

Siyasi iktidarın başındakilerden "gereken herşey yapılacaktır" mesajını alan polis sağ ele geçirme mantığıyla hareket etmemektedir. Bu tür operasyonların birer katliam, yargısız infaz olduğu, 16-17 Nisan operasyonlarında ve en son Adana'daki operasyonda gözler önüne serilmiştir.

"Halk desteği" senaryoları, burjuva basın ve TV'nin şaşaklığı gibi psikolojik savaş yöntemleri egemen sınıfların içine düştüğü çıkmazın ürünüdür. Ancak, bu kirli savaş yöntemleri de onları bu çıkmazdan kurtaramayacaktır.

Bizler sosyalist basın olarak bu katliamları protesto ediyor, devrimci, demokrat, yurtsever tüm kesimleri duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**MÜCADELE,
ÖZGÜR HALK,
BARİKAT,
DEVRİMCİ
PROLETARYA,
EMEĞİN BAYRAĞI,
YENİ DEMOKRASİ.**

AYDIN KİTABEVİ YAYINLARI

Özgün E. BULUT

DERSİM

Tahir ABACI, Güldoğan AKDAĞ, Ahmet ARİF, Nihat BEHRAM, Şemsi BELLİ, Kemal BURKAY, İslam ÇANKAYA, Mehmet ÇETİN, Hasan İzzettin DİNAMO, Bülent ECEVİT, Şükrü ERBAŞ, Haydar EROĞLU, Enver GÖKÇE, Nusret GÜRÖZ, Atilla İLHAN, Doğan ÖZ, Haşim ŞAHİN, Ahmet TELLİ, Vecihi TİMURÖĞLU, Emir Ali YAĞAN, Hilmi YAVUZ, Adnan YÜCEL'İN ŞİRLERİYLE /DERSİM..

YENİ ÇIKTI 8000 TL

NOT: Tek isteklerde ederi kadar pul gönderilmesi rica olunur.

Genel dağıtım: ve isteme adresi: Aydın Kitabevi, Çevreli cad. No: 98/ B
Aydınlıkevler 06130-Ankara

Tel: (9) (4) 316 64 00

ADAŞ (Ankara) Tel: 134 46 24 .

TÜMDA (İstanbul) Tel: 511 79 16

DEVİRİM TARİHİNİ YAZIYORUZ!..

AÇIKLAMA

16-17 Nisan günleri Devlet Terörünün resmi uygulayıcıları tarafından çeşitli evlere düzenlenen "infaz operasyonları" sonucu, 11 devrimci katledildi. TRT ve Günlük basının tarafı tutumu sonucu, gerçekler -her zamanki gibi- yine kamuoyundan gizlenmek istendi. Konuya ilişkin, Dergimize gönderilen 21 Nisan 1992 tarihli, Devrimci Sol-Merkez Komitesi imzalı Haber Bülteni'nden bazı bölümler yayınlamaya, okuyucun bilgisine sunuyoruz.

"Tarihin her sayfasında bizim yaptıklarımız vardır. Ve tarih her zaman son kazananın devrimciler olduğunu yazar. Çünkü biz her zaman haklıyı, doğruyu, onuru, cesareti ve adaleti simgeledik. Özgürlükler bizimle gerçekleşti, adalet bizimle yerini buldu, dürüstlük ve namus bizimle layık oldukları yere kavuştu.

Evet bu yüzden çok katledildik. Prometheus olduk, Spartaküs olduk, Bedrettin olduk, Pir Sultan olduk, Tupaç Amaru olduk, Jose Marti olduk, Mustafa Suphi olduk, Rosa Lüksemburg olduk, Sandino olduk, Seyit Rıza olduk, Che olduk, Deni, İbo olduk, Niyazi, İbrahim olduk, Sabahat, Sinan, Fazıl olduk, inançlarımız için bire bin veren tohumlar olup bedenlerimizi toprağa ektik.

Her seferinde yeniden ayağa kalktık ve kazanan hep biz olduk. Lenin de bizdik, Mao da, Dimitrov, Stalin, Fidel, Cabral, Neto,

Ho Chi Minh'in zafer türkülerinin besteleri bizimle yapıldı.

Bizi yok edemediniz!..

Katledilirken de, zafer bayraklarını dalgalandırırken de dünyanızı sarstık, geleceğinizi kararttık. Bize hiçbir zaman ve hiçbir yerde diz çöktüremediniz.

Ve sizin hiç geleceğiniz olmadı. Güzelden, doğrudan, adaletten hep uzak kaldınız ve bunun için yenildiniz, yenilmek kaçınılmaz kaderiniz olarak alınlarınıza yazıldı. İkiyüzlülük, yalan, sahtekarlık, cinayet ve katliam kimliklerinizi belirledi. Hep tiksindirdiniz insanlığı. Hep iğrenç oldunuz, ağzınızdan çıkan sadece kan ve salya oldu.

Bugün yine ağızınızdan akan kan ve salyalar arasında sevinç çığlıkları atıyorsunuz. 11 yoldaşımızın, 11 devrimcinin kanları üzerinde zafer çığlıkları atıyorsunuz.

Kendinizi kandırabilirsiniz ama Türkiye halklarını ve dünya kamuoyunu aldatamazsınız. Yine yenilirdiniz. Herkes gördü ki, yoldaşlarımızın kanını döktüğünüz her evde bizim bayrağımız, bizim mücadele şiarlarımız dalgalandı. Yoldaşlarımızın cesur ve yiğit direnişleri karşısında paniğe kapılan, korku içinde sağa sola kaçan sizdiniz. Yüzlerce, binlerce idiniz. Binlerce katil, her türlü silahınızla, bombalarınızla, panzerlerinizle oradaydınız ama titriyordunuz, korkuyordunuz. Biz ise gittiğiniz her yerde en fazla üç kişiydik. Her türlü silahınıza, panzerlerinize, bombalarınıza karşı yumruklarını sıkıp söylenecek her şeyi söyleyen ve çoğu kadın olan

üç'er kişi... Ve siz bu korkak, iğreç halinize bakmadan "zafer" diydünüz. Boşuna uğraşıyorsunuz...

Siz katiller sürüsü de çok iyi biliyorsunuz ki, değil onlarcaımızı, yüzlerceimizi, binlerceimizi de katletseniz bizi öldüremezsiniz, yok edemezsiniz. Çünkü biz inanan, direnen ve savaşan bir gücüz. Direnişçiliğin böylesine güçlü bir gelenek, savaşçılığın böylesine bir karakter haline geldiği hareket yok edilemez. Köklerimiz öylesine derinde ki, bunun için tüm insanlık tarihini alt üst etmeniz, tarihi yok etmeniz gerekecek. Bunu yapamazsınız ve bu yüzden kaybedeceksiniz. Biz ise her katliamınızdan sonra daha güçlü bir şekilde ayağa kalkacağız. Bunu defalarca gösterdik, yine göstereceğiz ki, boşuna uğraşıyorsunuz, başaramayacaksınız. Dün olduğu gibi yarın da katlettiğiniz yoldaşlarımızın kanları kurumadan, cenazeleri kaldırılmadan, siz katillerinizin leşlerini toplayacaksınız sokaklardan.

YALAN SÖYLÜYÖRLER!

"Silahı ve bombası olmasına rağmen çatışmayı teslim olan militanlar var" diyenler yalan söylüyorlar...

16 ve 17 Nisan günleri gittikleri örgüt üslerimizin hiçbirinde çatışmadan teslim olan tek bir yoldaşımız yoktur. Hangi evde kendilerine doğrultulmamış, tetiğine basılmamış bir silah bulabildiler, açıklasınlar. Açıklayamazlar.

Bütün evleri örgüt evi olduğunu, gittikleri her evde silah , dö-

küman vb. bulduklarını söyleyenler yalan söylüyorlar...

Sahrayı Cedit Halk Sokaktaki ev örgütümüze ait bir üs değıldir örneğın. Ve bu evde silah, döküman vb. hiçbir şey yoktur. Örgütümüzün üyesi olmayan, sadece bir taraftarı olan Ayşe UZUNHASANOĞLU'nun bu evinde değıl silah, örgütsel döküman vb. faşizm açısından suç unsuruabilecek tek bir nesne dahi yoktur. O ev Ayşe UZUNHASANOĞLU'nun yurtdışında çalışan anne ve babası tarafından kızlarına düğün hediyesi olarak alınmıştır ve bizimle ilgisi yoktur Silahsız, savunmasız insanları katleden faşizm, bu katliamlarına gerekçe uydurmaya, meşruluk kazandırmaya çalışıyor.

Çifte Havuzlar Cezmi Or Sokaktaki evin sahte kimlikli örgüt üyeleri tarafından satın alındığını söyleyenler yalan söylüyorlar. O ev, orada katledilenlerden Taşkın USTA tarafından gerçek kimliğiyle satın alınmıştır ve Taşkın USTA'nın özel mülkiyetidir. Bu yalanların altında faşizmin yağmacı-talancı kafa yapısı vardır. Faşizm bu tür yalanlarla bu evlere el koymak istemektedir. Bugüne dek onlarca taraftarımızın evine, arabasına el koymanın meşruiyetini bu türden yalanlarla yaratan faşizm aynı taktiğı yine gündeme sokmuştur.

Örgüt evlerinde bilgisayar disketleri, örgütün arşivi bulundu diyenler yalan söylüyorlar.

Örgüt üslerimizden hiçbirinde bilgisayar disketleri ve üyelerimizin listesi yoktur. Daha önce açıkladığımız gibi örgütümüzün bilgisayarla arşiv tutma vb. anlayışı yoktur. Diğer yandan örgüt üslerimizde o anda varolan dökümanların büyük çoğunluğu çatışmalar sırasında yoldaşlarımız tarafından yok edilmiştir. Faşizm, "büyük darbe" imajı yaratmak, moral bozukluğuna neden olmak için

böyle bir yalanı uyduruyor. Bunu yapmak zorunda, çünkü devrimciler karşı yalan dışında bir silahları yok.

FAŞİZM HALKTAN TECRİT OLMUŞLUĞUNU MİZANSENLERLE ÖRTBAS ETMEK İSTİYOR

Yalanla, demagojiyle, sahtekarlıkla kimse zafer kazanamamıştır, kazanamaz. Ama faşizmin yalandan, demagojiden başka silahı yoktur. Kont-gerillanın bu pis yöntemi, bu kirli savaş taktiğı, bugün faşizmin psikolojik savaş adına dört elle sarıldığı bir yöntemdir.

Sivil polislerine tezahürat yaptırtan, bayrak astırtan, röportaj adı altında halklara muhbirlik çağırısı yaptırtan faşizm, kamuoyunu aldatmaya, kışkırtmaya çalışıyor. Katillerinin sahneledikleri bu oyunlar halka mal edilmeye çalışılıyor.

Halklar muhbirliğe zorlanıyor, halklar birbirine ve taleplerine düşman edilmek isteniyor ve adına psikolojik savaş deniyor.

Üslerinde üçer kişiden fazla olmayan yoldaşlarımıza karşı yüzlerce, binlerce katil seferber etmelerine, panzerleriyle, bombalarıyla keskin nisancılarıyla ve her türlü silahlarıyla saldırılarına rağmen, yoldaşlarımızı teslim alamayan katiller sürüsü, bu acizliklerini, bu katliamlarını zafer diye lanse etmeye çalışıyorlar, adına psikolojik savaş diyorlar.

Halk düşmanı politikalarıyla halkların nefretini kazananlar, devrimci mücadele karşısında işkence ve katliam dışında bir dayanakları olmayanlar 055 masallarıyla kamuoyunu aldatmaya çalışıyorlar, adına psikolojik savaş diyorlar. Oysa 055 işlemez hale gelmiştir. Polis halk nezdinde gülmeyecek, alay edilecek bir duruma düşmüştür. Evet 055'e ihbar

yağıyor ve polis hergün onlarca polis, bekçi, bürokrat, holding sahibi ve faşistlerin evlerini basıyor, hemde büyük güçlerle, gösteriye gidercesine konvoylarla... Bu operasyonun da halkımızın 055'e ihbarıyla kesinlikle ilgisi yoktur. Operasyon, bir arkadaşımızın polis takibine düşmesi sonucunda gerçekleşmiştir.

Türkiye halklarından en küçük bir yardım ve destek göremeyen, katliamcı yüzlerini gizleyemez hale gelen faşist katiller; basınıya, TV'leriyle bu tecrit olmuşluğu gizlemek, katliamlarını meşrulaştırmak, kaybettiğı psikolojik üstünlüğü yeniden elde etme uğraşındadır. 055 masalları bunun içindir, bayrak açıp slogan atma mizansenleri bunun içindir.

Bu psikolojik savaş değıldir, bu yalandır, demagojidir, ikiyüzlülüktür. Bu çıkmazdır, bu bataktır. Bu güç değıldir. Güç yürektedir, inançtadır, savaşma kararlılığındadır. Biz bu güce sahibiz. Devrimci kanına susamış kalemleriy-le gazeteler, TV'ler varsın sizin olsun, tepe tepe kullanın onları. Onlar da sizi kurtaramayacak. Kurtarabilseydiler 12 Eylülcülerini kurtarırlardı. Kurtaramazlar çünkü karşınızda biz varız ve biz halkın içindeyiz. Halklar gazetelerinin, TV'lerinin her biri diğerini yalanlayan kırk türlü yalanına değıl bize inanıyor. Çünkü biz doğruyu söylüyoruz ve halk bunu biliyor.

KATLIAMLARLA, YALAN VE DEMAGOJİYLE HALKLARIN KURTULUŞU ENGELLENEMEYECEK!..

Yeni bir cuntayla şapkasını alıp gitme korkusunu yaşayan Demirel, bir cunta şefinin yapabileceğı herşeyi yapabileceğini emperyalist efendilerine ve tekelcilere kanıtlama derdindedir. Katliam

emirleri veriyor, katliamları meşrulaştırmak için her türlü yalan ve demagojiye başvurmaktan geri durmuyor. Efendilerine, bir cunta şefinden daha iyi yaparım demek istiyor.

Demirel gibi cunta şefi özentilerinin de, yeni cuntaların da Türkiye'nin ekonomik, siyasi, sosyal koşullarında hiçbir şansı yoktur. Ne yaparlarsa yapsınlar başaramayacaklar, halkların kurtuluş mücadelesini sindiremeyecekler, Devrimci Hareketi yok edemeyeceklerdir. Bunu daha önce defalarca denediler. 12 Mart ve 12 Eylül'deki cuntalar halklara ve devrimcilere karşı her türlü katliam, işkence, zindan politikasını uyguladılar ama başaramadılar ve yine aynı yere döndüler. Kısır bir döngü içindeler. Bu, tarihi tersine çevirmek isteyenlerin kısır döngüsüdür. Halkların Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesini bastırabilmek, Devrimci Hareketi yok etmek, emperyalizmi ve işbirlikçi tekelleri kaçınılmaz sonlarından kurtarmak mümkün değildir. Bu çaba ekonominin siyasetin sosyal bilimlerin ve tarihin kurallarına aykırıdır. Bu kuralları baskı zor ve terörle yalan ve demagojiyle işlemeze hale getirebilmek mümkün değildir. Hele Türkiye gibi ekonomik, siyasi, sosyal krizin sürekli olduğu bir ülkede emperyalizmi ve işbirlikçi tekelleri ne Demirel gibi cunta şefi özentileri, ne de yeni cuntalar kurtarabilir. Sistem tam bir çıkmazdadır ve bu çıkmazı aşabilmeleri mümkün değildir.

Bugünkü kan dökücülükleri de bu çıkmazın, bu çaresizliğin ürünüdür. Kürt, Türk ve her milliyetten emekçi halklara kan ve gözyaşı dışında verebilecekleri bir şey yoktur. Halkların gerçek kurtuluş yoluna, devrim mücadelesine her geçen gün daha fazla katılması, hak ve özgürlük mücadelesini yükseltmesi ve kurtulu-

şun devrimde olduğunu bilince çıkarması onları daha da telaşlandırıyor, panik içinde saldırıyorlar, kan döküyorlar ve yalana sarılıyorlar. Kürt ve Türk halklarının kurtuluş umudunu kanla, yalanla karartmaya çalışıyorlar.

Tüm bu yalanların, döktükleri kanların hesabını emekçi halklara vermek zorundalar. Devrimci mücadeleyi bastırarak, Devrimci Hareketi yok ederek kısa süre de olsa nefes alabileceklerini sanıyorlar. Katliam, cinayet ve yalanlarla, Devrimci Hareketi sindirmeyi, etkisizleştirmeyi, geri adım attırmayı, üye ve savaşımlarını, taraftarlarını yıldırma amaçlıyorlar. Ama bu politikalarının sonuçlarını düşünmüyorlar, düşünenecek durumda değiller. Halkın öfkesinin ve intikan duygularının ne denli güçlü ve korkunç olduğunu akıllarına bile getirmek istemiyorlar. Şunu hiç unutmazınlar ki, Devrimci Sol'a uzanan her eli kırdık ve hiçbir yoldaşımızın kanını yerde bırakmadık. Bu katliamlarını da onlara pahaliya ödeteceğiz.

Başta Demirel olmak üzere tüm hükümet üyeleri, faşist katiller sürüsünün başındaki yetkililer, müdürler, amirler ve onların emrindekiler bu katliamın birinci dereceden sorumlusudurlar, suçludurlar. Suçluların gereken cezalara çarptırılacağından kimsenin kuşkusu olmasın. Bu Devrimci Sol'un sözüdür.

YOLDAŞLARIMIZIN KANLARI YERDE KALMAYACAK...

Faşizm, Devrimci Sol'a büyük bir darbe vurduğunu kanıtlamak için olmadık yalanları sıralıyor, bunun için ilgisiz insanları dahi örgüt üyesi olarak göstermeye, ilgisiz evleri örgüt üssü olarak tanıtmaya çalışmaktadır. 16-17 Nisan günleri katledilen yoldaşlarımız dışında gözaltına alındığı

söylenen ve 6 kişi olduğu açıklanan insanların durumunu bu çabaların bir örneğidir. Gözaltında bulunan bu insanların örgütümüzle bir ilgisi yoktur. Ne kendileri örgütümüz üyesidir, ne de buldukları yerler örgütümüze ait üslerdir. Bu insanlarda silah, bomba, döküman vs. yakalandığı ise kocaman bir yalandır. 16-17 Nisan günlerinde katledilen 11 kişiden Ayşe UZUNHASANOĞLU hariç diğerleri örgütümüz üyesidirler ve bunların içinde Sabahat KARATAŞ, Sinan KUKUL, ve A. Fazıl Ercüment ÖZDEMİR önder yoldaşlarımızdır. Yoldaşlarımızın katledildikleri yerler ve gerçek isimlerini aşağıya yazıyoruz. Bu yazdıklarımıza uymayan her şey yalandır, faşizmin psikolojik savaşının bir parçasıdır.

-Çiftehavuzlar, Cezmi Or Sokak, Karasu Apartmanında katledilen yoldaşlarımız:

Sabahat KARATAŞ, Eda YÜKSEL, Taşkın USTA..

-Üstbostancı Dr. Kemal Ergüder Sokak'taki evde katledilen yoldaşlarımız:

Sinan KUKUL, Arif ÖNGEL, Şadan ÖNGEL.

-Erenköy, Hayri Eğmezoğlu Sokak, İkizler Apartmanında katledilen yoldaşlarımız:

A. Fazıl Ercüment ÖZDEMİR, Hüseyin KILIÇ, Satı KILIÇ (TAŞ)

-Sahrayı Cedit Halk Sokak'taki Kılıçer Apartmanında ise:

Üyemiz Ayşe Nil ERGEN ve taraftarımız Ayşe UZUNHASANOĞLU katledilmişlerdir.

Bu yoldaşlarımızı kaybetmemizin bizler açısından anlamı büyüktür ve onların bizler için ifade ettiği değerleri yaşatmak boynumuzun borcudur. Buborcuyu ödeyeceğiz, ödemeye devam ediyoruz.

**DEVİRİMCİ SOL
Merkez Komitesi**

TÜRKİYE ZİRAATÇILAR DERNEĞİ'NİN 30. GENEL KURULU ANKARA'DA YAPILDI

24-25 nisan 1992 tarihlerinde Derneğin Genel Kurulu, ülkenin tüm illerinden yaklaşık 270 delegenin katılımı ile Türk-İş toplantı salonunda gerçekleştirildi.

Genel Kurulun ilk günü seçime aday listelerin sözcülerinin konuşmaları temelinde, istişari bir toplantı olarak geçti. İkinci gün, seçime aday 5 listenin olduğu görüldü. Demokrat Tarımcılar, Devrimci tarımcılar, Yurtsever Devrimci Demokrat Tarımcılar, Çağdaş Demokrat Tarımcılar ve Demokratik Muhalefet grubu olarak adlandırılan listeler genel kurulun ilk günü Harb -İş toplantı salonunda delegelere hitaben konuşmalar yaptılar. Ancak bu görüşmeler ve eleştiriler, TZD'nin içinde bulunduğu tıkanmanın aşılması, örgütteki yapısal bozukluklar ve üyelerin özlük sorunlarının tartışılıp görüşüleceği bir toplantı olmaktan çok, yönetime aday listelerin kişisel zaaflarının ve kişisel didişmelerinin ön plana alındığı geçmiş dönemlerde yapılan kişisel yanlışların dile getirildiği bir toplantı niteliğinde oldu. İlk günkü istişari toplantının seviyesiz ve içeriksizliği katılan delegeler tarafından tepkiyle karşılandı.

Bunun kaynağında daha önceki dönemlerde Demokrat Tarımcılar olarak ifade edilen grubun parçalanarak üçe bö-

lünmesinin ve üç ayrı liste oluşturmasının etkisi gözlemlendi. Bu parçalanmayı kişisel düzeye indirgeyen ve TZD'nin tüm sorunlarının kaynağında bu bölünme varmış gibi gösterme çabaları delegelerin bir kısmı tarafından eleştirildi. Genel Kurul adeta, "gerçek Demokrat tarımcılar benim" yarışı halini aldı ve bu nedenle de seviyesiz bir kısır çekkişmeler yaşandı. Örgütsel sorunlar tamamen gözardı edilerek, geçmiş yönetimlerde birlikte çalışmış yöneticilerin birbirlerini karalama ve hatta hırpalama yönünde konuşmalar yapmalarına neden oldu.

25 Nisan günkü genel kurula ise önceleri farklı listelerde (5 liste) girmeyi düşünen grupların bir BLOK oluşturduğu gözlemlendi. Demokrat Tarımcıların dışındaki listeler biraraya gelerek bir muhalefet bloku oluşturdu. Ancak, daha sonraki gelişmelerde Devrimci Tarımcılar grubunun bloktan ayrıldığı ve seçimleri protesto ettiği görüldü. Geri kalan üç grupsa Demokratik Birlik olarak kendilerini ifade ettiler ve tek liste altında seçimlere katıldılar. Böylece seçimlere iki liste katıldı. Tüm bunların dışında, bir grup delegenin, TZD genel kurulunda yaşanan olumsuzlukları ve seviyesiz ve utanılacak tartışmaları, listeler arası pazarlıkların yanlış temeller üzerinde gerçekleştiğini belir-

ten bir konuşma yapması ve seçimlerde bu nedenle BOŞ OY kullanılması çağrısı izledi. Bunun üzerinde Mevcut yönetimde bulunan birkaç isim değişikliği ile Demokrat Tarımcılar listesi 171, Demokratik Birlik listesi 42 oy alırken, 16 oy boş ve 8 oy da geçersiz çıktı. Yaklaşık 25-80 arası delegenin seçimlerde oy kullanmadığı görüldü.

Genel Kurulda dikkati çeken bir gelişme, bir grup delegenin 1 Mayısın yasallaşması, Olağanüstü Hal'in kaldırılması, Memur sendikaları üzerindeki baskıların kaldırılması ve Kürt ulusu üzerindeki baskı ve katliamlara son verilmesi yönündeki ve bunun genel kurul kararı olarak çıkmasını istemeleri salonunda gerginliğe yolaçtı. Bu önerenin oylanması sırasında önce, buna karşı olan oylar kazanmasına rağmen alel acele yeni bir oylamaya gidildi. Bu sırada birdelege ayağa kalkarak, "TZD, geleneğinde demokrasi mücadelesi vardır. Böyle bir konunun oylanması bile utanç verici bir durumdur, bu durumu protesto ediyorum" dedi. Yeniden yapılan oylamada ise ne olduğu pek anlaşılamadan önerenin kabul edildiği ileri sürüldü. Oysa gözlemlenen önerenin yine de pek kabul görmediğiydi. Bu durumsa TZD'nin bugüne kadarki demokratik yapısının, onun siyasal yapısının

aksi bir yapılanmanın dernek içinde oluşmaya başladığının ve giderek sağcılaştığının bir göstergesiydi.

Bu genel kurulda yaşanan bunca olumsuzluğa karşın görünen gerçek şuydu:

TZD, ülke genelinde 5100 üyesi, 30 şubesi ve 30 temsilcilikleri ile geniş bir örgütlenme ağına sahip bir DKÖ idi. Nevarkı son bir kaç yıldır, örgütsel ve siyasal anlamda bir açmazın içine düşmüştü. Genel Merkez, Şube ilişkilerinden, Şube, üye ilişkilerine dek ve işleyiş yönünden hantal ve bürokratik bir yapıya kavuşmuştu. Kısacası DKÖ olma özelliğini yitirmeye başlamıştı. Buna nedense bir yandan yönetimlerin üyeler üzerinde gerekli çalışmalar yapmaması, diğer yandan da üyelerin yönetimler üzerinde gerekli baskıyı ve denetlemeyi oluşturamamasıydı. Uzunca bir zamandır TZD'de bir olay gelenekselleştiriliyordu. Kısacası, hakların örgütlü bir mücadele ile alınacağı perspektifinden kopuluyor, TZD yöneticilerinin kişisel gayret ve becerilerine iş bırakılıyordu. Böyle olunca da TZD Bakanlık diyalogunun "iyiliği"ne bırakılıyordu işler. Bir takım özlük sorunlarının ve özel hizmet tazminatı, lisans eğitimi, 90 gün sorunu gibi uzunca bir süredir gündemde olan sorunlar TZD yöneticilerinin kişisel gayretleri ile aşılmaya çalışılıyordu. Ve kuşkusuz sonuç alınamıyordu. İşte böylesi bir gelenek giderek TZD içinde kurumsallaşmaya başlamıştı ve bugün bunun meyvaları toplanıyordu. Bunu kırmanın tek yolunun kitleleri aktif mücadeleye çekmek, özlük sorunlarından başlayarak demokratik bir çok sorunun dile

getirilmesinde üyelere yaslanmak, onları harekete geçirmek olduğu gerçeği gözardı ediliyordu.

Bu görüşler, bir grup delege tarafından genel kurulda dile getirilmesine rağmen, kısa vadede bunu hayata geçirmek mümkün değildi. Üyeler bu hantal yapı içinde artık alışkanlık kazanmışlardı. İradelerini yönetimlere sadece genel kurullarda el kaldırmak olarak algılıyorlar, görevlerini bununla sınırlandırıyorlardı.

İşte uzun yıllardır bu gerçeğe alıştırılan delegelerin düşüncelerinden bunu bir çırpıda söküp atmak kısa vadede ve genel kurul anında mümkün değildi. Buna karşın yine de TZD içindeki bu hantallaşmanın ve üyelerin pasifize edilmesinin tespiti bazı illerden gelen delegeler tarafından dile getiriliyordu.

TZD'yi DKÖ olma görevine yeniden dönüştürmek, onu yüklediği misyona uygun bir yapı haline getirmek üzerine bu delegeler somut öneriler ortaya attılar ve bu genel kurulda oynanan oyunlara alet olmayacaklarını, ehven-i şerî tercih etmeyeceklerini belirterek BOŞ OY kullanılması çağrısı yapıyorlardı. Bunun yanında tabandan gelen delegelere de sorumlulukları duyuruluyor, üzerlerine düşeni yapmaları gerektiği anımsatılıyordu.

Gerek genel kurula katılan delegelerin çoğu gerekse üyelerin çoğu TZD'yi tarım ve Köyişleri Bakanlığının adeta bir personel genel müdürlüğü gözü ile görüyordu. Çünkü üye ve delegelere SHP'nin iktidar olması halinde işlerin düzeleceği propagandası yapılmış, hakların bu sayede alınacağı pompalanmıştı.

SHP'nin de koalisyonda olması ve ortağı ile birlikte "demokrasi ve insan hakları" savunucusu kesilmeleri delegeler üzerinde "yıllardır muhalefettaydık, artık iktidar ortağıyız, haklarımızı alacağız, hükümete ters düşünceleri savnmayalım" yönünde düşüncelerin oluşmasını sağlıyordu. bu nedenle TZD genel kurulu örgütsel sorunların, ülke gerçeğinin tartışılmasından çok, "kim gelirse en iyi tayin yaptırır, kim gelirse özel hizmet tazminatımızı arttırabilir" gibi traji-komik tartışma ve kulislere dönüşüyordu.

Bir başka gerçekse, Devrimci Demokrat kesimlerin "iktidar olma hırsı" ile, ilkesiz ve tutarsız bir pazarlıklar zincirine girmesiydi. Ne olursa olsun yönetime gelelim mantığı sonuçta ilkesizliği, çirkin pazarlıkları, oluşan blokların yeniden parçalanmasını, yeniden oluşmasını ve yeniden parçalanmasını gündeme getiriyordu.

Çok küçük bir grubun bu gerçekler ışığında delegeleri harekete geçirme yönündeki çabaları ise başarısız kalıyordu. Delegelerin genel kurulda inisiyatif geliştirmeleri, olaya müdalalede bulunmaları yönündeki çabalar, gerek kendi içlerindeki hatalar ve gerekse TZD yönetimlerinin artık genel kurullarda "ustalaşmaları" nedeni ile sonuca ulaştırıyordu.

Tüm bu olumsuzluklarına karşın ilk kez bu denli kalabalık bir genelkurul yaşanıyor, işlerin hiç de öyle eskiden olduğu gibi "sessiz sakin" halledilmediği ve hatta önümüzdeki süreçlerde de böyle olmayacağını ipuçlarını veriyordu.

ABD PATENTLİ FAŞİST DARBE Peru Devriminin Zaferini ÖNLEYEMEYECEKTİR

Peru dağlarını kızıştıran ve kurtarılmış bölgeler oluşturan Peru Komünist Partisi (PKP) emin adımlarla iktidara yürümektedir.

Halk savaşında stratejik saldırı aşamasına geçen PKP şehirlerinde üçte/birinde denetim sağlanmış durumdadır. Özellikle gecekondu semtlerinde karşı devrimin otoritesi yok denecek kadar

sarsılmıştır.

Hesaplaşmanın son aşamasına gelinen bu dönemde karşı devrimin can havline dümüncesine daha da saldırganlaşacağı ve bir darbeye kalkışacağı PKP tarafında da beklenmekteydi. ABD'nin Peru'ya gireceğine kesin gözüyle bakmaktaydılar.

Her ne kadar darbeden

hemen sonra ABD iki yüzlülce darbeyi kınadığını, darbenin Peru'da demokrasiyi zaafa uğrattığını(!) bu nedenle yapacağı yardımı keseceğini söylesede, darbenin perde arkasında ABD'nin olduğu yadsınamayacak bir gerçektir. Aynı iki yüzlülüğe AET emperyalistleride göstermiş ve sözümona darbeyi protesto etmektedir-

Faşist Başkan Fujimari'nin yaptığı darbenin ardından, anayasa askıya alındı, mahkemeler ve Kongre kapatıldı. Fotoğrafta Askerler ve tanklar diğer burjuva partalerinden olan milletverilerinin bile Kongreye girişini engellemek için nöbet tutuyor.

er.

Sosyalizm öldü, yok oldu diye sevinç naraları attıkları bir ortamda, Peru'da PKP'nin iktidara yürümesi karabasan gibi üstlerine çekmektedir. Gelişen devrim mücadelesini boğmak için, canhıraş bir şekilde elbirliğiyle karşı durmaktadırlar.

Nitekim başkan Fujimori 5 Nisan 1992'de orduyu da arkasına alarak beklenen darbeyi yaptı ve "ekonomisi çökmüş bir ülkeyi canlandırmak, dünyanın en güçlü gerilla grubu olan Maoist PKP' yenilgiye uğratmak için bu önlemleri almaktan başka şans olmadığını" söyledi.

Esas olarak PKP'nin iktidara yürüyüşünün önüne set çekmek için yapılan fa-

Darbeden sonra halk üzerindeki baskılar artıyor.

şist darbeden Burjuva partileri de nasibini aldı.

Japon asıllı başkan Fujimori ordunun tam desteğiyle yaptığı faşist darbenin hemen ardından anayasayı askıya aldı, parlamentoyu

fesh etti, basını sansür altına aldı, siyaset adamlarını ve gazetecileri tutuklattı. Milletvekillerinin kongre binasına girişine izin veremeyerek sürek avına başladı. Birçok milletvekili tutuklandı. Ana muhalefet partisiyle ilişkisi olan 13 yargıtay üyesi ve düzinelerce yargıçı görevden aldı. Ayrıca federal anayasal teftiş kurulunun 9 üyesini ve bir sürü memuru görevden aldı. Esas olarak PKP'ye saldırmak için tezgahlanan darbede çatlak ses çıkmasını diye burjuva partilerine de saldırmaktan geri durulmadı.

Darbenin hemen ardından polis ve ordu birlikleri Lima Merkezinin büyük bir kısmını trafiğe kapatarak tüm yayaların kimliklerini kontrol etti, evlere baskınlar yapıldı, okullar tatil edildi.

İngiltere'deki Peru Halkı-

Fujimori'nin işi oldukça zor

Başkan Fujimori'nin 8 Nisan günü PKP gerillalarını yok edeceğini açıklamasından kısa bir süre sonra, PKP gerillaları bir otobüsü dinamitle doldurarak, bir polis karakolunun önünde uzaktan kumandayla patlattı. Sonuç: 3 polis ölü, 22 yaralı.

nın Haklarını Savunma Hareketi yaptığı açıklamada; "şuanda Canto Granda'daki 1000 tutuklu ağır silahlı taburlar tarafından çevrilmiş ve adli mahkumlar ise aynı 1988 Alan Garcia hükümetinde olduğu gibi siyasi mahkumları rahatça soykırımına uğratmak amacıyla cezaevinden başka bir yere götürülmüştür.

Tüm bunlara ilaveten, Demokratik Avukatlar birliğinin üyelerinin çoğunluğu ordu tarafından evlerinden alındı ve onların geleceği şuanda askeri bir sır olarak tutuluyor.

Fujimori'nin yargı sistemine ilişkin çıkardığı karar-

namaler engizisyon mahkemeleri sisteminin benzeridir. Siyasi davalara başkanlık edecek yargıçlar kukulete giyecek ve yargılananlar bu yargıçların ismini ancak bir kod numarasıyla bileceklerdir.

Ayrıca özgürlük savaşçıları için ölüm cezası ve diktatörlüğe yurtdışından muhalefet edenlerin vatandaşlıktan çıkarılmaları planlanıyor" diyerek darbenin niteliğini açıklamıştır.

Peru devriminin vardığı aşamada faşist askeri darbende çözüm olamayacağı çok kısa zamanda Peru gerici sınıfları tarafından da görülecektir. Darbeye hazırlıklı olan PKP "bu darbe müca-

delemizi geriletme yerine daha da güçlenmesine neden olacaktır. Halkın mücadelesi gelişerek devam edecektir" açıklamasını yapmaktadır.

Nitekim Fojimori'nin darbeyi açıklamasının hemen ardından PKP gerillaları Lima banliyölerindeki polis istasyonunun birinin önünde dinamit dolu bir otobüsü patlatarak 3 polisin ölümüne 5'inin de yaralanmasına neden olan eylemi yapmıştır.

"Sosyalizm öldü" naraalarının atıldığı bir dönemde, tüm dünya devrimcilerinin Peru devrimini coşkuyla karşılaması ve ona destek vermesi yaşamsal bir önem taşımaktadır.

PERU HALK HAREKETİ DELEGASYONU İLE GÖRÜŞME

"İktidarların Kurulduğu Yerlerde, 'Cephe Gerisini Sağlamlaştırma" Kampanyası

AÇIKLAMA:

Aşağıdaki yazı, TKP/ML Enternasyonal Bürosu ile Peru Komünist Partisi'nin Avrupada kitle faaliyeti yürüten, ancak kendilerini PKP adına görüşme, görüş belirtme yetkisinde görmeyen Peru Halk Hareketi'nden yetkililerle yapılan karşılıklı bilgilendirme görüşmesinden alınmıştır. Bir kaç Bölümünü ve Enternasyonal Büronun TKP-ML'yi tanıtan bölümünün tümünü çıkardığımız bu görüşmenin Perudaki "sivil darbeden önce yapıldığı da dikkate alınarak yorumlanmalıdır.

PERU VE PKP HAKKINDA BİLGİLENDİRME: PHH DELEGASYONU:

PKP MK' s1 1991'in ikinci ayında topladığı 2. plenumunda, Peru devriminin aşamalarına ilişkin tahlilleri yaptı, kararlar aldı. Bu plenumda yapılan en önemli tahlil, devrimin stratejik denge aşamasında olduğunu belirleyen tahlildi. Bu tahlille uygun olarak Halk Savaşının stratejik denge aşamasına uygun düşen, ülke çapında yeni iktidar için somut görevler içeren kararlar alındı.

Yeni stratejik noktalar tespit edildi.

Saldırı dönemine de tekabül eden yeni düzenli ordunun oluşturulmasına geçilmesini de kararlaştırdı.

Ayrıca Cephe ittifakı da görüşülerek, bugünkü mevcut durumda Cephe içinde yer ala-

bilecek sınıflar olarak işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuva sınıflarının yer alabileceği belirlenmesi yapıldı. Ulusal burjuvazinin sol kanadının bugünkü mevcut durumda Cephe içinde yer alabilecek karakterde olmadığı sonucuna varıldı.

Son çalışmalarda şehirlerde ayaklanma çalışmaları da vardır. Şehirlerdeki grevler bu doğrultuda yoğunluk kazanmıştır. Grevler PKP'nin önderliğinde olup, silahlı temelde yürütülmekte ve daha çok Lima'nın gecekondulu mahallelerinde yaygınlaştırılmaktadır. Silahlı grevler; ajitasyon, propaganda, silahlı eylemler, teşhir olmuş tek tek kişilerin cezalandırılması ve sabotajlar biçiminde 4 aşamalı kampanyalar şeklinde yürütülüyor. Silahlı grevler "HALKIN KORUNMASI İÇİN DEVRİMCI HAREKET" adlı organ üzerinden yürütülüyor. Bu aynı zamanda, Cephenin şehirlerdeki yansıması olup, halk iktidarının şehirlerdeki koşullarını sağlamlaştırmaya hizmet

ediyor. iktidarı hedefleyen bu ayaklanmalarda kitleler taleplerinden yola çıkılarak direnişe seferber ediliyor

Lima'da 8 milyon insan yaşıyor. Ama, özellikle gecekondularda karşı devrimin otoritesi yok denecek kadar sarsılmıştır, yerine parti önderliğinde illegal kanallardan parti otoritesi oluşturulmuştur. Bu durum üzerine ordunun müdahalesi gündemdedir. Şimdi ayrıca kont gerilla birlikleri de oluşturmuşlardır.

Alan Garcia'nın gitmesinden sonra ne taktik, ne stratejik politika değişikliklerine gidemediler. Polis kurumunun teşhir olması ve yıpranması üzerine orduyu şirin gösterme yönünde girişimleri oldu, ama bunda da başarılı olamadılar.

Parti, şimdi stratejik saldırı hazırlıkları aşamasına da geçmiştir.

2. Plenum'da partiye vurulan darbeler de belirlendi. Ama düşman parti merkezine ulaşmadı ve parti vurulan tüm darbelerin de üstesinden geldi. Vurulan darbelerden sonra karşı devrim çok iki yüzlü demogojik açıklamalarda bulundu. Buna en bariz örnek parti başkanımız Gonzalo yoldaşın eşi Nora yoldaşın katledilmesi-dir.

Nora yoldaşla ilgili kültürel çalışmalarımız var. 0.17 yaşından itibaren parti saflarına ka-

tilmiş, aralıksız 26 yılını devri-
me ve halka adanmış örnek bir
komünistti... Kendisi 1988'de
katledilmişti.. Bu büyük komü-
nistin katledilmesini parti ka-
muoyuna ancak üç sene sonra
açıkladı, çünkü kendisi halk
içinde çok seviliyordu... O parti
1. Kongremizin kapanış bölü-
münde de onurlandırıldı.

Şimdi iktidarların kuruldu-
ğu yerlerde, "cephe gerisini sağ-
lamlaştırma" kampanyası da
yürütülüyor ve bu "yankee go
home" kampanyası ile birletiri-
liyor.

Bu son saldırılarımız üzeri-
ne ABD'nin Peru'ya gireceği
kesindir. Bunun için yürütülen
kampanya yurtdışında DEH'le
birlikte de yürütülüyor.

Eski devlet mekanizması-
nın tamamen tasfiye edildiği
ve PKP önderliğindeki yeni ik-
tidarın tamamen kontrolünde
olduğu bölgeler Ayacuscho ve
Valega bölgeleridir. Ayrıca
diğer bölgelerde de önemli et-
kinliğimiz vardır, hatta bu böl-
gelerin bazısında etkinliğimiz
düşmandan da fazladır.

Yayınlarımız daha çok bro-
şürler halinde çıkıyor. Son
çıkan broşürlerimiz seçimlerle
ilgili çıkan ve Gonzalo'nun
konuşmalarını içeren broşür-
lerdi. Çıkan son broşürlerimiz,
İspanyolca'nın dışında İngilizce,
Fransızca ve İtalyanca dillerin-
de çıktı.

Broşürlerin dışında eğilimi-
mizi yansıtan düzenli çıkan "El
Diaro" adlı haftalık bir yayın
organı vardır. Ayrıca Kongrede
"Kızıl Bayrak" adlı merkezi bir
yayın organı ile "Halkın Yolu"
adlı teorik bir yayın organı çı-
kartma kararı alındı ama
henüz çıkmadı.

Peru'da PKP'nin dışında or-
tayolcu (Küba'cı ve Guevara'cı)
Tupamaros ve MRTA adlı ör-

**"Alan García'nın
gitmesinden sonra
ne taktik, ne
destratejik politika
değişikliklerine
gidemediler. Polis
kurumunun teşhir
olması ve
yıpranması üzerine
orduyla şirin
gösterme yönünde
girişimleri oldu, ama
bunda da başarılı
olamadılar."**

gütler var. Bunlar çoğu zaman
bizim eylemleri de üstleniyor-
lar. Bunlar etkin oldukları belli
bazı alanlarda içlerine çekilmiş-
ler ve PKP'ye cephe almış ko-
numdadırlar. Bu konuların-
dan dolayı PKP bunları
düşmanın bir uzantısı olarak
görmektedir.

Ayrıca 1979 seçimlerinde biz-
den tasfiye edilen, kendilerine
"Kızıl Halk" diyen ve yine ken-
dilerine "Kızıl Bayrak" diyen
tasfiyeciler fraksiyonlar da var... ki
bunlardan "Kızıl Bayrak"
hemen hemen yok olmuştur.
"Kızıl Halk" ise 3 Dünyacı ve
tasfiyeciler bir çizgidedir, Halk sa-
vaşı yerine köylülerin toplu
ayaklanmasını savunan ütopyik
bir zeminde durmaktadır. Bu
grupların dışında AEP'çi ve
daha başka ideolojik karargahla-
rın uzantıları yoktur ve olma-
mıştırda...

Dış basında da sık sık çıkan
kokain kaçakçılığına ilişkin ha-
berler gerçeği yansıtmayan ve
PKP'yi hedefleyen anti propa-
gandaların bir parçasıdır. Ama
bu tür yaygaralar Peru'da partiyi
etkilemiyor.

TKP/ML DELEGASYONU:

Biz PKP'yi kendimize en
yakın güçlerden biri olarak gö-
rürüz. Dünya görüşlerimizin
yakınlığına rağmen, organik
olarak birbirimizden çok uzak
durumdayız. Bunun giderilme-
si enternasyonalist görevlerin
başında geliyor. Tüm ML-MZD
güzergahında hareket eden gü-
çlerin bu bilinçle hareket etmesi
ve ideolojik ayrılıklarını bu
çerçevede gidermeleri gerekir.

RSE'nin çökmesinden sonra
"Yeni Dünya Düzeni" formü-
lasyonu tutmamaktadır. Em-
peryalist çelişkilerin keskinleş-
mesi dünya komünist
hareketine fırsatlar, yaratıyor.
Gerek bu fırsatlar, gerekse
dünya komünist hareketine yö-
nelik saldırıların göğüslenmesi
"Uluslararası Komünist Hare-
ket"e (UHK) ciddi görevler
yüküyor. Bunun gereği olarak
da, 4. Konferansımız komünist
güçlerin birliğinin pekiştiril-
mesine DEH'ten başlamayı
önümüze görev olarak koy-
muştur.

PERU KAMPANYASI:

PHH ve TKP/ML delegas-
yonları ileri bir taruhte Peru
devrimi ile ilgili ortak bir kam-
panya yürütülmesinde prensip
anlaşmasına varmışlardır.
Kampanyaya ilişkin ön anlaş-
malar yapılmış, görüşme tarih-
leri tespit edilmiştir.

Ayrıca bazı teknik konular-
da iki delegasyon birbirlerine
danışmış, görüş alışverişinde
bulunmuşlardır.

Ayrıca TKP-ML "ENTER-
NASYONAL BÜRO"su adına
PHH'den yoldaşlar, partimizin
20. yıl şenliğine davet edilmiş-
lerdir.

**TKP/ML
ENTERNASYONAL BÜROSU**

5 Mart 1992

NE PASİFİZM, NE YILGINLIK, NE REFORMİZM; HIÇ BİR ŞEY BİZİ DEVRİM MÜCADELESİNDEN ALIKOYAMAZ!

Artvin ve çevresinde devrimci hareketlerin genel durumuna ilişkin gözlemlerimi devrimci, demokrat kamuoyuna aktarmayı yararlı görüyorum. Zira yakın geçmiş ve bugünü hakkında devrimci kamuoyu fazla bilgiye sahip değil.

Bilindiği üzere geçmiş devrimci mücadelede bölgeye damgasını vuran "Devrimci Yol Dergisi"ydi. Ancak 12 Eylül Askeri faşist darbeden sonra "Devrimci Yol Dergisi" (DYD) merkezi olarak faaliyetini sürdürmedi. Bir kısmı yakalanarak zindanlara hapsedilirken, önemli bir kısmı da yurtdışına çıkarak mülteciliği kendilerine yaşam tarzı olarak seçti. Diğer bir kısmı ise (ki bunlar bu çevrenin en radikal unsurlarıydı) kendi bölgesel olanaklarını zorlayarak kırsal kesime çekildi. Bu iradi olarak belirlenmiş bir politikanın (Halk savaşının bir parçası olan gerilla mücadelesi anlayışının...) ürünü olmaktan çok, düşmanın saldırılarından kendilerini koruma mantığının ürünüydü. Durum böyle olunca sözkonusu kesim de fazla varlığını sürdürmedi. Bu gruplar ya yakalandı veya kendiliğinden dağıldı. Bu süreçte düşmanın azgın saldırılarına karşı bir varlık gösteremedi. Bunun nedenleri olarak çok şey söylenebilir. Ancak konumuz bu olmadığından yer yer değinip geçeceğim. Esas olarak bunun neden-

leri sorunu, yaşayanlar tarafından devrimci bir sorumluluk olarak ortaya konulması gerekmektedir. Bu hem kendilerine, hem devrimci kamuoyuna, hem de bölge halkına karşı tarihi bir sorumluluktur. Hiçbir devrimcinin veya devrimci oluşumun bundan kaçınmaya hakkı yoktur. Ne var ki yaşanan 11 (onbir) yıllık koskoca bir süreçte bu sorumluluk yerine getirilmiş değildir. Bu durum bizleri ve bölge halkını üzmettedir. Bunun nedenleri üzerinde de fazlaca durmayacağım. Önümüzdeki süreçte gerekirse bu en geniş şekliyle ele alınabilir.

"Dev Yol Dergisi" (Bu nitelime kendilerine aittir, örgüt değil yasal dergi taraftarıyız diye savunma yaptılar) 12 Eylül askeri faşist cuntadan sonra yok oldu. Ancak onun okuru ve çevresi hala var olduğunu iddia ediyor. Tabi bu iddia bazı bölgeler açısından haklı olabilir. Fakat Artvin ve çevre ilçeleri, hatta orta ve doğu karadeniz için kimse bunu iddia etmemelidir. Zira iddianın haklı olabilmesi için somut bir olguda, yani pratik faaliyetten bahsetmeleri gerekir. Bundan bahsedemezler. Çünkü, bırakalım devrimci bir faaliyet içinde olmalarını, demokratik faaliyetler konusuna bile birçoğu sıcak bakmıyor. Bunu söylerken, hala kişiliğini koruyan ve arayış içinde olan insanların olduğunu, ama bunların diğerleri-

nin etkisinde kalarak suskunlaştığını hemen belirteyim. Çoğunluk kurtarıcı beklemekte. Dolayısıyla kendisinin dışında gelişebilecek veya gelişen faaliyetlere çoğunlukla soğuk bakmakta, hatta yer yer engelleme yoluna gitmektedirler. Yaşanan süreçte çoğu kendine bir "düzen" kurmuş. Kimi "iyi" bir SHP'li, kimisi küçük esnaf kesimini oluşturmaktadır. Bölgede tam bir statüko kurulmuş. Düzenin güçleri onlara, onlar da düzenin güçlerine karışmakta... Yaşanan sürecin çoğunluğu ve bugün hala durum bu. En olumsuz olanı ise bu statükoyu parçalamaya ve mücadeleyi körüklemeye çalışanlara karşı takındıkları olumsuz tavidir. Onları engelleme çabalarıdır. Onları karalama ve mücadeleye yönelik kitleden dışlama çabalarıdır. Hiçbir devrimcinin, demokratın başvurmasını gereken bu olumsuzluklara "DYD" çevresinden birçok unsurun hiç rahatsızlık duymadan, büyük bir hırçınlıkla başvurması düşündürücü ve üzücüdür. Çünkü devrimci demokrat iddiasında olan her bireyin, her grubun mücadelesi devrimci faaliyetlere karşı değil, ileriye gidiş çabasına karşı değil, tamamen mevcut sisteme ve onun iğrençliklerine, insanlıkdışı uygulamalarına karşı olmalıdır. Her türlü gericiliğe ve çağdışı düşünce sahiplerine karşı olmalıdır. İnsanları devrimci mücadeleden soğutmak,

onlara bireysel kurtuluşu göstermek değil, toplumun tüm ezilenlerini, sömürülenlerini eğiterek, devrimci mücadeleye teşvik etmek ve bencilliklerden arındırarak, toplumun kurtuluşu, insalığın kurtuluşu mücadelesinde seferber etmelidir. Üzülerek belirtelim ki "DYD" çevresindeki arkadaşlar burjuvazinin her türlü baskı, işkence, insanlık dışı uygulamalarına, iğrençliklerine en ufak bir tepki bile göstermezken, devrimcilerin faaliyetlerine karşı aşırı "duyarlaşarak" tüm yöntemleri kullanarak baltalamaya çalışmaktadırlar. Bunun en

gündüzünüze katarak, yoksul halkı kandıracaksınız, burjuva partisinin oy deposu haline getireceksiniz. Bundan en ufak bir rahatsızlık duymayacaksınız. Keza halktan toplayıp burjuva partilerine verdirttiğiniz oylar kurşun olarak, sömürü olarak, zulüm ve işkence olarak, katliam ve iğrençlik olarak halka karşı kullanıldığında yine kılınız bile kıpırdamayacak... Ancak devrimciler, herhangi bir girişimde bulunup faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadeleye başladıklarında, bunun için yüreği insanlığın kurtuluşundan yana çarpan

luk olarak üstleniriz ve yerine getirmeye çalışırız. Zira biz sizleri geçmişte de bugün de hala halk sınıf ve tabakaları içinde görüyoruz. Bundandır ki devrimci bir örgütün gelişip güçlenmesi bizi güçlendirecek, düşmanı ise zayıflatacaktır. Ezeli düşmana vurulan her darbe, düşmanı sarsacak, bizi ise güçlü kılacaktır. Biz böyle düşünüyor ve buna uygun davranıyoruz. Peki ya siz?...

Kendinize ve geçmişte sahip olduğunuz güzel ve onurlu değerlere sahip çıkmalısınız. Bu olumsuzluklara en kısa zamanda son vermeli ve tüm

Bugün genel olarak birçok eski devrimci, burjuvazinin faşist partilerine sığınmış durumda. Bunu sadece "DYD" çevresi için söylemiyorum. Kimisi koltuk peşinde, kimisi iş peşinde, kimisi başka başka kişisel çıkar peşinde... Önceleri çoğunluğunun iddiası şuydu: "Biz SHP'deki potansiyeli örgütleyip, devrimci değerler ve mücadelede seferber edeceğiz. Kitleleri SHP'den koparacağız" vb. Şimdi bakıyoruz, bunu söyleyenler SHP'den daha SHP'lileştiler. Burjuva ayak oyunları, entrikalar, ahlaksızlıklar ve bilumum iğrençlikler... Tüm bunları devrimcilik adına şu veya bu devrimci örgüt adına yaptıklarını da ekleyerek kitleleri kandırmakta ve kendine çıkar sağlamaktadırlar.

somut örneğini bölgedeki devrimciler ve devrimcilere sempati duyanlar bilmektedir. Artvin'in ... İlçesinde "DYD" çevresinden birkaç kişinin bu konudaki davranışları ibret vericidir. Diğerleri ise buna sessiz kalarak aynı yöntemleri onaylamaktadırlar. Neden böyledir bu? Kurulan statükonun bozulması kaygısı. Efendim "geçmişte burada biz vardık. Birşeyler yapılacaksa biz yaparız" burnu büyüklüğü...

Soruyorum: Bu tavır ve yöntemlerin devrimci kişilikle, devrimci yaşamla herhangi bir ilgisi var mı? Seçim zamanlarında burjuva partilerinin kuyruğuna takılacaksınız, gecenizi

insanları örgütlemeye başladıklarında, siz "burası bizimdir, kimseye yedirtmeyiz" deyip engellemeye çalışacaksınız. Diğer yanı sıra her türlü gericiliğin, faşist örgütlenmelerin gözünü zün önünde devam ettiği halde buna kılınız bile kıpırdamayı ve hala da kıpırdamıyor. Söylersiniz, bu ne biçim devrimcilik, ne biçim demokratlık?..

"DYD" çevresindeki arkadaşlar; inanın biz bu durumunuza çok üzülüyoruz. Bırakın sizi engellemeyi, biraz hareketlenmeniz, sizin gelişip kendi ayaklarınız üzerinde durmanız için elimizden gelen her türlü yardımlaşmayı ve dayanışmayı büyük bir devrimci sorumlu-

devrimci demokrat girişimleri sahiplenmeli ve onlarla dayanışma içinde olmalısınız. Devrimci mücadelede yitirdiğimiz en yakın arkadaşlarımız: Erkan Uzuneminoğlu, Taner Uzun, Özbin Aras, Şener Yazar, Ensar Karahan, Cengiz Aksakal, İbrahim Çelik, Kenan Aydın, Cavit Kaya ve ismini hatırlayamadığımız bir çok devrimcinin yaşamını ve mücadelesini geleceğe taşımanın, onlara layık olmanın onurunu taşıyalım. Bu onların kişiliklerine ilişkin değildir. Tamamen onların düşüncelerine ve gözünü kırpmadan uğruna yaşamını seve seve verdikleri inançlarına sahip çıkmak olarak anlaşılma-

lıdır.

Yakın süreçte "DYD" çevresinde yaygın olarak başlatılan "yasal parti" hikayesi ise varolan devrimci özü yitirmek ve bir bütün olarak burjuvazinin parlamento ahırından medet ummak, reformizme ve pasifizme iyice saplanmaktır. Bu düşünce, bunca uzun süreli beklemeden sonra hala bu arkadaşların "umudu" olabiliyorsa, demek ki reformizm şimdi değil, geçmişten beri bu bünyeyi etkisi altında tuttuğunun bir resmidir. Yasal parti hikayesi burjuvazinin, silahlı devrim hareketine karşı geliştirdiği paslı bir silahtır. Bununla kitleleri pasifize ederek kendi denetiminde tutmayı amaçlamaktadır. Yüreği ve beyni sosyalizmden ve insanlığın top yekün kurtuluşu olan Altın Çağ'dan yana olan herkes, burjuvazinin bu tür entrikalarına karşı uyanık olmalı ve bu oyuna gelmemelidir. Buna karşı çıkmanın yolu da silahlı devrim cephesinde yer almak ve mücadele bayrağını daha yükseklere çekmektir. Yüreğinde ve beyninde inancı olmayan, mücadelenin sıcak atmosferinden koparak burjuva ilişkiler içinde çürümüş olmasına rağmen, hala devrimcilik taslayan birçok reformist ve revizyonistin yapacağı tek şey vardır. O da kendi geçmişlerini, devrimci mücadeleyi boyunca yaratılan prestiji sahiplenerek onu pazarlamaktır. Bugün reformistler buna oynuyor. Yoksa sınıf mücadelesinin bir aracı olarak yasal partinin gerekliliğine inandıkları için değil. Zira çoğunluğu düzene adapte olmuş durumda. Bundan kurtulmanın yolu güçlü bir devrimci atlıdır. Ne yazık ki bu kesimler devrimci dinamizmini, militan ruhunu burjuvazi-

ye teslim etmişlerdir. Bunlar bunalımın, çürümenin, reformizmin ve pasifizmin teorilerini yapmaktadırlar. Kendilerini yeniden üretecek ve militan sınıf mücadelesinde ısrarlı olabilecekleri siyasal, ideolojik, örgütsel dinamizmden yoksundurlar. Ki bugünkü mevcut durumun esas nedenleri de bunlardır. Yoksa bu alandaki tek tek bireylerin inançsızlıkları veya olumsuzluklarıyla açıklamak sorunun özünü kavramaktır. Soruna yaklaşırken esas olarak sorunun özünü sorgulamalıyız. Bizi sağlıklı sonuçlara götürecek olan yöntem budur.

Bugün genel olarak birçok eski devrimci, burjuvazinin faşist partilerine sığınmış durumda. Bunu sadece "DYD" çevresi için söylemiyorum. Kimisi koltuk peşinde, kimisi iş peşinde, kimisi başka başka kişisel çıkar peşinde... Önceleri çoğunluğunun iddiası şuydu: "Biz SHP'deki potansiyeli örgütleyip, devrimci değerler ve mücadelede seferber edeceğiz. Kitleleri SHP'den koparacağız" vb. Şimdi bakıyoruz, bunu söyleyenler SHP'den daha SHP'leştiler. Burjuva ayak oyunları, entrikalar, ahlaksızlıklar ve bilumum iğrençlikler... Tüm bunları devrimcilik adına şu veya bu devrimci örgüt adına yaptıklarını da ekleyerek kitleleri kandırmakta ve kendine çıkar sağlamaktadırlar. Bırakalım devrimci olmayı, sıradan bir demokrat insanın duyarlılığını, özverisini, dürüstlüğü bunlarda görmek mümkün değil. İşkenceler, tutuklamalar, işten atmalar, sokak infazları, toplu katliamlar vb. gibi bir dizi insanlık dışı uygulamalara karşı bunların kılı bile kıpırdamıyor. Ama seçim zamanı gelince, kendileriyle birlikte halkımızı satmak

için, faşizme peşkeş çekmek için hepsi birer kahraman, hepsi birer "militan" oluverirler. Zira işin içinde para vardır, çıkar vardır. Aşağılık ve iğrençlik burada başlar. Halkımızın umudunun, geçmiş ve bugünkü devrimci değerlerin ticaretini yapmaktadırlar. İşte reformizm, işte parlamentarizm denilen bataklık insanları bu hale getirmektedir. Bunlar yıllardır halkımız tarafından bilinmiyor olmasına rağmen, hala etkili yöntemler kullanarak, bunların gerçek yüzünü en açık şekliyle ortaya koymadığımızdan, varlığını sürdürmektedirler. Bunların etkisini ortadan kaldırmak ve hizmet ettiği burjuva sınıfının iğrençliklerine gömmek için tüm devrimciler yaşamın her alanında mücadele etmelidirler. Onların gerçek yüzü en iyi bu şekliyle ortaya çıkarılır. Diğer yanı sıra, bu kesim içinde hala kişiliğini koruyan unsurlar mevcut olabilir. Onların yüreklerinde hala devrim ateşi, hala insan sıcaklığı varsa, bunu ifade etmeli ve olması gereken yerlerde olmalıdırlar.

Devrimciler her türlü burjuva ayak oyunlarına, entrikalara, pasifizme, reformizme, örgüt şovenizmine, statükoculuğa, karalamalara ve yıpratma çalışmalarına karşı birleşmeli ve militan devrimci mücadelede yer almalıdırlar. Güçlerini dost güçlere karşı değil, düşman güçlere karşı kullanmalıdırlar.

-Kahrolsun Yılgınlık, Pasifizizm Ve Reformizm!

-Yaşasın Silahlı Devrim Mücadelesi!

ARTVİN'den
Yeni Demokrasi okuru

"BASINDAKİ HAYSİYETSİZLER" İN GERÇEK YÜZLERİNİ TEŞHİR EDELİM!

Halkın gelişen ve güçlenen mücadelesini kanla bastırmayı gelenek haline getiren egemen güçler, çaresizliklerine çare bulma umuduyla, her geçen gün baskı ve terörü arttırmaya devam etmekte. Tek amaçları; kısalan ömürlerini biraz daha uzatmaya çalışmak! Bu amaçlarını gerçekleştirmek için, bir yandan "Demokratikleşme", "şeffaflaşma" aldatmacasına başvururken, diğer yandan, kanlı dişlerini devrimcilere, yurt-severlere, komünistlere ve halka göstererek, gerçek amaçlarının ne olduğunu ortaya koymaktalar. Kürt Ulusal Hareketi'nin katliamlarla bastırılmaya, yokedilmeye çalışılması, İşçi Grevlerinin engellenmesi, Akademik ve Demokratik hak isteyen öğrencilerin baskıya tabi tutulması, insanca bir yaşam isteyen emekçi halkın üzerine hep baskıyla gidilme gibi nedenlerin altında yatan bu gerçekliktir. Saltanatlarını milyonlarca işçi ve emekçinin sömürülmesi ve sefalete itilmesi üzerinde yükselen bir avuç kan emici, her türlü gayri insani uygulamayı da yine onlara reva görmekte. Tabii cennetlerini kaybetmemenin yolunun da, yalana, demogöjiye, riyakârlığa, gerçekleri milyonlardan gizlemekten geçtiğinin bilincinde olan sömürücüler; TRT, Günlük Basın ve halka direkt hitap eden kitle iletişim araçlarını en iyi şekilde kullanarak, onları parmaklarının işaretleriyle yönlendirmenin önemini de hiç bir zaman ihmal etmezler. Bu görevi yerine getirmede tam bir

uşaklık ruhuyla hareket eden sözkonusu TRT ve Günlük Basın zaten safını belirlemiş olup, efendilerinin bir dediğini iki etmektedir. Halkımız bu riyakârların gerçek yüzünü de iyi bilmekte ve neyi niçin yazdıklarının ayırımını yapabilmektedir. Sözkonusu kitle iletişim kurumlarında ne gibi sahtekarlıklar yapıldığını Hürriyet gazetesi yazarı Emin ÇÖLAŞAN'ın yazısından yapacağımız bazı aktarmalarla, kendi dillerinden dinleyelim.

"Basındaki Haysiyetsizler" başlıklı yazısında; *"Bir insanın haysiyetsiz olmasından ve herkes tarafından da böyle bilinmesinden daha kötü ne olabilir?"* diye soran Emin ÇÖLAŞAN şöyle devam etmekte:

"Kimdir bu satılık haysiyetsizler? Bana lütfen isim sormayın! Onların kim olduğunu en az benim kadar siz de biliyorsunuz. Bunlar, palazlanmış adamlar. Holdinglerin ve sermaye çevrelerinin adamı. Nerede bir çıkar ilişkisi veya para kokusu görürseniz, bu satılıklar oradadır. Bunlar, para ve çıkar karşılığında yazı yazar. Bazısının kendi firmaları vardır. Ayrıca iş bitirir, komisyon alırlar. Böyleleri kredi takip eder, ihale ayarlar, tüccar gazetecilik yapar. Geçmişte gazete patronlarının büyük ihale işlerini takip ettikleri bile kanıtlanmıştır.

Bu haciyatmazlar, holdinglerin ve para babalarının basındaki sesidir. Kalemleri satılık olduğu için onların çıkarı doğrultusunda yazı yazarlar.

Bunlar, devletin zirvesindeki kişilerle her dönem içli dışlıdır. Onlara gidip dolduruş ve dedikodu yaparlar. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve diğer üst düzey devlet görevlilerinin özel telefon numaraları bunlarda bulunur.

Her türlü pislîği ve yolsuzluğu bunlar bilir. Ama gelin görün ki, yazmaya elleri varmaz... Çünkü pislîk ve yolsuzluk yazacak babayığit, önce kendisi temiz olmak zorundadır.

Evet, her türlü yağcılık, yalaklık, korkaklık ve iğrençlik, bu gazetecilerde mevcuttur. Çoğu, ünlü olmuştur. Televizyonlar genelde bunlara açıktır. Bunlar şu veya bu nedenle işsiz kalınca, hanedanlar bile devreye girip iş bulur.

Bu gibilerin gazeteden aldığı maaş, çerez parasıdır! Kendi ticaretleri vardır. Bizim meslekteki tüccarlar, köşeyi bin defa dönmüştür. Kimisi sahte belgelerle devleti dolandırmış, kimisi iş takibi yapmış, kimisi ihale ayarlamıştır. Ama bu arkadaşların çok önemli bir ezikliği vardır. Kamuoyu bunları 'Her devrin adamı' olarak bilir. Bu damgayı silmek kolay değildir. Eğer köşeyi yeterince dönüp geleceğini kurtarmışsa, o zaman ufaktan muhalefet yapmaya başlar ve üzerindeki kara lekeleri biraz olsun silmek için çaba harcar. Siz, 'ulan geçmiş dönemde memleket gümbür gümbür soyulurken aklın neredeydi? Boyundan bosundan utan. O zaman niçin kulağının üzerine yatıyordun' diye sorunca cevap veremez!... Çünkü, 'Ben de o dönemde iş bitirip malı götürüyordum. Ben de o hırsızların ortağı idim' diyemez!

Evet, bizim haysiyetsizler her devrin adamıdır. Ziyafet sofraları onların kahkaha ve fıkralarıyla şenlenir. Devlet büyükleri, para babaları ve egemen kesim, onların görkemli sofralarında ve evlerinde sık sık ağırlanır. Onlar, güçlülerin yalayıcısı, soytarısı ve şaklabanıdır.

Eğer güçlü kesimden iseniz, bastırın parayı, ya da belli olanaklar sağlayın o soytarlara!... Ve sizin çıkarlarınızın doğrultusunda yazı yazdırın!... Çünkü onlar uşaktır." (3 Mayıs 1992- Hürriyet Gazetesi)

Evet, o denli çanak yalayıcılığı yapmalarının gerçek nedenleri şte bu uşaklık ruhundan kaynaklanmakta. Yalan haberciliğin doyumsuz sırrı burada saklıdır. Bu gerçeklikten hareketle, TRT ve günlük basının neden gerçekleri çarpıtığının yeni keşiflerine girmeye ihtiyaç olmasa gerek! Gazete manşetlerinde yansımaları bulan ve her cümle de, önlerine atılan kemiklerin, ödenen diyet borçlarının izleri vardır. Devrimcileri karalayan, birbirlerini ihbar ettiklerini yazan, onların lüks içinde yaşadığını söyleyen, halkın polisi desteklediğini, devrimcileri linç etmelerine polisin izin vermediği gibi yalanlar yazanlar; halkın gelişen mücadelesi karşısında psikolojik yenilgiye uğrayan egemen sınıfların, saldırganlık ve katliamlarını meşru kılarak, yeniden üstünlük sağlama amacıyla "**bastırılan Para**"yla satın alınan kalemlerden damlatılan kandır.

Bilinen gerçeklik, birşeylerin nasıl yazıldığı ve yansıtıldığı değil, **kimler tarafından yazıldığıdır..** Tarih, şerefsizliği bayrak edinenleri lahnetlenmek üzere kara bir yaprak ayırırken, halkların kurtuluşu için savaşanları ve bunun gerçekliğini halkına, topluma yansıtmayı görev bilenleri de onurlarıyla kaydedecektir. Sahip olduğunuz olanaklar ve işgal ettiğiniz mevkilerin avantajıyla istediğiniz gibi yazabilir ve tepinebilirsiniz; ancak bunlarla kimseyi inandıramaz ve bizleri yolumuzdan alıkoyamayacaksınız. Halkımızın, "**İT ÜRÜR, KERVAN YÜRÜR**" sözünün "**yalaklar**"ın kulağına küpe olmasını temenni ederiz.

Kendisi de burjuva basının bir yazarı olan Emin ÇÖLAŞAN; "**Bizim meslekteki tüccarlar köşeyi bin defa dönmüştür**" diyerek, "**Haysiyetsizler**" camiası-

nın bu "başarısının sırları"ni şöyle sıralamakta:

"yağcılık", "yalaklar", soytarılar", "şaklabanlar", "iğrençlikler", "uşaklar", "korkaklar", "her devrin adamı", "Güçlülerin yalayıcısı", "Kalemni satanlar."

Her kelimesi ayrı bir kavramla yüklü olan bu sözcükler, insanlığını satlığa çıkarıp pazarlayanların "**hayat öyküsü**"nü ne kadar güzel özetliyor. Sahip olduğunuz bu "değerler"in kıymetini bilin ve iyi koruyun; çünkü **böylesi "güzel değerler"**e sahip olmak sizlere özgüdür, **şan olsun size! İnsan nüsveteleri!**

İğrençliğin, kokuşmuşluğun, asalaklığın sahip olduğu bu "beyinlerde" nasıl doğru ve güzel şeyler beklenebilir? Yazdıklarınız, yaydıklarınız, oynadığınız oyunların hepsi, sahip olduğunuz bu satılmışlığın doğal sonucudur. Böylece Sosyalist basın ve özede de dergimizin neden susturulmak ve bir çok baskıya maruz kaldığı, muhabirlerimizin gözaltına alınıp, işkence ve keyfi uygulamaya tabi tutularak, görevlerinin engellendiği gerçekliğinin önemi kendiliğinden anlaşılacaktır. Her türlü kötülüğü altetme ve güzellikleri yaratma kudretine sahip olan kitleler, direngen mücadelesiyle bunların hesabını da soracaktır! Bundandır ki, sermayenin uşaklığını yaparak onlara tercüman olanlardan, gerçekleri halka açıklamasını istemek ve beklemek, bindikleri dalı kesmelerini istemekten başka bir şey değildir!..

Diğer yandan, gerçek yaşamın dili, gözü, kulağı olma amacıyla yayın faaliyetlerini sürdüren sosyalist basın'a karşı yoğun baskılar devam ettirilerek, gerçeklerin bilinmesi, duyulması, ya-

zılması ve yayılması önlenmek istenmektedir. Osmanlı Padişahının deyimiydi: "Amisü okullar olmasaydı, hâkı ne güzel yönetirdim" sözleri, torunlarımız da da geliştirilerek, amaçladığının dışında, zapt-ı rapt'a hizmet etmeyen yayın faaliyetini engellemeye yönelik her türlü yöntemle başvurulmaktadır. Ekonomik olarak yıpratma, çeşitli gerekçelerle yayınları toplatma, dağıtımını engelleme, matbaacıları tehdit ederek yayınların basılmamasını sağlamak, dergi bürolarının basılması, fiili saldırılarda bulunma, yeni yeni yasalar çıkararak yayını engelleme, muhabirlerin gözaltına alınıp işkence yapılması, tutuklanması ve sindirilmeye çalışılması bunlardan bazılarıdır.

21 Nisan günü Devrimci Sol'a mensup devrimcilerin cenaze törenine saldırarak, yüzlerce kişinin yanısıra, muhabirimiz **Fatma DÜNDAR'**ın gözaltına alınması da, yayını faaliyetimizin engellenmek istenmesi ve kendi iğrenç yüzlerinin gizlenmesi, bilinmemesi, duyulmaması, yazılmamasının istenmesindedir. Egemen zorbaların neden o denli çırpındıklarının bilincinde olan Dergi çalışanlarımız; bugüne kadar olduğu gibi, bundan böyle de üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye ve her türlü baskıyı bilinciyle, inancıyla halkına olan güveniyle göğüsleyecektir. Proletaryanın özgür sesi olmayı kendine amaç edinen ve gücünü, savunduğu ideolojik düşüncelerden ve halktan alan Dergimiz, hiç bir baskı, gözdağı, keyfi uygulamalara pirim vermeksizin, daha güçlü adımlarla yoluna devam edecektir.

Gazeteciliği ve haberciliğin Valiliğin iznine bağlayarak (1 Mayıs'da Valilikten görev koluğu alma gibi) yayıncılığı icazetleriyle sürdürmelerini isteyenler, bunu başaramayacaklar.

BABİLİN YENİ DEHA KLARI

Kürdistan'da Kan Kustular

Uzun süreden beridir burjuva basın kuruluşlarınca "Bahar Sendromu", "Savaş Hükümeti Kuruluyor", "Büyük olaylar bekleniyor" başlıklarıyla tirmandırılan TC etiketli terör, Şırnak, Cizre ve Nusaybin'de yüzlerce Kürt emekçisinin canını alarak, şimdilik "Terörü bastırıp" ülkenin "milletiyle bölünmez bütünlüğünü" sağlayabildi. Kuruluşundan günümüze her türden ekonomik, demokratik talebi şiddetle çözmeye yönelmiş TC'nin egemen güçleri, tarihinin kara sayfalarına 92 Newrozunu da ekleyerek, saltanatını sürdürmeye devam ediyorlar.

Olayların böylesine bir soykırıma dönüşeceği daha başından belliydi. TC, demirel, İnönü kliği ile yeni arayışlara yönelirken, içte her türden muhalefeti ne pahasına olursa olsun bastırmaya kararlıydı. "Kürt Realitesini tanıyoz" gibi aldatıcı propogandanın basit bir demogojiden öteye geçemeyeceğini biz daha bu iktidar oluşumu gündeme gelirken bilirtmiştik. Büyük saldırıların eli kulağında olduğunu, devletin yeni rolü gereği Kürt sorununu mutlaka bir biçimde çözeceğini, iktisadi alandaki güçsüzlüğünden dolayı feodal şiddeti şimdilik yegane alternatif göreceğini üstüne basa basa vurgulamıştık. Gelişmeler bizi bu konuda doğruladı. "İnsan haklarına saygılı", "hukukun içinde sorunun çözüleceği" safsatasının saldırıları maskeleyerek için bir kılıf olduğu şimdi çok daha berrak bir biçimde ortaya çıkmıştır. "Geniş kitle desteğine sahip iktidar" bunu başta Kürt ulusal kurtuluş hareketi olmak üzere bütün devrimci ve ilerici kesimlere karşı bir saldırı gücü görmektedir.

FAŞİST ŞİDDET, TC'NİN YENİ ORTA ASYA POLİTİKASININ DOĞAL SONUCUDUR

RSE'nin emperyalist paylaşım sofrasından kovulmasıyla boşalan alanı doldurmak için başlatılan dalaş, yeni birliktelikler ve oluşumlar yaratmaya devam etmektedir. ABD'nin şimdilik üstünlüğü ile devam eden bu çekişme, başta Almanya olmak üzere, Japonya'nın da giderek güçlenmesiyle yeni güç odakları yaratacaktır. İşte, TC'de bu dalaşın bir taraftarı olarak, ABD'nin bölgedeki sadık müttefiği ve orta Asya'ya uzanılacak bir ileri karakol görevi üstlenmiştir.

Ortadoğuda Irak'a vurulan darbeyle bölgedeki etkinliğini perçinleyen ABD, çıkarlarının bekçilik görevini başta İsrail olmak üzere, Mısır ve Körfezin Şeyhliklerine bırakarak, TC-üzerinden Orta Asya'ya uzanmaya başlamıştır. Almanya'nın Avrupa'daki RSE denetimindeki ülkeleri tek tek yutması ve giderek orta Asya'ya uzanmaya başlaması, TC'nin bölgedeki rolünü önemli bir hale getirmiştir. Geleneksel kültürel bağlar TC'nin bölgedeki yeni bir çok cumhuriyetiyle daha kolay ilişkiler geliştirmesini kolaylaştırmaktadır. "Ağabeylik" iddiasının yerine getirilmesi ise, güçlü ve sorunsuz bir Türkiye'yi dayatmaktadır. ABD içinde bu cephe gerisinin kendi iç sorunlarıyla uğraşması, bölgede bekleneni verememesini gündeme getireceğinden ciddi bir tehlikedir. Türk egemen güçleri yeni döneme ilişkin politikalarını bu görevleri doğrultusunda belirlerken, içte yıllardır baskı altında yaşamış kitleleri de paifize etmenin yollarına başvuruyorlardı. "Demokratikleşme" oyunu bunun sonucu gündeme getirilmişse de, bu, egemen güçlerin devlet kademesindeki söz sahibi ABD'ci kanadın direnişi sonucun-

da daha başından kesintiye uğramıştır.

DYP-SHP birlikteliği ilk günlerdeki "çoşku"dan uzaktır. Yığınlar bu iktidar "alternatifi"nin de kendilerine hiç bir şey veremeyeceğini görmektedirler. Öte yandan, Kürdistan'da da başlatılan "Şefkat" manevraları da sonuç vermemiştir. Kitle katliamları birbirini izlemiştir. Devletin denetimi altındaki "Hizbu-kontra" güçlerinin katlettiği ilericilerin sayısı daha da artmıştır. Kürdistan açık savaş kurallarının ayaklar altına alındığı bir soykırım işgali altındadır. "Devletin gücünü tesis etme"nin bedeli yüzlerce Kürt emekçisinin katline mal olmuştur. Batı'da özellikle İstanbul'da da yeni yapılanmalara girilmiştir. Militarist güçlerin sayısal artırımları yanında, teknik açıdan ABD'ce sağlanmış yeni bir dananım sağlanmıştır. Bütün bunlar, gelecekte daha kapsamlı ve şiddetli saldırıların başlatılacağını göstermektedir. Katiller sürüsü haline getirilmek istenen yeni askerlik tasarısı da bunu tamamlamaya yöneliktir.

Avrupa'da binlerce insan Newroz katliamını pankartlı sloganlı gösterilerle protesto ettiler.

Orta Asya gelecekte emperyalistler arası çelişmenin çekim merkezi olacak boyutta. Zengin doğal kaynakları ve geniş bir pazar oluşu bu bölgenin önemini arttırmıştır. ABD ve Almanya'nın çatışması bölgede daha da hissedilir olacaktır. ABD, Türkiye üzerinden etkinliğini arttırmaya yönelirken, Almanya, İran ile geliştirdiği yeni ilişkileri kullanarak bölgede etkin bir güç olmaya çalışmaktadır. Müslüman halkların büyük çoğunlukta olduğu bu yerde, her iki emperyalist güçte bu yönlü bir taktikle sızmaya çalışmaktadırlar. Ayrıca ABD, uzun vadeli çıkarları için Ermenistan'ı güçlendirerek yeni bir İsrail yaratmaya yönelmiştir. Çıkarlarının bekçiliğini ona teslim ederek başka alanlara da yönelmeyi planlamaktadır. Hem Ermeni tehdidi ile diğer müslüman ülkeleri dize getirerek ABD yörüngesine oturtacak, hem de bu tehditle bu cumhuriyetleri TC'nin kucağına iterek sonuç almayı istemektedir. Bu da her haliyle güçlü ve sorunsuz bir Türkiye'yi zorunlu kılmaktadır.

TC, salt ülke içinde "kararlı ve güçlü" olmayla kendisini sınırlamıyor. O, aynı zamanda bölge halklarının gözünde de bir tehdit unsuru olmaya çalışıyor. "Güçlü ve caydırıcı devlet" bizzat bu politikanın siyasal sloganı. Uluslararası planda varlığını ABD'nin pazarlardaki dalaşına ayarlamış TC, işte bu perspektif ve görevlerle 1992 Newroz'u'nda boy gösterdi.

NEWROZA GELENE DEĞİN HAZIRLIKLAR VE PKK'NİN TAKTİK HATASI

Egemen güçlerin Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bir biçimde ele alıp çözmeye çalışacakları ya da geçici de olsa bu sorunu gündemden çıkaracakları çok net bir biçimde görünüyordu. MİT müsteşarı Koman'ın bütün Kürt halkını Kuzeye sürme demeçleri, Genel Kurmay başkanının açık savaş ilanları peş peşe basına yansıdı. Bütün burjuva karargahlarınca aylar öncesinden gürültülü bir anti Kürt kâmpanyası başlatıldı. Halk açık bir savaşa hazır hale getirilmek istendi. Güçlü görünmek için yüzbinlerce komando bölgeyi abluka altına aldı. Bir yandan "isteyen Newroz'u Kutlar" gibi demogojik propaganda, bir yandan da "devletin kararlılığını" gösterme hazırlıkları içiçe yürütüldü. Aylar öncesinden tanklara Türk bayrağı çizdirilmiş, resmi güçlerin arabalarına TC plakaları yaptırılmıştı. Polis otoları mehter marşlarının kasetleriyle doldurulmuştu. Katliam için bütün hazırlıklar tamamlanmıştı.

Kürdistan'da soykırım geçmiştense beri sürüyor. DYP-SHP koalisyon hükümetinin "şeffaf" çözümlerinin görüntüsü tanklar... Panzerler... '92 Newroz'unda da yıllardır süregelen baskı ve zulüm devam etti.

Yaratılan hava büyük olayların ve savaşın çıkacağı biçimindeydi. Bütün bunlara PKK'nın ayaklanma çağrılarının yer aldığı bildirilerin dağıtılması ve burjuva basınına Bekaa'da verilen demeçler eklenince, saldırganlığın zeminini giderek sağlaştı. Açıkta açığa basına Cizre ve Şrnak'da ayaklanmanın hazırlandığı ve onbinlerce gerillanın sınırlarda ya da bölgede beklediği söylendi. Ancak bölgede büyük bir güç biriktirerek hazırlanan güvenlik güçlerinin beklenenden daha erken inisiyatifi ele alarak saldırılara girişmesi ve ardından beklenen gücün görülmemesi, TC'nin moral üstünlüğünü de ele geçirmesini beraberinde getirdi. Önceleri büyük korkularla bölgede varlık mücadelesi yürüten TC güçleri, giderek artan moral üstünlüğü ile denetimi tümenden ele geçiren taraf oldu. Bir anda durumu lehlerine çevirebildiler.

Burada PKK ciddi bir taktik hata yapmıştır. Egemen güçlerin güçlü oldukları bir alanda onun istediği şartlarda mücadeleye girişmek, Askeri planda ciddi bir hatadır. Merkezi yerleşim birimlerinin büyük güçlerle (tank, top ve uçaklarla) çevrili olmasına aldırmadan ayaklanma çağrılarını yapmak daha başından kayıp etmektir. İkincisi, PKK, uluslararası planda güçler dengesinin sürekli değiştiği bir dönemde açıktan taraf olmaya çalışmaktadır. O, salt ulusalcı yönü ön plana çıkardığından her türlü reformist önermelere bile açık bir rota çizmektedir. Uluslararası konjoktürde esen milliyetçi rüzgarların Balkanlarda ve Doğu Avrupa'da yarattığı oluşumları bu bölgede de bekler bir tavır içindedir. Diğer yandan PKK, 92 Newrozunu uluslararası planda bir proaganda aracı haline getirerek, daha çok kendisinin yegane güç olduğunun teciline çalışmıştır. Hatta, PKK sanki Alman emperyalistlerinin ülkedeki destekçisi imiş gibi bir havanın yaratılmasına da ses çıkarmamıştır.

Egemen güçler elde ettikleri bu moralle daha da saldırganlaşırken, kitlelerin beklentisi olan devrimci güçlerin karşılık vermeleri ise yaşama geçiri-

lememiştir. Kitleler yoğun bir pasifikasyon baskısına maruz bırakılarak, ege-
men güçlerin güçlülüğüne boyun eğdirilmeye zorlanmıştır. Egemen güçler
batıda da Kürt düşmanlığını körükleyerek, Kürt, Türk düşmanlığının ekse-
ninde yığınları mobilize etmeye çalışmaktadır. Bakırköy olayındaki yanlış-
lık da buna eklenince maddi zeminin yaratılması daha da kolaylaşmıştır.
Egemen güçler, emeğin kurtuluş mücadelesini bastırmada bunu maske ola-
rak kullanmaya çalışmaktadır. Böylece emek-sermaye çelişkisinin batıdaki
biçimini Kürt, Türk çelişkisine dönüştürerek varlıklarını uzun bir süre sür-
dürmeye çaba göstermektedirler.

KATLİAMA ULUSLARARASI TEPKİLER VE BURJUVA BASININ İÇLER ACISI DURUMU

Katliam boyutunun büyüklüğü Avrupa kamuoyunda tepkilere sebep
olurken, emperyalist güçler arasındaki dalaşa da olay, bir demogoji malzeme-
mesine dönüştürülmek istendi. Avrupa'da giderek güçlenen yeni güç odağı
Almanya, uzun bir süreden beridir ABD ve TC birliğine karşı kullanmak istediği
Kürt sorununun tarafı konumuna yükseldi. Geleneksel "Türk -
Alman dostluğu" yerini "Kürt - Alman" dostluğu'na bıraktı. Almanya par-
lamentosu tez elden Türkiye'ye silah ambargosu uygulama kararı aldı.
Büyük gürültülere sebep olan bu tepki, Kürt halkını düşünmekten öteye,
TC'nin ABD için üstlendiği bekçilik görevinin Almanya'yı rahatsız etme-
sinden kaynaklanıyordu. Almanya, güçlü konumuna paralel giderek sertleşen
biçimlerde yürüttüğü paylaşım dalışında TC'nin bölgesel açıdan çıkarlarına
yönelvesine sessiz kalamazdı ve kalmadı. Dahası, Almanya uzun
bir süreden beridir Kürt hamiliğine soyunmaktadır. Kuzey Irak'ta Kürt
TV'sine yönelik çalışmaları, Irak yönetimi ile Kürt gruplarını uzlaştırma çabaları,
Türkiye'nin sınır ötesi operasyonlarına artan tepkileri bunun göstergesi.
Bölgede gelecekte oluşması muhtemel bir Kürdistan'ın TC ile çelişkisini
kullanarak, stratejik bir destek üssü elde etmeye çalışması, aktif ve
saldırgan bir TC'yi Kürt sorunuyla dizginlemesi bölgesel planının birer parçası.
ABD'den tam destekli TC hakim sınıflarının "baş eğmez tavırı" ise
şimdilik geçerli. Kaldı ki, TC, ilk dönemlerdeki etkinliğini Azerbaycan üzerinde
giderek yitirmektedir. Ayaz Mutalibov'u Ermenistanı devreye sokarak
ABD ile tasfiye etmesi bile bu gerçeği değiştirmemiştir. Azerbaycan'da estirmek
istenen "büyük Türkiye" rüzgarları yeterli titreşimi yaratmaktan uzak.

AET içinde önemli bir etkinliğe sahip Almanya'nın bu tepkisine katılan
diğer ülkeler de peş peşe Türkiye'yi kınama kararları aldılar. Uluslararası
planda giderek yalnızlığa itilen TC'nin yardımına bu sefer de iktidar ortağı
"aslan sosyal demokratların " tabansız lideri İnönü yetişmeye çalıştı. Sosyalist
Enternasyonal'e üye partilere peş peşe gönderilen mektuplarda, TC'nin
"terörle mücadelesindeki haklılığı" ve "demokratik kurallar içinde işin üstesinden
gelineceği" vurgulanıyordu. Ardından Avusturya gezisinin Avrupadaki terör örgütlerinin
etkinliğini kırmaya" yönelik olduğu açıklandı. Bütün bunlar olurken bölgede
incelemelerde bulunan SHP delegasyonunun bildirgesi tartışmalara neden oldu.
Bölgeye giden Milletvekilleri istemeseler de bazı gerçekleri açıklamak zorunda
kalmışlardı. Çünkü, "Nuşaybin'de alana girmek isteyen bir grubu aramak isteyen
güvenlik kuvvetlerinin engellenmesi sonucu iki metreden halka ateş edilerek 17 kişinin
öldüğü" belirtiliyordu. Her ne kadar bu Milletvekilleri de "Militanların yaptığı
propagandanın etkisinde kalmışlar"sa da, gerçekler her geçen gün bütün çıplaklığı
ile su yüzüne çıkıyordu. Bu olayların yansıtılmasında "saygı değer tarafsız"
basınımızın hali ise, içler acısı ve rezilane bir biçim aldı. "Devletin ülkesiyle
bölünmez bütünlüğü"nü tesis etmede kendilerine

verilen uşaklık görevini layığıyla yerine getirdiler. Açıktan panzerden açılan ateş sonucu öldürülen Sabah Gazetesi Muhabirinin katilini bile gizlemeye özel bir çaba gösterdiler. "Ağır silahlarla dışına kadar donanmış teröristler"le çıkan çatışmada (ki günlerce sürdüğü söylendi) hiç bir güvencilik kuvveti ölmezken, gazeteci de içinde olmak üzere 100'ün üstünde "terörist öldürüldü". Böylesine çarpıtıldığı ilk bakışta anlaşılan bir olayı görmezlikten gelmek basınının "basın hürriyeti içindeki görevi" idi. Basınımızı takip eden herkes nerede ise, ölen gazetecinin bile "Terörist"lerce öldürüldüğünü sanacaktı. "Kahraman Türk Ordusunun" silahlarından çıkan mermilerle öldürülen "teröristler"in büyük bir çoğunluğunun kadınlar ve çocuklar olması işin başka bir yönü.

Olayların ertesinde başlatılan "Haklılık" kampanyasının en önemli noktalarından birisini de "ülkenin bu güzel parçasını kurtarmak" oldu. TC plakalı arabalar, mehter marşları ve TC bayraklı tanklar ruh hallerini yansıtıyordu. Anlaşılan o ki, egemen güçler Newroza kadar bu bölgeyi elden gitmiş sayıyorlarmış. Tekrar ele geçirmelerinin ardındaki histerik "başarı" tekrarları bunun bir yansımasıydı. Uçaklarla alçaktan yapılan uçuşlarla büyüklük gösterisini perçinlemeye çalışan TC, uluslararası planda da yeni manevralara giriyor. "Kürt Partisi" alternatifi bunun ürünü. Kaldı ki, TC, Irak Kürdistanı'ndaki uzlaşan önderliği de PKK'ya karşı set yapmaya çalışmaktadır. Newrozun bitiminde Ankara'yı ziyaret eden Barzani, TC'nin bu yönlü politikasının perçinlenmesine yönelikti.

Büyük şehirlerde de başlatılan toplu tutuklama girişimleri, önümüzdeki dönemde TC'nin izleyeceği politikanın ipuçları niteliğindedir. Egemen güçler bir yandan "şefkat" gösterileriyle şirin görünmeye çalışırken, yeni saldırganlık politikaları gereği de "güçlü" görünmeye çalışmaktadırlar. "Teröristler artık kaçamazlar" gibi açıklamaların Newroz olaylarından sonra daha çok duyulur olması bunun bir ürünü. (Newroz olayları sırasında PKK'nın yanlış taktikleri sonucu egemen güçler kazandıkları moral üstünlüğü ile çok daha saldırgan olmuşlardır) Baharın işçi sınıfı içinde başlayacak devrimci atılımları bertaraf etmek için açılmasına izin verilen DİSK, reformizm ve şiddet politikasının önümüzdeki günlerde egemen güçlerce dayatılacağını gösteriyor. Yine, anayasa mahkemesince şartlı tahliyeden yararlanması engellenen PKK'lı tutuklular, devrimci kesimleri "Terörist" ilan edip toplumdaki soyutlamanın ön adımıdır. Devlet, "şefkat" gösterilerine girişirken, "güçlü Türk Devleti" imajını da devrimcilere azgınca yönelerek ispatlamaya çalışmaktadır.

TC, orta Asya görevinin yanında, Ortadoğuda da "şahin" görünmeye itilmektedir. ABD, çıbanbaşı konumundaki Suriye ve Libya'ya direkt müdahale yerine "terörizm" bahanesiyle Türkiye'yi kullanarak bu ülkelerde etkinlik sağlamaya çalışmaktadır. Suriye'ye karşı Türk İçişleri Bakanı'nın (ki, uluslararası diplomaside içişleri bakanları önemli rol oynamazlar) alışılmışın dışında sert bir üslupla "uyarıda" bulunması gelecekteki TC'nin bölgeye ilişkin politikasını yansıtıyor. "Son kez yapılan bu uyarı" (her halde daha sonra açık savaş ilanı gelecek) İsrailvari tavırlarla TC'nin komşularına karşı saldırganlığının tipik bir örneğidir.

SHP VE HEP BİRLİKTELİĞİNİN SONU VE "KÜRT PARTİSİ" SENARYOSU

Egemen güçlerin Avrupalı kanadının ülkemizdeki siyasal temsilcisi konumundaki SHP, Doğu Anadolu bölgesindeki silinmişliği bertaraf etmek ve HEP şahsında giderek güçlenen Kürt ulusal Hareketinin boyutlarını törpülemek için HEP ile bir birlik oluşturdu. Kuruluşunun yegane amacı: PKK şah-

sında yükselen Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesini reformist bir barikatla engellemek olan HEP, reformist mantığının doğal sonucu olarak bu birlikteliği onayladı. Parlamenterist bir platformdan öteye mücadele perspektifi olmayan HEP, yurtsever kesimlerin kuşatmasıyla radikalleşince, egemen güçler onu şimdilik dışlamayı uygun gördüler. Seçimlere katılmayan HEP, mücadelenin öncü örgütü gösterilip, Kürt emekçilerini etrafında topladı. Türk burjuvazisininin Kemalist İnönücü kanadı, HEP içinde kümelenen Kürt Ulusal burjuvazisininin sağcı kanadının varlığına şimdilik müsamaha göstermiyor. Egemen güçlerin bu kanadı hem HEP'e karşı çıkıyor, hem de gelecek için ondan vargeçemiyor. Yani bir nevi HEP'in doğumu erken bir doğum.

Newroz öncesi ve sonrası olaylar SHP içinde yeni kutuplaşmaları ve ayrışmaları dayattı. "Sosyal demokrat" olmanın gereğince daha az devletçi görünen kanatla, İnönü önderliğindeki Kemalist "Üniter devletçi" kanat arasında süren bu sürtüşme, doğuda olduğu gibi batıda da giderek eriyen SHP'yi tam bir çıkmazın içine yuvarladı. HEP kanadına mensup milletvekillerinin artan tazyiklere dayanamayarak istifa etmeleri SHP'yi yeni bir yol ayrımına getirdi. Üstüne üstlük Doğu Anadolu raporuyla saldırganlığı tescil eden TC'yi kurtarmak daha da zorlaşmıştır. İnönü'nün Viyana gezilerinde Ünal Erkan'ın ağzıyla raporu eleştirmesi bunun sonucudur. SHP, artık iktidar alternatifi değildir. O, bütün emekçilerin gözünde gerçek kimliği ile görülmektedir. Egemen güçler dikiş tutmayan SHP'nin yerine, daha ırkçı ve Turancı Ecevit'i geleceğe yatırım olarak güçlendirmeye çalışacaklardır. Ecevit'in son olaylara ilişkin Türkes'i bile gölgede bırakan ırkçı demeçleri kendisine verilen yeni rol gereğidir.

Egemen güçler, artan Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında tam bir çıkmazın içindedirler. Reformist ödünlerin PKK'yı kitleler nezdinde güçlendireceğini bildiklerinden, önce ezip sonra merhamet edip bazı haklar vermenin hazırlığı içindedirler. Son Newroz olaylarındaki insiyatif üstünlükleri "Kürt Partisi" fikrini doğurmuştur. Silahlı bir hareket yerine kendi denetimleri altındaki bir "Türkiye Kürdistanı" fikrine daha yatkındırlar. Bölgedeki diğer Kürt hareketlerini denetim altına almanın da biricik yolu budur. Hatta bazı kanatları içinde beliren görüşlerden biri de "bunlarla uğraşıp yıpranacağımıza, orta Asya'daki Türk Cumhuriyetleriyle birliğe önem verelim" biçimindedir. Büyük bir olasılıkla "Kürt Partisinin" iskeletini HEP oluşturacaktır. Bu da bir zamanların Bayar'larla kurulan sahte TKP'sine bezecek.

Geçmiş yazılarımızda da vurguladık, egemen güçler SHP, DYP ile birlikte yeni bir atılımın ve şiddetin zeminini yaratmaya çalışıyorlar. Devrim, reformizm ikilemi buna bağlı olarak önümüzdeki süreçte çok daha şiddetli bir biçimde tartışılacaktır. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine paralel gelişecek devrimci durum egemen güçleri bu yolla devrimci mücadeleyi boğmaya yöneltecektir. Şiddet ve reformizm iç içe sunularak, bezdirilen kitleler reformizmin mecrasına itileceklerdir. Daha şimdiden buna hazırlıklı olmak, her alanda süren sınıf mücadelesinin yolunu devrim alternatifi ile aşmak, Türk şovenizmine olduğu kadar, Kürt milliyetçiliğinin proletarya saflarında açtığı tahrifatları önlemek bugün için çok daha önemli ve ivedi bir görevdir. Proletarya, kendi bağımsız çizgisi etrafında devrimci sınıf ve katmanları örgütleyebilmenin ustalığına erişmelidir. Yer küredeki altüst oluşların bulanıklığı yerini berraklaşmaya bırakacaktır. Devrimci proletaryanın siyasal önderliği bu berraklaşmada tarihsel bir öneme ve göreve sahiptir. Sabırlı, azimli ve uzak görüşlü bir önderliğin Türkiye bozkırlarını tutuşturması hiçte zor değildir. Ekonomik ve siyasal krizler kitleleri çok daha radikalleştirir. Yeter ki, devrim potasında eritmesini bilelim.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER CEMİYETİ IRKÇILIĞA KARŞI OLABİLİRMİ?

M.ALİ ERDEM

Yabancılar yönelik yoğunlaşan saldırıları protesto etmek amacıyla Hollanda'nın başkenti Amsterdam'da düzenlenen ve 70 bin kişinin katıldığı dev yürüyüşte ırkçılar teşir edildi. Hollanda genelinde faaliyet gösteren yabancı ve Hollandalı Kurum ve Kuruluşların bir araya gelerek oluşturdukları 21 Mart komitesi tarafından yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüşe aşırı sağ parti ve örgütler harici Anti Emperyalist grupların yanısıra bazı burjuva demokrat örgütler de katıldı. Yürüyüşte tüm Türkiyeli devrimci demokrat örgütlerde katıldılar. Aynı zamanda yürüyüşe iki yüzlü burjuva politikacıları da katılmaktan kendilerini alamadılar. Hollanda Başbakan Yardımcısı Wim Kok, İçişleri Bakanı Lan Dales, İşverenler Birliği başkanı Rinnooy Kan, Kültür Bakanı Heddy d Ancona ve Amsterdam Belediye Başkanı Edvan Thijn gibi tanınmış simalarda katıldılar.

Amsterdamın ünlü Dam Meydanında başlayan yürüyüşte, Hollandalıların ellerinde "ırkçılığa hayır", "Hitlerin hayaleti Hollanda da", "Irkçı saldırılara son" gibi sloganlar taşıyordu. "Kürdistan faşizme mezar olacak" ve "Partizan" pankartı altında yürüyen HTİF (Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu) Üyeleri, Proletarya Partisinin sempatanları, ses-

sizce ilerleyen yürüyüş kortejini devrimci sloganlarla heyecanlı ve hareketli bir konuma sokarak dikkatleri üzerine çekti. "Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao yaşıyor", "Faşizme, Racizme, Aparthaide, Siyonizme hayır", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Newroz" gibi sloganları atarak tüm gazeteci ve kameracıları bir anlamda koşuşturarak yanına aldı. Yürüyüşe renk ve coşku katarak miting yerine kadar sürdürdü.

Yürüyüşün noktalandığı Museum Meydanına gelindiğinde müzik grubunun gösterisinden sonra, Amsterdam Belediye Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında Fransa, Almanya ve Belçika'da denenen faşist hareketler Hollanda da denemek istendiğini bunun Hollanda da tutunamayacağını ekliyerek konuşmasını noktaladı.

Belediye Başkanından sonra kürsüye çıkan İrkçı Hollanda başbakanı Lubbers kitlelerin yuh sesleriyle karşılaştı ve ardından domates, yumurta ve taş yağmuruna tutuldu. Ellerini kafasına koyan Lubbers konuşmasını güçlükle yapabildi. Yürüyüşçülerden gereken dersi alan Hollanda Başbakanı Kürsüden inmek zorunda kaldı.

Fransa'da olduğu gibi Başbakanlık görevini yaptığı İrkçı yasalar çıkararak, istifa ettikten sonra da anti ırkçı kesilmesinin sebebi kendi partisinin teşhir

olması ve son dönemlerde Fransa'da oyların aşırı sağa kaymasından dolayıdır. Yürüyüş yapıldığında en ön saflarda yürüyen iki yüzlü Michel Rocard ırkçılığa karşı olabilir mi? Fransa ve diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi yürüyüşlere katılan kan emici emperyalizmin temsilcileri Hollanda da aynı manevrayı tekrarladılar. Hergün ırkçı kanunlar çıkarıp yabancıları dışlayan ve ırkçı saldırılara zemin hazırlayan yabancıları kovmak için elinden geleni ardına koymayan Hollanda politikacılarının protesto yürüyüşüne katılmaları adilikten başka bir şey değildir. İrkçılığa karşı olan insan selinin öfkelelerini potalarında eritmeye çalışan ve sanki ırkçılığa karşılanmış gibi davranan, kendilerini öyle göstermeye çalışan Hollanda Başbakanı ve diğer politikacılar kitlelerin kabaran öfkesi karşısında teşhir olup gitmek zorunda bırakıldılar.

Gıdasını ırkçılıktan alan ve iktidarlarını bu adi propaganda üzerine kuran kan emici emperyalistlerin yanısıra Hollanda emperyalizmi de son dönemlerde İrkçılığı ayyuka çıkararak devam etmektedir. Yarı sömürgesi durumunda olan Güney Afrika ve Aparthaid rejimini faşist F.W.De Klerk yönetimini maddi olarak destekleyen, siyahların kanları üzerine inşa edilen beyaz azınlık idaresini diğer Avrupalı ve ABD emperyalizmiyle beraber silah ve

diğer savaş malzemelerini siyahları katletmek için gönderen Hollanda emperyalizminin sözcüleri acaba anti ırkçı olabilirlermi? Elbette hayır.

Halâ ırkçı rejimi defalarca ziyaret etmek isteyen Hollanda Başbakanı Lubbers kitlelerin tepkisini aldığından dolayı, şimdilik ziyaretini ertelemiş

21 Mart 1960'da Güney Afrika'da ırkçılığı ve kimlik yasasını protesto etmek için Sebokeng'de düzenlenen miting'de otuz bin siyahın üzerine ateş açan azınlık rejimin polisi 69 kişinin ölümüne, beşyüz kişinin yaralanmasına yol açtı.

O günden sonra Birleşmiş Milletler (Haydutlar Cemiyeti)

lık ve şövenizm üzerine kurulu olan emperyalist iktidarlar ırkçılıkla mücadele gününde protesto yürüyüşlerine kendi temsilcilerini göndermekten geri kalmıyorlar. Sanki protestolar kendilerine karşı değilmiş safsatasını yaratmaya çalışıyorlar. Hollanda bütün gücüyle siyahlara kan kusturan Beyaz

azınlık ırkçı rejimi desteklemekte, silah sevki yatında bulunmaktadır. ABD Amerika'daki siyahlara azınlık ırkçı bir baskı yapmaktadır. Diğer tüm emperyalist kapitalist ülkeler ve onların uşakları azınlık milletlere baskı, zulüm uygulamakta ve onların varlıklarını inkar etmektedirler.

Ha keza faşist Türk Devletinin tüm baskı politikalarını onaylayan yurtdışındaki TC'nin uzantısı

durumunda olan örgütler, Avrupada ırkçıların onlara yönelmelerinden dolayı anti-ırkçı oldukları demogojisini yapmaya çalışıyorlar. Bazı yürüyüşlerde devrimci örgütler olmadığı zaman Türk bayrağı açıp yürüyorlar devrimciler olduğunda bu tür olayları engelleyerek ya yürüyüşün dışına çıkarılmakta ya da engellenmektedirler. TC'nin it sürüleri olan bu alçaklar Hitlerle aynı kafa yapısına sahip oldukları için ırkçılığa karşı olamazlar.

Sonuç olarak; ırkçılık ML/MZD'nin bilimi ışığında proletarya partilerinin önderliğinde tepeden tırnağa yapılan yeni demokratik devrim ve sosyalist devrimle ancak ortadan kaldırılabilir.

Birleşmiş Milletler Cemiyeti'nin ırkçılığa ne kadar karşı olduğu, patronu ABD'nin mahkemelerinde zencilere karşı alınan kararlar ortaya kondu.

durumunda. Önümüzdeki günlerde Lubbers'in Güney Afrika'ya geziye çıkacağı mümkündür.

Siyah nüfusun üzerinde en zorba milli zulüm ve baskı, süper sömürüye dayanan, sisteme destek sunan, her gün siyah kanlarıyla sulanan Güney Afrika topraklarına silah ve kurşunlar Hollanda'dan gitmektedir. Emperyalistlerin kısmi ambargosunun kaldırılması için Hollanda Devleti tarafından girişimlerde bulunmaktadır. Beyaz ırkçı rejimi finanse eden ve Hollanda'da ırkçılığı körükleyip geliştiren Hollanda başbakanı ve diğer yöneticileri anti ırkçı olarak görülebilirlermi. Onların ırkçılığa karşı olmaları hiç bir dönem düşünülemez.

tarafından dünya da ırkçılıkla mücadele günü olarak adlandırıldı. Bugün ABD'nin denetiminde çeşitli emperyalist ülkelerin ve onların uşaklarının içinde yer aldığı Birleşmiş Milletler Cemiyeti. Emperyalistlerin çıkarlarının savunulduğu ve ırkçılığın desteklediği azınlık milletlere zulüm uygulandığı, İsrail siyonizminin Ortadoğu da desteklediği, faşist Türk devletinin Kürdistan'a yönelik toplu imha planlarının savunulduğu, finanse edildiği, Irak'da beşbin Kürt'ün katledilmesinde parmakları olduğu, tüm karşı devrimci ırkçı yönetimlerin desteklediği bir kurum olan Birleşmiş Milletler Cemiyeti ırkçılığa karşı olabilirmi? Kocaman bir hayır!

Temelleri milliyetçilik, ırkçı-

AZERİ ERMENİ ÇATIŞMALARI VE Karabağ Sorununa Yaklaşım

İmdat Sezen

Sosyal Emperyalizmin çöküşü, kanlı ulusal çatışmaları da beraberinde getirdi. Yugoslavya'da yaşananlardan sonra, ilk sırayı Ermeni, Azeri çatışması almaktadır.

Sınıf mücadelesinin gelişmesine bağlı olarak değişik aşamalardan geçen ulusal sorun, tekrar sosyalist devrim öncesi seviyesine inmiştir. Bugün özüne damgasını vuran, pazar savaşımıdır. Bu dalaş bir yanda tüm eski SSCB sınırları içinde kalan ulusların efendisi olduğunu, emperyalist yöntemlerle kabul ettirmeye çalışan büyük Rus burjuvazisinin, diğer yanda ise, hem büyük Rus burjuvazisinden bağımsız olmak isteyen hem de birbirine karşı kıyasıya bir üstünlük savaşını veren, ezilen ulus burjuvazilerinin arasında sürmektedir. Ulusal sorunda sürece damgasını vuran sınıfsal öz budur.

Modern revizyonizmin iktidarı ele geçmesiyle birlikte, sosyalizmin temellerine karşı alçakça saldırılar başlattı. Sovyetler birliği işçi sınıfı ve halkının tüm sosyalist kazanımları bir bir gasp edildi. İlk önce proletaryanın etkinliği partiden silindi, ardından Sovyetler Birliğini oluşturan gönüllü federal birlik, büyük Rus şovenizminin azgın saldırılarıyla zoraki birliğe dönüştürüldü.

Ezilen sınıf konumuna düşürdükleri proletaryayla birlikte, ezilen ulusları da yaratan sosyal emperyalizm, ezilen uluslara karşı "böl ve yönet" emperyalist siyasetini izledi. İlk emperyalist tecrübe birikimi, tıpkı çar'lar gibi iç sömürgeye dönüştürdükleri bu uluslara karşı yönelttikleri talanlarda kazandılar.

Ulusların eşitliği sosyalist ilkesinden, ayrılma her ulus burjuvazisinin kendi pazarına sahip çıkma mücadelesi, milliyetçiliğin en gerici biçimiyle azınlıklara karşı ayrımcılık ve şiddeti beraberinde getirdi.

Sosyal Emperyalizmin temellerinin çatırdadığı dönemde Malta zirvesi'nde hala süper pozlarda olan Gorbaçov'un Bush'la yaptığı pazarlıkta, doğu avrupa'daki imtiyazlarını terk ederken "SSCB" sınırları içinde en katı baskıyla sınırlarını muhafaza etme hakkını istedi. Bu hak ona fazlasıyla tanındı: Azarbaycan'da burjuva bağımsızlık hareketi tankların eşliğinde kanla ezildi; bu, petrol kuyularını kaybetmek istemeyen Rus burjuvazisinin yaptığı kanlı bir işgaldi. Litvanya, Letonya, Estonya'yı da elinde tutma çabası ekonomik santaj, askeri tehditler, açıktan fidye isteme vs. Yöntemlerle uzatılmaya çalışıldı. Bu çaba, Avrupalı emperyalistlerin "girişimiyle" son buldu.

Ağuston 1991' darbesiyle, Sosyal Emperyalizm havlu attı. Burjuvazinin liberal ve muhafazakar klikleri arasında süren mücadeleyi, liberaller kazandı ama, bu aynı zamanda merkezi otoriteyi de devreden çıkardı; merkezi otorite parti idi. Liberaller ele geçiremedikleri bu aygıtı yıkarak egemenliklerini sağlamaya yöneldiler. Bu dalaşma esnasında her cumhuriyet "Bağımsız Devlet olduğunu ilan etti. En güçlü cumhuriyetler Rusya, Ukrayna ve Beyaz Rusya "Slav Birliğini" kurdular. Doğal zenginlik kaynaklarına rağmen geri bırakılmış olan Türki Cumhuriyetlerden Azarbaycan dışında kalanlar bu oluşuma tepki gösterdiler. Bağımlılık ilişkilerinin doğal sonucu olan bu tepki de, diğer yanıyla böylesi bir

birliğin içinde yer alarak Rusya'nın emperyalist iştahını "frenleme" kaygısı da önemli rol oynamıştır. Zaten Rusya'da bütünüyle kendisinden bağımsız bir çizgi izlemek isteyenleri açıktan "sınırları yeniden çizme" ile tehdit ediyordu. Örneğin kazakistan'ın yüzde 47'sini Rus milliyetinin oluşturduğu hatırlanırsa, tehditin anlamı da daha iyi anlaşılır.

Bu kez "Bağımsız Devletler topluluğu" oluşturuldu. Trans Kafkasya Cumhuriyetleri, Ermenistan Gürcistan ve Azarbaycan bu birlikte yer almalı. Gürcistan iç savaş içinde olduğundan, kendini temsil edebilecek durumda değildi. Azarbaycan'da iktidarı elinde tutanları, Moskov uşağı ilan eden Halk Cephesi'nin etkisi güçlü olduğundan böyle bir girişim taban bulamazdı. Ermenistan gözlemci olarak katıldı, ama, Amerikan Fransız çizgisi izlemeyi yeğledi.

Son Azeri, Ermeni çatışması, Malta Zirvesi'nden çok öncelerine, 1987 yıllarına dayanmaktadır. Afganistan yenilgisiyle birlikte ciddi bir prestij kaybına uğrayan sosyal emperyalizm, bölgedeki etkinliğini yitirmemek için ulusları birbirine karşı kışkırttı. Kafkaslar'da ve Orta Asya Cumhuriyetlerinde kanlı ulusal çatışmalar başgösterdi. Uluslar birbirine tutuştu. Azınlıklara karşı soykırımlar düzenlendi. Ermeni, Azeri çatışması da bu dönemde gündeme geldi. İlk önce kendi topraklarında yaşayan Ermeni ve Azeri milliyetler karşılıklı olarak şiddet kullanılarak sürüldü.

Ardından sorunun asıl kaynağı olan Karabağ'daki etkinlik mücadelesinde milisler gerilla taktikleri uygulamaya koyuldular. Bir tarafın diğer tarafa üstünlük kazandığı anda Rusya'nın merkezi güçleri müdahale ediyor, durumu eşitleyerek tekrar kavgayı ateşliyorlardı. Ermenilerin gerilla saldırıları merkezi kuvvetleri hedef almaya başladıktan sonra, merkezi kuvvetler Ermenilerin üzerine fazla yönelmediler. Ermeni burjuvazisinin yurtdışında çok güçlü ve etkili bağlarının varlığı bunda rol oynayabilir etkendi. Sosyal Emperyalizmin bu çatışmayı kışkırtması için bir çaba harcamasına gerek yoktu. Her iki ulus burjuvazisinin birbirine girmesi için pazar çelişkisi Karabağ'da düğümlenmiştir.

Karabağ, ulusal şekillenmeyle birlikte tarihi olarak oluşmuş ve Ermeni'lerin çoğunluğunu oluşturduğu bir nüfus yapısına sahip bir bölgedir. Azarbaycan'ın tam ortasında bir odacık olarak bulunmaktadır. Devrimden sonra Azerbaycan'ın özerk statüye sahip bir bölgesiydi. Bütün dalaş bu pazar üzerinde yoğunlaştı. Ermenistan, bu bölgenin kendine bağlanması için mücadeleye atılırken Azarbaycan, bu bölgenin kendine ait bir parçası olduğu, Ermenistan'ın ayrılıkçılığı kışkırtarak devlet bütünlüğüne saldırdığını savunmakta. Karabağ'da çoğunluğu Ermeniler oluşturmakla birlikte önemli bir Azeri nüfusta yaşıyor. Bu pazar üzerindeki etkinlik savaşımı karşılıklı olarak bölgeyi saflaştırma, yani Karabağ'daki azınlığa Ermeniler, Azarbaycan'da azınlık olan Karabağ Ermeni'lerine Azerilerin saldırıları şekline bürünen karmaşık bir durum ortaya çıkmış durumda. Her iki ulus burjuvazisinin pazar için ulusları birbirine saldırttıkları gerici bir savaştır sözkonusu olan. Tam da bundan dolayı mahkum edilmelidir. Karabağ her zaman sorun olmamış ve kanlı çatışmalarla haledilmeye çalışılmamıştır.

"Trans Kafkasya, devrim öncesinde, "ezelden beri bir kıyım ve nifak alanıydı," "on milliyeti kapsayan üç cumhuriyette oluşuyor" Gürcistan'da menşevikler, Ermenistan'da Taşnaklar, Azarbaycan'da Musavatçıların önderliğindeki milliyetçi saldırılar sık sık bir soykırıma dönüşüyordu.

Şubat 1917 burjuva demokratik devrimle birlikte, Rusya'nın kenar bölgelerinde iktidar burjuva ve feodal ögelerin eline geçti. Ekim 1917 Proleter sosyalist devrimle birlikte, emperyalist müdahale ve iç savaş dönemi boyunca Çarlık, generallerinin saldırı üssü haline gelen sözümona bağımsız devletler, Kızıl Ordunun da yardımıyla ayaklanan halklar tarafından yıkıldı. Yerine Sovyetik iktidarlar kuruldu. Bağımsız cumhuriyetler arasında kurulan işbirliği 1921'den

sonra sırasıyla; askeri, diplomatik, ekonomik birlik, daha sonra federal birliğe dönüşerek, aralık 1922'de SSCB adını aldı. Çarlık otokrasisinin uluslar hapishanesi yıkılmış, yerine ulusal sorunun en devrimci biçimde çözüldüğü gönüllü birlik ve hak eşitliği temelinde SSCB kuruldu.

Hak eşitliği, fiili bir eşitlik olmaktan çok uzaktı. Çarlığın, ezilen ulusları yalnızca bir hammadde deposu olarak gören emperyalist sömürsü, ilkel bir geri kalmışlıkla yüzyüze bırakmıştı. Öyleki orta asya'da hemen hemen hiç işçi yoktu. Örneğin Azarbaycan'da Rus milliyetine mensup işçilerin oranı kat kat Azerilerin üzerindeydi. Bu fiili eşitsizlik bir yandan büyük Rus şovenizminin hortlatılmasının nesnel temelini oluştururken, diğer yandan ezilen ulus şovenizmini yalnızca Rus olana karşı değil, aynı zamanda kendinden zayıf olanlara karşı da geliştiriyordu. Hak eşitliği gerekli maddi olanaksızlıklar yüzünden kullanılamadığı ya da yeterince yararlanamamakla yüz yüzeydi. Tüm sosyalizm inşaatı dönemine bu fiili eşitsizlik, eşit ve kolektif biçimde sanayi ve tarımın örgütlenmesiyle aşılmaya çalışıldı.

Azeri, Ermeni çatışmasında uluslararası emperyalizm ve bölge gericiğinin aktif bir rol oynadığını görüyoruz. Batılı emperyalistler Azeri kartına oynamaya pek hevesli değiller; böyle yapmakla türk faşizminin hevesini de kursağında bırakıyorlar. Onlar daha çok bu çatışmada Ermenistan'a oynuyorlar. Rus ayısını öfkelenmemek için, Azarbaycan'a açık oynamıyorlar. Rusya, petrol kuyuları ve stratejik konumuyla Azarbaycan'ı gözde çıkarmak istemeyecektir.

Bu dönemde ulusal sorunun sınıf özü de değişmişti. Bu dönemde "ulusal sorunun sınıf özü nedir diye soruyor Stalin ve cevaplıyor: "ulusal sorunun sınıf özü, içinde bulunduğumuz Sovyetik gelişme koşullarında, eski egemen ulusun proletaryası ile, eski ezilen milliyetlerin köylülüğü arasındaki karşılıklı doğru ilişkilerin kurulmasında yatar" Ancak bu şekilde çarlık rejimi altında yüzyıllardır süregelen güvensizlik ortadan kaldırılabilir, ulusların sosyalist dönüşümü olanaklı olabilirdi. "ulusal sorunun somut biçiminin şu anda, cumhuriyetler birliği içindeki, yekpare bir devlet içindeki halkların işbirliğini ve bir arada yaşamasını sağlama araç ve yollarını bulmakta yattığını söyledim" tüm ezilen ulus ve halklar, emperyalizme karşı mücadelelerinde gözlerini SSCB'ye çevirmişken ulusal sorunun doğru çözümü uluslararası planda çok daha büyük bir önem kazanıyordu. Ancak bu şekilde, emperyaliz-

min yedekleri olan sömürge ve yarı sömürge halkları proleter devrimin müttefiği olarak kazanılabilirdi. Fakat bu gelişmeye, "cumhuriyetlerin bir birlik halinde birleşmesine ket vuran" engel NEP koşullarında gelişen yeni kapitalist öğelerin her alanda "milliyetçilikleri" beslemesiydi. Başta büyük Rus milliyetçiliği olmak üzere, kenar bölgelerde milliyetçilik hortlatılmak isteniyordu. Sömürü ile ulusal sorunun diyalektik bağı buradadır. Çeşitli milliyetlerden burjuvazi palazlanır palazlanmaz ilk önce kendi pazarına sahip çıkma dalaşına milliyetçilik bayrağı altında soyunur.

Tüm sosyalizm dönemi boyunca, hak eşitliğini gerçek bir fiili eşitliğe dönüştürmeyi, ulusal farklılıkları bu temel üzerinde aşmak ve bu farklılıklar üzerinde yola çıkarak milliyetçiliğin her biçiminin hortlatılmasına karşı, engin bir enternasyonalizm bilinciyle kitleleri eğitme mücadelesi aralıksız sürdürüldü. Proletarya diktatörlüğü altında yeni biçimlere bürünen sınıf mücadelesinde, değişik kılıklara giren burjuva ideolojisi, sık sık milliyetçilik temelinde ortaya çıkmaya

çalıştı. Her seferinde Stalin önderliğinde yüzü açığa çıkarılıp mahkum edildiğinden etkinlik kazanamadı.

Modern revizyonizm iktidarı gasp eder etmez, geçmişte proletaryanın sıkı denetiminde uygulanan NEP çizgisi, bu kez yeni kapitalist sınıfı yaratan modern bir çizgiye dönüştürüldü. Bekleneceği gibi, eski düzenin tüm pislikleriyle birlikte ulusal sorunda tekrar devrim öncesi yerine oturtuldu.

Stalin'in özel olarak vurguladığı gibi, devrimden önce "Trans Kafkasya ezelden beri bir kıyım ve nifak alanıydı." bu alana yönelik kendine özgü kararlı bir politika izlenmeden değil Sovyet iktidarının yaşatılması ulusal barışı bile sağlamak mümkün olamazdı. O dönem jeostratejik konumundan yararlanıp imtiyazlar isteyen bir menşevik Gürcü akımı, Çarlık'tan miras kalma nifak tohumlarını ekmeye çalışıyordu. Parti adına ağırlığını koyduğu yerde Stalin "özellikle, ulusal barışı sağlayan özel bir organ olmadan edilemeyecek Trans Kafkasya gibi bir bölgede "bu, yalnızca bu üç cumhuriyet arasında eşit hak temelinde, milliyetçi ayrımcılığa karşı gönüllü bir federasyon kurulmasıyla mümkün olabilirdi. "Bildığınız gibi Trans Kafkasya, ta Çarlık zamanında Tatar Ermeni katliamlarının olduğu ve Mussavatistlerin, Taşnakların ve Menşeviklerin rejimi altında savaşın kol gezdiği bir ülkedir. Bu kin'e bir sön vermek için, bir ulusal barış organına ihtiyaç vardır"

SSCB iyi oluşturan dört Cumhuriyet olan Ukrayna ve Beyaz Rusya'nın dışında, Rusya ve Trans Kafkasya birer federasyondur. Üç cumhuriyet'in birliğinden oluşan Trans Kafkasya Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti, SSCB içinde tek bir cumhuriyet olarak temsil ediliyordu. Böylesi bir bölgede ulusal sorunu çözenin başka hiçbir biçimi olamazdı, bu da ancak proleter enternasyonalizm ilkeleri üzerinde kurulan sosyalist bir birlikle mümkün olabilirdi. Başka hiçbir biçimde değil. Gönüllü birlik ve eşit hak temelinde sosyalist bir devlet içinde her yönlü kolektif gelişme ve ilerleme.

Böyle bir birliğiniz yoksa ulusal sorun tekrar eski yerine oturur ve uluslar emperyalizmin çıkarları için birbiriyle kıyasıya dövüşen birer oyuncak olmaları kaçınılmazdır. Geriye dönüşlerin en kötü ve acı sorunlarından biri de budur. Bir deneyi aynı koşullarda tekrarlıyorsanız, her zaman aynı sonuca ulaşırsınız. Ulusal sorunda da sosyalizm ilkesinden her geriye gidiş ulusal baskıyı, ulusal düşmanlığı ve güvensizliği de beraberinde getirir. Çünkü onun temelinde pazar savaşımı yatar.

Ulusal sorunu gerçek anlamıyla çözmeye yetenekli tek sınıf proletaryadır dendiğinde, bunu ajitasyon olsun diye söylemiyoruz. Yalnız proletarya ulusal sorunu bir pazar dalaşından çıkarıp, eşit hak temelinde engin enternasyonalizm ruhuyla çözmeye yeteneğine sahiptir. Çünkü o sınıfsız topluma ulaşma mücadelesinde tüm eşitsizlikleri ortadan kaldırmadan başarıya ulaşamayacağını bilir.

Ulusal sorunda, ulusal çatışmalar yerel olmakla kalmaz, uluslararası bir nitekte kazanır. Tarafları çoğalmış bir dalaşa dönüşür.

Azeri, Ermeni çatışmasında uluslararası emperyalizm ve bölge gericiliğinin aktif bir rol oynadığını görüyoruz. Batılı emperyalistler Azeri kartına oynamaya pek hevesli değiller; böyle yapmakla türk faşizminin hevesini de kursağında bırakıyorlar. Onlar daha çok bu çatışmada Ermenistan'a oynuyorlar. Rus ayısını öfkelenmemek için, Azerbaycan'a açık oynamıyorlar. Rusya, petrol kuyuları ve stratejik konumuyla Azarbaycan'ı gözde çıkarmak istemeyecektir.

Çatışmaların sürüp gitmesi ile küçük uluslar da birbirine karşı ne kadar çok kin ve güvensizlik gelişirse emperyalistler açısından o alana hakim olmak o kadar basitleşir. Birbirine karşı çatışmalarda her yönüyle güçten düşen ulusları bağımlı kılmak için, ekonomik baskı yeterlidir. Bu anlamıyla Rusya'nın etkinliği uzun süre salt bu kadarıyla bile olsa devam edecektir. Rusya bugün elini kolu-

nu bağlayan ve gittikçe güçlenen halk muhalefetini daha baskıcı yollara başvurarak safdışı eder etmez, ilk işi "hayat sahalarını" askeri yöntemlerle sağlama almaya yönelecektir. Kaldı ki, Rusya emperyalist dalaşa olmazsa olmaz bir unsurdur. Emperyalist saflaşmanın netleşmeye başladığı günümüzde, her biri bir diğerinin aleyhine Rusya'yı kendi safına çekmek isteyecektir. Tıpkı Çarlık döneminde olduğu gibi! Bundan dolayı Rus burjuvazisinin hiçbir biçimde vazgeçmeyeceği Azarbeycan'a el uzatmak istemiyorlar; en azından şimdilik; yani safların netleşmediği bir dönemde.

Sosyal Emperyalizmin çöküşüyle birlikte, açığa çıkan devasa pazardan paykapma savaşımı da kızıştı. Hala emperyalist sistemin efendisi olan abd, almanya'nın hızlı gidişine bir çelme takmak için, Türkiye üzerinde organize ettiği insani yardım seferberliği ile Türki cumhuriyetlere çıkarma yapıyordu. Türklük, soydaşlık adına yapılan bu emperyalizm taşeronuğu hevesleri kısa zamanda söndü. Özellikle İran'ın bölge üzerinde etkinlik kazanmasını istemeyen ABD Türkiye'yi kontrollüğe kaldırdı. Alfabe savaşı olarak lanse edilen bu savaşta Türkiye'nin İran karşısında ekarte olmasıyla sonuçlandı. Japon, Alman ve Fransa sermayesinin finanse ettiği almanata basra demiryolunun kurulması anlaşması, petrol ve doğalgaz boru hatlarının kurulması vs. Bir dizi ekonomik girişimle iran prestij kazandı. İran'ın Türkiye'ye göre çok daha "bağımsız" bir çizgi izlemesi bunda önemli rol oynadı. Aynı şekilde Azeri Ermeni çatışmasında İran yer alırken, tüm çabalarına rağmen Türkiye dışlandı. Ermenilerin isteği buydu ama, Azerilerde Türkiye'nin karışmasını istemiyorlar. 1990 Ocağında Rus tankları Bakü'de kanlı işgale giriştiklerinde cumhurbaşkanı Özal "Azeriler şiddet, daha çok İranlılara yakındır" dediği unutulmamıştı.

Çatışmaların sürüp gitmesini hem İran hem Türkiye kendi çıkarları doğrultusunda istiyor. İran zayıflamış bir Azarbeycan'ı ileri için çok daha kabul edilebilir bulurken Türkiye'de Ermenistan için aynı duyguları paylaşıyor. Ortalığı kızıştırıcı demeçler, gözdağları, elaltından destek vermeler hep bunun ürünüdür. Ecevit'in savunduğu "koridor diplomasisi"de bu amaç doğrultusunda ileri sürüldü. Karşılıklı toprak tavizleriyle Karabağ bir koridorla Ermenistan'a, Nahçıvan'da aynı şekilde Azarbeycan'a bağlanacak. Burada yer alan her iki ulustan halk yerlerini terk edecek, kısacası ulusal arındırma politikası uygulanması isteniyor. Ne de olsa Ecevit Osmanlı'dan bu yana süregelen tehcir geleneğinin mirasçısıdır; aynı şeyi Kıbrıs'ta uygulamıştır. Sonuç ortadadır. Fakat asıl sinsilik, görünüşte çok masum ve "mükemmel planın ardına gizlenmiş; Ermenistanı çepeçevre kuşatmak, İran'la sınırını yok etmek; Azarbeycan, Nahçıvan koridoruyla Orta Asya'ya sınırsız ulaşma hülyalarıyla da süslenmişti. "Değişen Ecevit" in Turancı düşünceleri Türkiye'nin dış politikası olarak lanse edildi. Ve orada kaldı ama, iç politika da halkı azgın Türk sovenizmi ile zehirlemek için, Ermeni düşmanlığını körüklemeye giriştiler.

Sorunun tek doğru çözümü Azarbeycan içinde Karabağ'a bölgesel özerkliğin eşit hak temeli üzerinde tanınmasıdır. Ancak bu şekilde ermeni burjuvazisinin Karabağ'ın kendine bağlanması isteği etkisiz kılınabilir. Karabağ Ermenistan'la birleşmek için referandum bile düzenlese nesnel gerçeği değiştirmez, çatışmalar uzar gider. Nihai çözümü her iki ulus proletaryasının ve halkın devrimci girişimi getirecektir. En demokratik olabilecek çözüm, yukarıda söylediğimizdir. Bunu sağlayacak ve güvenceye alacak olan, proletaryanın bağımsız bir sınıf olarak yeniden örgütlenmesi ve devrimci mücadelesidir. Bu uğurda güçlü bir aydınlatma çalışması, uluslararası kardeşlik duygularını geliştiren proleter enternasyonalizm bilincini yaygınlaştırmak, salt bu çatışmaya özgü değil, tüm bölge üzerinde güçlü bir biçimde sürdürülmelidir. Bölgenin en yakın ve tek Komünist partisi TKP/ML'ye bu anlamda önemli enternasyonal görevler düşüyor.

Not: Alıntılar Stalin, Eserler Cilt 5 RKP (B) XII Parti Kongresi Raporu'ndan alınmıştır.

Rusya Birleşik Komünist Partisi-Bolşevik İle Yunanistan Komünist Partisi Marksist Leninist'in Leningrat'ta Ortaklaşa Gerçekleştirdikleri

Görüşme

AÇIKLAMA:

Bu yazı dizisi Yunanistan Komünist Partisi/Marksist Leninist'in, (Rusya Birleşik Komünist Partisi-Bolşevik) RBKP-B ile yaptığı bir görüşmenin tutanaklarıdır.

Söz konusu görüşme de eski SSCB'de modern revizyonizmin kapitalizme evrilmesinde son durum, Uluslararası Komünist Hareket (UKH)ya bakış açısı, siyasi iktidarın yeniden nasıl ele geçirilebileceği vb. gibi konular ele alınmaktadır. RBKP-B, Rusya'da ML bakış açısına sahip bir parti. Aynı zamanda 1957-1960 ayrışmalarında MAO ZEDUNG'un doğru tavır sergilediğini de yaşanan tarihi tecrübenin gösterdiğini kabul etmektedir. Yurtdışı temsilciliğimizin sağladığı bu görüşme tutanaklarını sunmakla önemli bir bilgilendirme yaptığımızı inanıyoruz.

Mart ayının son haftasında, RBKP (B)in davetiyesi üzerine Leningrat'ta bir ziyaret yapıldı. Nina ANDREAGEVA ile yapılan görüşmeler, partinin genel durumu üzerinedir.

Görüşmelerimizde yer alan konular, dünya komünist hareketlerini ilgilendiren dünya komünist hareketin durumu idi.

RBKP(B)li yoldaşlar, ülkedeki son iç politik gelişmeler hakkında bizleri bilgilendirdiler. " Bürokrat burjuvazi arasındaki farklı sürtüşmeler halka ve işçi sınıfına karşı gelişen gerici güçlerin bugünkü tehlikesine karşı biz komünistler mücadele ediyoruz" sözüyle başladı görüşmeye.

Nina Andreageva ile Leningrat'ta tek odalı ve küçük bir mutfağı olan bir evde buluştuk. Nina Andreageva, Leningrat Üniversitesi'nde fizik ve kimya öğretmenliği yapmaktadır. Kocasını Viladimir İVANNÖVIÇ KLOSUN'da bir felsefe öğretmeni olup, politik görüşlerinden dolayı öğretmenlikten uzaklaştırıldı.

Andreageva Komünist bir devrimci olarak, hem ülkesinde, hem de yurtdışında tanınan biridir. Andreageva ile ilk sohbet konuşmalarında kendisinde doğallık, alçakgönüllülük ve mütevazı olması dikkat çekici bir yönü. Yoldaşın bu uzak görüşlülüğü ve

engin bakışı açıkça görünmekteydi. "Yoldaşlar, bürokrat burjuva sınıfını devirip, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinde Sosyalist inşaatı yeniden kuracağız" diyor-du.

ANDREAGEVA ile Leningrat'ta yaptığımız bir gezide, vatandaşları tarafından dikkatli bakışlarla, elle işaret ederek işte ANDREAGEVA...

Sovyet vatandaşları tarafından ve yurt dışında Nina'ya sürekli, mektup ve telefonlar yazılmaktadır. Sovyet gazetesine gönderdiğiniz yazı nedeniyle bile, yurtdışında tanındınız! "Bu yazım Sovyetler de bugünkü varolan koşullardan ve dönemin sorunlarını yansıttığı için ilgi gördü"

Yazdığım bu mektup, Sovyet Komünistlerinin kalplerine hitap ediyordu. Çünkü, ülkede gelişen anti komünist ve anti Stalinist bir dönemde yazıldı. Yazdığım bu mektup, 1000 Sovyet gazetesinde yayınlanarak, bütün Rusya'da ve çeşitli yerel gazetelerde yayınlandı.

Sovyet gazetelerinin geçen yıl yaptıkları bir ankette Sov-

yetler Birliğin de 10 büyük politik insan arasında Nina ANDREAGEVA da seçildi.

NİNA ANDREAGEVA İLE YAPILAN KONUŞMALARI-NIZ:

PROLETARYA BAYRAĞI: Yoldaş Nina Andreageva bizlere partinin kısa tarihçesini anlatırmısınız?

N. ANDREAGEVA: Gelişen bu durumlar karşısında 13

koşulunu hazırlamak. Bu devrimci kuşağın savunulması için komünistlerin ihtiyacı olan işçi sınıfına önderlik edilmesi için ML bir partinin kurulması gerekirdi. Daha sonra, öğrendiğime göre bu mektup, 19. Rusya konferansında problemler yaratmış. Her dönemin kendine özgü, gelişmeler, olaylar söz konusudur. Bu bizim için ilk baş-

zenlenen bir toplantıya çağrıldım Toplantıda, vatandaşların ve gazetecilerin sorularını cevaplandırdım. Yapılan bu konuşmalar hükümetin ve basın patronlarının baskısı sonucu tabiki hiç bir gazete yayınlamadı. Leningrat Karl Mark derneğine RUSYA İŞÇİ KOMÜNİST PARTİSİ (RİKP) İLE KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ (KB) örgütünün taraftarlarında o tartışmaya gelmişlerdi.

Bu mektubu okuyanlar ve içeriğini kabul edenlerle, Leningrat'ta yapılan tartışmadan sonra bunlarla bir hareket kurma düşüncesi gelişti. Bu mektubun yayınlanmasıyla insanlar kendilerine soruyorlar: Biz kiminle olacağız. Kendi aralarındaki tartışmalarında; Grobaçov'dan yana mı yoksa Andreageva'dan yanamı?

Şunu vurgulamak isterimki; mektubum yayınlanır, yayınlanmaz Rusya gazete sahiplerine tehditler, küffürler edilerek "katil Stali'i savunanların mektuplarını nasıl gazetenizde yayınlıyabiliyorsunuz?" Bu yazıma Gorbinin saldırısıyla da kalmadı, çeşitli basın yazarlarının da boy hedefi oldum. Bu mektubuma karşı YAKOFLEY bir makale yayınlarak ve yazıdaki bölümleri saptırarak saldırıya geçti.

PROLETARYA BAYRAĞI: Saldırıların hedefleri neydi?
N.ANDREAGEVA: Onla-

**С НОВЫМ ГОДОМ, ТОВАРИЩИ!
ПУСТЬ ОН СТАНЕТ ГОДОМ НАШИХ ПОБЕД!**

ЕДИНСТВО

РАШТА БИМУДІТ С 4- АГУСТА 1991 ГОДА

№ 1 (30)

ЯНУАРИ 1992 ГОДА

ЦЕНА 50 КОП.

Отстоим Советский социалистический строй—источник дружбы, братства, благополучия и процветания многонационального советского народа!

Выступление Генерального секретаря ЦК ВКПБ Н. А. Андреевой на общегородском митинге в Ленинграде 22 декабря 1991 года

Решения Учредительного съезда ВКПБ—я жизнь!
Выступление Н. А. Андреевой на Ленинградском конференции

Rusya Birleşik Komünist Partisi (Bolşevik) Yayın Organı

Mart 1988'de bütün Sovyet Rusya'ya bir mektupla tavrımızı koyduk. Bu yazımızda Perestroyka'nın kapitalizmi geri getirdiğini ve o dönemde tüm ülke genelinde yayılan anti Stalinizme karşı Stalin'in tarihsel kişiliğini de vurgulayarak savunduk. Perestroyka'nın diğer bir hedefi ise, devrimci kuşağa yönelikti. Budevrimci kuşağı savunmak ve bu devrimci kuşağın savunulması için de gençliğin de bu kuşağı örnek alarak veya en azından ders almaları

langıçtı. 20. parti kongresinde başlayan sorunlar, ülkede büyük değişikliklere neden oldu. Bu değişikliklerin ortaya çıkmasıyla Dünya Komünist Hareketi de parçalandı. Yazdığım bu mektupta, bu sorunlar karşısında bir başlangıç ve temizlik rolünü yapacaktı. Sovyet vatandaşlarında bana gönderilen mektuplarında, kimi telaşlı, kimi bu sorunlar karşısında biz ne yapmalıyız diye tepki ve istemlerini dile getiriyorlardı.

1988 Martında Leningrat'ta Karl Marks derneğinde dü-

rin bu saldırıları boşuna olmasa gerek, elbette benidüşürmek ve karalamak yoluna gireceklerdi. Bu saldırı ve karalamalar karşısında benim bu işi bırakıp gideceğimi sandılar. YAKOFLEV'in bana yönelik makalelerinden önce bana gönderilen mektup günde 40-50 iken bu saldırıdan sonra günde 200 mektuba çıktı.

Şunu açıklamaktan yarar var; bu mektubumuz, tekrar 32 Sovyet büyük gazetelerinde ve 936 yerel gazetelerinde yayınlanarak büyük bir ilgi gördü. Bu ilgiden sonra, karaborsacılar tarafından tekrar yayınlanarak satılmakta. Bunlar, benim mektubumda ortaya çıkan durum. Birde; işçilerin bana gönderdikleri mektuplarda işçilerin telaşları istemlerini de görebiliyordum. Ve bu kesimler benden kendi partilerimizi kurmamızı istiyorlardı.

PROLETARYA BAYRAĞI:

Örgüt olarak ne zaman kurulduunuz?

N.ANDREAGEV

A: 1989 Mayısında bütün Sovyet temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda kuruldu. Bu toplantımız aslında Şubatta olacaktı, fakat bu toplantı hazırlıkları için bir örgüt görevlendirildi; ama bu örgüt tarafından toplantı sabotaj edilerek kendileri bir örgüt kurdular. Bu örgüt (RİKP). Bunu görevlendirmemizin amacı, bütün komünistlerin ülkede yaşayan

durumlara karşı komünistlerin birleşik bir yapıda birleştirmek olacaktı. Tabi bu örgütün liderleriyle önemli görüş farklılığımız vardı. Bu farklılıklarımız, Stalin dönemi sorunları ve günümüzdeki sorunlara yaklaşımda aramızda görüş ayrılıklarımız vardı. Aramızda çıkan bu farklı çelişkiler, yalnızca bunlar değildi. Son yapılan seçimlerde bu örgüt YELTSİN'i destekledi. YELTSİN'i destekleyen görüşü varın siz değerlendiriniz! Tabi bu tartışmalarımız da, YELTSİN'in gerçek yüzü net ortaya çıkmamıştı onlar nezdinde. Bunların bu bakış açıları YELTSİN'in GORBAÇOV'u eleştirdiğinden dolayı, Yeltsin'i destekliyorlardı.

Yaptığımız mayıs toplantısında hareketimiz Leninizmi ve komünist ideallerin savunulması için bir birliğin kurulması. Örgütümüzün bazı yöneticileri Baltık cumhuriyetlerinde devlet tarafından

tutuklanmıştır.

Baltık Cumhuriyetlerinde çıkan ulusal çatışmalar karşısında partimiz mücadelesini bu bölgelerde illegal yürütmektedir.

Partimiz, 1991 8 Kasımında kuruldu. Partimizin bütün şehirlerde ve cumhuriyetlerde örgütsel faaliyetlerimiz ve örgütlülüğümüz var. Partimiz üç gazete çıkarmaktadır. Bunlar farklı, farklı Cumhuriyetlerde çıkmaktadır. Gazetemizin basını ve yayını konusunda büyük zorluklar karşındayız.

Partimiz, 1991 Eylül'ünde kongre yapma kararı aldı. Fakat, darbeye birlikte siyasi gelişmeler hızlandı. Elbetteki bizde çabalarımızı hızlandırdık. Bu gelişmeler karşısında zamanımız olmadığından dolayı kongreye bütünleşmiş bir program hazırlayamadık. Fakat bu gelişmeler karşısında politikamızı ve tüzüğümüzü belirledik. Şimdi çabalarımızı

gelişen durum üzerine siyasi faaliyetlerimizi yoğunlaştırmak ve daha sonra ekonomik ve uluslararası siyasi duruma ağırlık vermek.

PROLETARYA BAYRAĞI: Size göre ülkenizde hangi komünist örgüt var?

ANDREAGEVA: Şunu belirtmeliyim ki; ülkemizde epeyce çok küçük örgütler var. Mesela Komünistlerin Birliği (KB) örgütü 170 kişiden fazla değildir. PRAVDA kapatılmadan bir kaç gün önce ülkede var olan örgütlerin adlarını ve örgütlerin tabanını yazdı. PRAVDA'nı yazdığı gibi en kalabalık ve birincil örgüt konumunda olan RUSYA BİRLEŞİK KOMÜ-

liderlerini komünist görmüyoruz. Ve bir de Birleşik Sosyalist Parti var. biz onlardan bizlere gelenleri komünist olarak görüyoruz.

PROLETARYA BAYRAĞI: Yoldaş, Andreageva partinizde R.K.P'nin eski kadrosu varmı?

ANDREAGEVA: Partimizde bir tek yok. Eski kadrolar RİKP ve BSP'de varlar. Ne yapalım dünya ya hakim olmak isteyenler bu partilerde yer alıyolar.

PROLETARYA BAYRAĞI: Partinizde gençlik varmı?

N.ANDREAGEVA: Bugünkü gençlikte ciddi problemler olmasına rağmen, par-

Barış, Demokrasi, Sosyalizm uğruna mücadelelerini yükseltmek. Partimiz, varolan mücadele biçimlerinden yararlanmak amacıyla varolan kadro ve milletvekilleri önderliğinde işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunmak ve Sovyet siyasetini güçlendirmek, doğru bir yöne sevk etmek. Bu mücadele biçimi de dahil, partimizin çalışmalarını parlamento dışında mücadeleyi yükseltmek. Daha öncede belirttiğimiz gibi bu mücadele ve örgütlülüğümüz sonucunda öncelikle bütün ülkede bir genel siyasal grevi gerçekleştirmek ve bu siyasal grevde ülkede gelişen iç savaşı durdurma ve karşı devrimin sal-

1989 Mayısında bütün Sovyet temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda kuruldu. Bu toplantımız aslında Şubatta olacaktı, fakat bu toplantı hazırlıkları için bir örgüt görevlendirildi; ama bu örgüt tarafından toplantı sabote edilerek kendileri bir örgüt kurdular. Bu örgüt (RİKP). Bunu görevlendirmemizin amacı, bütün komünistlerin ülkede yaşanan durumlara karşı komünistlerin birleşik bir yapıda birleştirmek olacaktı.

NİST PARTİSİ-BOLŞEVİK (RBKP-B) ve ondan sonra RİKP örgütü gelmektedir. Bundan sonra başka irili, ufaklı bir dizi örgütler var. Fakat onlar önemsiz örgütlerdir.

PROLETARYA BAYRAĞI: Siz bu PRAVDA'nın açıklamasını doğru görüyormusunuz?

ANDREAGEVA: Elbette doğru görüyorum. Tabi PRAVDA'nın yazması bizim için pek o kadar önemli görmüyoruz. zaten, örgütümüzün gücünü siyasal yaşamda da görmekteyiz. Komünist olan biz varız. Bizim dışımızda RİKP var. Tabi bu örgütün

timizde bazı gençlik kesimi içinde örgütlenmiş durumdayız. Partimizde örgütlü bulunan gençlik sayısından pek memnun değiliz. Fakat partimiz bütün Cumhuriyetlerde gençliğin örgütlenmesi ve bir gençlik örgütü kurulması için **GENÇ KOMÜNİST BİRLİK (GKB)** Bolşevik toplantıları düzenleyerek gençliği bu yapı içinde örgütlemek.

PROLETARYA BAYRAĞI: Siyasi iktidarı ele geçirme konusunda ne diyorsunuz?

N. ANDREAGEVA: Partimiz başta ML'leri ve işçiyi ve onun müttefiklerini çağırarak, iktidar hedefleri olan

dırı karşısında komünistler her türlü mücadeleye hazır olmalılar. Bu silahlı mücadele olsa bile.

Partimizin bu gelişimi karşısında gerici saldırılar arttı. Parti yönetici yoldaşlarımıza yönelik bir kaç kez öldürmeye teşebbüs ettiler. Partimize yönelen bu gerici saldırılar sonucunda partimizin Milletvekillerinden biri olan Yoldaş SAFALOS ANDREY gericiler tarafından tutuklanarak cezaevine atıldı. Partimizin yönetici kesimi bu cumhuriyetlerde tutuklu bulunmaktadır.

SÜRECEK

UŞAKLIĞIN ZİRVESİNE TIRMANANLAR

ALİ TOPRAK

Milliyet gazetesi yazarı Altan Öymen 8 Nisan tarihli, "Etnik Mücadele" ve Irkçılık üzerine yazdığı "Uyanan 'ırkçılık' başlıklı makalesinde, Irkçılığın, "dünyanın pek çok yerinde, çeşitli şekillerde" ve bazende "çelişkili şekillerde" boy gösterdiğini saptıyor.

Altan Öymen bu ırkçılık çeşitlerinden bahsederken ETA, PKK, Almanya'daki dazlaklar, Fransa'da Le pen'in milli cephe partisi Baden Württemberg'deki cumhuriyetçiler ve İtalya'da "Kuzey ırkçılığı"ndan bahsediyor. Bunlar Irkçılık "çeşitlerini"

"Çelişkili şekiller" ise ETA ve PKK'nın durumunda ortaya çıkıyor. Çünkü Altan Öymen'e göre bu ikisi, Marksist olduklarını idda etiklerine göre "Dünyanın bütün işçileri kapitalizme karşı birleşiniz" demeleri gerekirken, onlar, "sınıf" ayrımı yapmaksızın Baskılları ve Kürtleri, İspanyollara ve Türklere karşı birleşmeye çağırıyorlar. PKK'ya Irkçı diyenler vedevletin izlediği katliam politikasını terörizmle mücadele diye alkışlayanlar arasında Uğur Mumcu, Oktay Ekşi vb. bir dizi burjuva yazarı var.

Altan Öymen PKK'ya karşı. Bunu anlamak mümkün. Bundan dolayı, bir yazar olarak, hareketin ideolojik köklerini eleştirmeye yönelmesi de pekala anlaşılır bir şeydir. Ama kültürlü bir yazarın, pekala farklılıklarını ve özgün içeriklerini bildiği bir takım kavramları, böylesine kaba ve çiğce tahlil ederek yapmaya kalkışması, amacını gerçekleştirmesi bir yana, ideolojik olarak güçsüz kaldığını, bu yüzden de düpedüz karalama yolunu seçtiğini düşündürüyor.

Altan Öymen Irkçılığı elbette biliyor. Çünkü gene aynı yazısında ırkçılık kapsamına gerçekten giren tanımlar yapıyor. Örneğin Almanya'daki dazlaklardan söz ederken "üstünlük duygusu"ndan bahsediyor. Bu dazlaklar Nazilerin ideolojisini, politikalarını ve tarihteki bütün cürümlerini savunuyorlar.

Irkçılık, tabiki sadece "üstünlük duygusu" tanımıyla tamamen açıklanamıyor, ama, bu kısmen tanım bile Altan Öymen'in kendisini, yazısının içindeki öteki şeyleri söylemekten alıkoymasına gerekirdi.

Çünkü ETA gibi, PKK'da "üstünlük duygusuyla" hareket etmiyorlar. Belirli bir ulusta, üstün olduklarına dair inançlar, politikaya dönüştüğü zaman, başka uluslar üzerinde üstünlük ve egemenlik iddiasına dönüşür.

Örneğin Nazi partisi Irkçıydı diyoruz. Ve Nazilerin, bütün dünyayı Almanların egemenliği altına almaya adandıklarını görüyoruz. Ama, örneğin PKK, Kürtlerin dünya, ya da Türkler üzerinde egemen olması gerektiğini mi savunuyor?..

Egemenlik altında olmakta kurtulmayı istemek başka, egemenlik altına almayı istemek ya da almak başka şeylerdir. Uluslardan milliyetlerden ve azınlıklardan söz ederken "Etnik" terimi bilinçli olarak kullanılıyor. Her ulus ya da azınlık, elbette belirli, ortak bir ırksal özellik gösterir. Türkler'de böyledir. Ama siyasal haklar, ya da iddialar, yalnız ve ancak ırksal üstünlük gerekçesiyle ileri sürüldüğünde "ırkçılık" ortaya çıkar. Bizde Kürt hareketinin "etnik hareket" olarak nite-

lenmesi, onu doğrudan doğruya ırkçı bir hareket olarak karalamak için yapılıyor.

İnsan toplulukları, ancak "ulus" ya da "azınlık" olarak, örgütlü, sistemli topluluklar oldukları zaman ayrılmaz haklarını gündeme getirirler.

Nasıl ki "insan hakları" vardır, azınlıkların, uluslarında öyle hakları vardır. Dolayısıyla, başka bir ulusun egemenliği altında bu haklar ortadan kaldırıldığında ulus ya da azınlıklar haklarını talep ederler ve bundan kaynaklanan bir hareket "ırkçı hareket" değil, "ulusal hareket" olur.

Altan Öymen, eğer ırkçılığın "üstünlük duygusu" olduğu şeklindeki tanımını tutarlı olarak uygulaysaydı Kürt hareketinin ırkçılık sayılamayacağını tespit etmesi gerekirdi. Ve gene, eğer tanımını tutarlı olarak geliştirseydi, Türklerin üstünlük iddiasında olduklarını, egemenliklerini savunduklarını, bunun da, verili tanıma göre, ırkçılık olarak tanımlanmaya daha elverişli bir konum olduğunu tespit ederdi.

Ayrıca, Altan Öymen gibi büsbüyük bir yazar, Kürtler üzerindeki Türk egemenliğini, üstünlüğünü savunmakla, ırkçılığı eleştiren çağdaş aydın pasosunun nasıl bağdaştığını düşünmesi gerekirdi.

Türk azınlık Bulgaristan'da (şimdilerde) Yunanistan'da, haklarını ileri sürerek harekete geçtiği zaman, Altan Öymen ırkçılık iddiasında bulunmuyor. Rusya egemenliğindeki Türkî cumhuriyetlerin, Kıbrıs Türklerinin hareket ve eylemlerini savunuyor. (Bizde meşru ve ayrılma haklarını savunuyoruz) Ama Altan Öymen'e göre, Kürt hareketi "etnik" ve "ırkçı"ysa, onlarında ırkçı sayılması gerekmez mi?

Altan Öymen'in Marksist kitaplar okuduğu, Marksist olduğunu söyleyen çoğu kişiden Marksizmi daha iyi bildiği muhakkaktır. Marksistler, elbette olaylara "sınıf" ölçüsünden yaklaşırlar. Ama onlar ulusal mücadelelerdeki devrimci potansiyelide görür ve savunurlar. Altan Öymen'de bilirki en büyük Marksistlerden Lenin'in başında bulunduğu Sovyet Rusya, Türk Kurtuluş savaşına da bu amaçla yardım etmişti. Türkiye'deki hareket emperyalist işgali kısıns ve gerici dünyanın bir parçası haline gelmesin istemişti. Ama Türkiye tabiki emperyalizminin ya- mağı olmaya kararlıydı ve olaylar farklı geliştirdi.

Sonra Altan Öymen iddia etmezmi ki Kemalizm, birçok ulusal harekete örnek olmuştur vs.

Altan Öymen, makaleseni "ırkçılık, insanlığın yüzyıllardır mücadele ettiği bir hastalıktır" diye bitiriyor. Güzel ama, ötekileri söylememiş olsaydı, bu sözlerin olumlu bir anlamı olurdu. Çünkü şampiyonlarında fanatik ve sapkın bir ruhaleti yaratması anlamında belirli bir açıdan "hastalık" olarak görülse bile, esasta o politikada egemenlik çizgisinin, ideolojik kaynaklara oturtulması ihtiyacıyla yapılan ama kuşkusuz ki **siyasal ve ekonomik çıkar ve ayrıcalıklardan** kaynaklanan bir harekettir ve bütün niteliği bir çeşit "hastalık" olmakla açıklanamaz. Ama genelde Altan Öymen'in sözü bir tepkiyi ifade etmesi bakımından olumlu sayılabilirdi.

Fakat işte bu siyasal ve ekonomik çıkarlar, ırkçı bir ideolojiyle savrulabildiği gibi, şahsiyet itibarıyla insanda dürüst olduğu izlenimini uyandıran bir yazının çifte satırdardını da açıklıyor.

Her biri "bir dünyaya bedel" Türk ırkından olan (!!) aynı zamanda önemli gazetelerin köşe yazarlığını yapan bu inşancıklar neden kahramanlık gösterip çıkar ve ayrıcalıklarını bir kenaraiterek ve köşesinden olmayı da göze alarak pe- kala bildiği ırkçılık üzerine gerçek bir makale yazmazlar? Yazmazlar. Çünkü gerçeği yazmanın bedelini göze alma yerine, uşakça bir ruhla kalemlerini ege- men sınıfların hizmetine sunarlar.

Devrimin Yolu Sorununda Revizyonistlerin Son Tangosu

TDKP'ye bağlı, Kürdistan Komitesinin son aylarda çıkardığı "parti yayınları dizisi"nin 13. sayısında Kürdistanla ilgili pratik açılımlar ve izleyecekleri mücadele biçimleri konusunda, özellikle başkaldırının oluşumuna bakış yönünden tespitlerde bulunmuş. Yine her zamanki gibi oportünizmin muğlaklığı, karamsarlığı yayındaki düşüncelerin gözeneklerine kadar süzülüşü.

Oportünizm, revizyonizm her yerde ML kılıf, altında kitlelerin kafasını bulandırmak, onların hedeflerini şaşkırtmak, yükselen mücadeleyi pasifizme kaydırmak için sürekli olarak doğası gereği açık ve kararlı tavır takılmaktan kaçınır. Sürekli orta yolu arar, aynen "Şark dansözü" gibi iki kutup arasında ustaca kıvrılır ve nihayetinde muğlaklığıyla, şekilsizliğiyle, kolay anlaşılabilirliği ile çürür gider. Bu hazin sonuç onun doğal sonucudur.

Tarihlerden bu yana Kürdistan'da milletin tümü üzerinde uygulanan milli baskının bir sonucu olarak ortaya çıkmış ulusal hareket bugün alabildiğince tartışılır duruma getirmiştir. 87'lere kadar böylesine geniş ve ilerici programatik temelde şaha kalkamayan Kürt ulusu, bu sefer PKK etkinliğinde hakim ulusun egemen sınıflarının asimilasyon ve jenosid politikasına karşı Kürdistan'ın çeşitli il ve ilçelerinde koordineli serhıldanlar gerçekleştiriyor. Botadaki bir eylem İzmir'de, İstanbul'da hatta uluslararası planda yankısını bulabiliyor. artık T.C'yi ve dolayısıyla emperyalizmi doğrudan hedeflemiş milli hareket Kürdistan'da egemen sınıflarında kabul etmek zorunda kaldığı gibi kök salmış durumdadır.

Bugünkü milli hareketi diğerlerinden ayıran en önemli unsurlarından birisi (konumuzla bağlantılı olduğu için) bir parti önderliğinde verilen silahlı mücadeledir. Uzun bir tarihi birikimi olan milli hareketin bir anda patlaması ve kendini ülke gündeminin baş sırasına oturtması şüphesiz tesadüfü değildir, kendiliğindenliğin ürünü de değildir; tam tersine varolan ulusal baskıya örgütlü, iradi bir karşı koyuşun ürünüdür. Bu karşı kyuş gücünü; Kürt ulusunun istemleriyle bütünleşmiş, onun duygularıyla yoğrulmuş Gerilla savaşından almaktadır.

Ulusal bir hareket olan PKK ilk çıkışından bu yana temel mücadele biçimi olarak silahlı mücadeleyi ve bunun içinde gerilla savaşını kendisine pratikte de görüldüğü gibi rehber etmiştir. Nitekim günümüzde ısrarla sürdürdüğü gerilla savaşının ürünlerini almaktadır. Kitleleri istediği an sokağa döküyor, eylemlilikler arasında koordine bağlantıları kurarak kitle hareketliliğini siyasi boyutuyla beraber doğrudan T.C'ye ve dolayısıyla emperyalizme karşı kanalize edebiliyor. u somut gerçekler gerilla savaşının kitleleri doğrudan iktidara yöneltme özelliğinin somut göstergebidir.

"Parti yayınları dizisi"nde şöyle yazıyorlar: "Kürdistan'daki bugünkü gerilla savaşının başlıca sürdürücüsü PKK ve savaş içinde olduğunu söyle-

Uzun bir tarihi birikimi olan milli hareketin bir anda patlaması ve kendini ülke gündeminin baş sırasına oturtması şüphesiz tesadüf değildir, kendiliğindenliğin ürünü de değildir; tam tersine varolan ulusal baskıya örgütlü, iradi bir karşı koyuşun ürünüdür. Bu karşı koyuş gücünü; Kürt ulusunun istemleriyle bütünleşmiş, onun duygularıyla yoğrulmuş Gerilla savaşından almaktadır.

yen diğerleri, gerilla savaşının ve gerilla savaşının ve gerilla örgütlenmesini başlı başına ve başka hiç bir mücadele biçimi ve çalışmayla birleştirilmeyen bir mücadele ve örgütlenme biçimi olarak ele almaktadırlar." (s.10)

Eleştiri ve tespitlerde her ne kadar ML düzey aransa da belirleyici olan objektif bir bakış açısına sahip samimiyet ve dürüstlüktür. Siyasetin olağan araçlarla yürütülmesi ve belirli bir aşamaya ulaştığı zaman, yolu üzerindeki engelleri temizlemek için bugün Kürdistan'da sınıfsal komünist hareketin hem de ulusal hareketin önderliklerinde yürütülen gerilla savaşı diğer mücadele ve örgütlenme biçimlerini dışalamayacağı gibi aksine onları temel mücadele ve örgüt biçimine tabi kılar. Eğer ucuz hesaplar peşinde koşan kurnaz esnaf gibi davranan politikacı değilsek bugün Kürdistan'da olanları objektif biçimde bilimsel temelde tahlil etme zahmetine katlanmamız gerekirdi. Bu gerçek anlamda devrimcilerin temel sorumluluğudur. Ama bu baylarımız gerilla savaşının özünü inkar etmek için nesnel gerçeği de inkar ediyorlar. Gerilla savaşı halktan kopuk olmaz ve gerilla savaşı siyasi mücadelenin karşıtı değildir. Tam aksine onun başka araçlarla sürdürülmesidir. Kaldı ki küçük burjuva revizyonist bayların iddiasının aksine gerilla savaşı halktan kopuk, kitlelerle birlikte yürümeyen ya da kitle adına verilen bir mücadele biçimi değildir. Aksine kitlelerin savaşıdır, kitleleri herikete geçirecek ve onlara dayanarak yürütülecek devrimci bir savaştır. Bugün Kürdistan'da küçük meta üretimi ülkemizin genelinde olduğu gibi yaygındır. Bunun yanısıra köyler dağınıktır, onlar arasında bölgeden bölgeye, ilden ile iktisadi dengesizlik dolayısıyla kültürel ve bilinç dengesizliği de mevcuttur. İnsanlar sıkışıkya bağlıdırlar. Bunula da yetinilmez yoğun bir biçimde asker, özel tim, polis baskısı da mevcuttur. Genel olarak ülke mizde ve özeld Kürdistan'da iktisadi ve sosyal gelişim dengesizdir. en ufak haklı talepler kanla boğulmaktadır. İnsanlık hak ve onuru icazet altındadır. Emperyalizmin vahşi sömürüsü ve devletin "yenilmeş" imajı insanların iliklerine kadar girebilmiştir. böylsi nesnel koşullar hem mücadele biçimini hem de temel örgütlenme biçimini savaş esasları üzerine oturtmaya zorlar. bu subjektif niyet meselesi değildir. Kaldı ki böylesi koşullarda "silahlı mücadele barışçı propağanda ve eğitim çalışmalarından yüz kez, bin kez daha etkili olacaktır" (İK. Seçme Eserler, s. 276)

Hayatı dogmatik, şabloncu kalıplarla sürdürmeye alışık TDKP eski tahriyatlarını yeniden cilalayarak piyasaya sürmesi açıktan siyasi kurnazlıktır. Bu baylara sormak gerekiyor: O intifadalar acaba gökten zembille mi iniyor? Bizce hayır. Şimdi biz "bu intifadalar kendiliğinden oluyor, gerilla savaşı bundan soyut..." gibi keskin tespitlerde bulunsaydık dürüst ve samimi davranmamış olurduk. Ama revizyonizmin emekçi kitlelerin kafasını bulandırmak için nesnel gerçeklikleri bilinçlice kitlelerden saklıyarak kendi subjektif niyeti ve çıkarlarına göre hareket etmektedir.

Şunları yazıyorlar: "Kitlelerin mücadelesindeki gerilik ve nesnel olarak mücadeledeki düşüş bazı mücadeledeki düşüş bazı mücadele biçimlerini o dönem için geçersiz kılar. Örneğin gerilla savaşı biçimindeki mücadele, genel grev ve direniş ve silahlı ayaklanma vb... ileri mücadele biçimleri hareketteki gerileme tarafından geçersiz hale getirilirken..." (s. 13)

"... Parti örgütümüzün Kürdistan'da izlemekte olduğu eylem çizgisini bazı başlıca noktalarda Türkiye'nin batısına göre farklılaştırmaktadır..." (s. 20)

"... Yanısıra ve Türkiye'den ayrı olarak, örgütlenen bir genel grev ve dire-

nişin, Kürdistan'da silahlı sokak gösterilerine ve kentte ve kırdada doğrudan ayaklanmalara dönüşmesinin nesnel koşulları her bakımdan olgunlaşmaktadır..." (s. 21)

"... Kürdistan Örgütümüz, silahlı mücadelenin geçerli biçimleriyle ilgili bütün eylem sloganlarını atacak; kitlesel sokak gösterileri, silahlı sokak gösterileri ve gerilla savaşı yöntemlerini... benimseyecek..." (s. 22)

Yukarıdaki bütün alıntılardaki sözler, ML ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan ve nesnel gerçeklikten uzak dogmatik tespitlerdir. Esasen bu tespitler devrimci proletaryanın yabancı olduğu şeyler değil. Köklerini 2. Enternasyonelden alan bu görüşler kendiliğindenciligi yücelten oportünizmin teorisidir. Lenin, "mücadele biçimi sorununun incelenmesinde her Marksistin isteyeceği başlıca yeşer nelerdir? Önce hareketi belli özel bir mücadele biçimine bağlayan Marksizm, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. Her çeşit mücadele biçimini kabul eder (ama-BN) onları icat etmez. Sadece genelleştirir, örgütler..." (Marksizm'de Gerilla Savaşı, s. 92) der ve aynı eserinde devam eder "...iktisadi evrimin değişik aşamalarında, siyasal ulusal kültürel canlı koşullardaki değişimlere bağlı olarak, değişik mücadele biçimleri ortaya çıkar, bunlar başlıca çarpıtma biçimleri olur..." (s. 93)

Görüldüğü gibi TDKP'nin ML ile tutar bir yanı yoktur. Kürdistan'da gerilla savaşı dolayısıyla yükselen kitle eylemliliğinden dolayı başı dönen bu baylar, hemen de teorilerinden taviz bile vererek Kürdistanla Türkiye'yi birbirinden ayırırverdiler. Temel kıstas; kitle eylemliliği. Bu konuyu daha da açalım:

"Türkiye'de kitle mücadelesi, henüz, ekonomik grevler, barışçıl grevler ve gösteriler olarak gelişirken emekçi kitlelerin henüz silahlı eyleme hazır olmadığı koşullarda, bu koşullardan kopuk ve bağımsız olarak "gerilla savaşına girişmek, zorunlu olarak, kitlelerden ve kitle mücadelesinden kopmaya, kitlelerin eyleminin yerine, 'devrimci grupların' eylemini geçirmeye yolaçacaktır" diye yazıyorlar. (s. 6)

Görüldüğü gibi nesnel bir temeli olmayan tesbitler yapmak o kadar zor değil, Bu revizyonist baylarımızda nesnel gerçeklikten uzak kendiliğindenliğe kölece bir boyun eğişin cilalanmış teorisine kapılmışlardır. Devrimin yolu sorunundaki taktik derekeye indirenler elbette şark dansözü gibi bir oraya bir buraya kıvrıracaklardır. Net bir perspektiften yoksun sağcı revizyonistler tabiatıyla "kendiliğindenliğe kölece bir boyun eğiş" içinde olacaklardır. Özünde Marksizm düşmanı bu gibi anlayışlar partinin kitlelerin siyasal bilinç düzeyini yükseltmesine, partinin harekete klavuzluk etmesine karşıdır.

Emekçi kitlelerin yürüttüğü kendiliğinden mücadele şekilleriyle her gün kendini yenileyen burjuva ideolojisine karşı sosyalist bilinç uluşması imkansızdır. İşçi sınıfına iktisadi mücadelenin dışında bilinç iletecek ve onu gerçek bir sınıf bilincine ulaştıracak bu sınıfın öncü unsurlarından oluşmuş bir örgüt gereklidir. bu örgüt KP'den başkası değildir.

Komünist partisi, içinde bulunduğu nesnel durumu ML temelinde talil etmeli ve iktidar mücadelesinde önderlik misyonunun -ancak bu sayede- yerine getirebilmelidir. Kaldı ki "... Mücadele güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece proletaryanın kendiliğinden mücadelesi hiç bir zaman onun gerçek 'sınıf mücadelesi' haline gelmeyecektir." (Lenin, Ne Yapmalı, s.66) Proletarya partisi bundan dolayı programlı hareket etmelidir. Partinin programı en geri kitlelerin istemlerinin somut bir ifadesi değildir.

Biz esasen, ülkenin iktisadi, siyasi, sosyal, kültürel ve uluslararası durumuna göre şekillenen devrimci proletaryanın vuracağı darbenin esas yönünü ve onun nasıl tasfiye edileceğini belirleyen stratejik tesbitlerden yola çıkarak Türkiye'de devrimin yolu sorununu kırlardan şehirlere doğru gelişecek uzun süreli halk savaşı olduğunu savunuyoruz.

Aksine ileri unsurların hedeflerinin somut ifadesidir. Programsız bir örgüt adı ne kadar 'Komünist' olursa olsun şekilsiz, ilkesiz bir yapıya sahip olmakla birlikte hedef bulanıklığı vardır. TDKP revizyonistlerinin yaptığı gibi programsızlığı kendine program edinenler kitle kuyrukçuluğunu yani kendiliğindenciliği seçenlerdir.

Yıllardan beri net bir program ve stratejiden yoksun TDKP, "Türkiye'de ... emekçi kitlelerin... silahlı eylemlere hazır olmadığı..." gibi tesbitlerle su sığıya kitle kuyrukçuluğu savunuyor. Biz esasen, ülkenin iktisadi, siyasi, sosyal, kültürel ve uluslararası durumuna göre şekillenen devrimci proletaryanın vuracağı darbenin esas yönünü ve onun nasıl tasfiye edileceğini belirleyen stratejik tesbitlerden yola çıkarak Türkiye'de devrimin yolu sorununu kırlardan şehirlere doğru gelişecek uzun süreli halk savaşı olduğunu savunuyoruz. "Bu savaşın politik ve ekonomik bakımdan dengesiz bir şekilde gelişmiş ve bir devrimden geçmiş geniş bir yarı sömürgece verilmiş olduğunu söylüyoruz. Bu ayırıcı özellik bizim askeri stratejimizi ve taktikimizi saptadığı gibi politik strateji ve taktikimizi de belirler." (Mao Zedung, Askeri Yazılar, s. 115) Temel mücadele ve örgüt biçimleri de objektif temeller üzerine oturan stratejiye göre belirlenir. Ancak bu temel mücadele biçimi ülkenin ekonomik ve siyasal sorununda esasa ilişkin bir değişiklik olmadığı müddetçe değişikliğe uğramaz.

Ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapılanmaya sahiptir. Köklü bir burjuva demokratik devrim yaşanmamıştır. Bu niteliksel durumdan dolayı sürekli bir milli kriz mevcuttur. Parlamento kapitalist ülkelerdeki gibi değildir. Tam aksine faşizmi maskeleyen için vardır. Legal olarak örgütlenme hakkı yoktur. Üstelik demokratik hak ve özgürlükler kısıtlı düzeyinde olmasına rağmen ayakları mevcut değildir. Siyasi grevler ve gösteriler tertipleme mümkün değildir. Uzun legal mücadele yoluyla işçileri eğitmek, devlet tarafından engellenmiştir. Sürekli olarak işkenceler, baskılar ve zulümler artık devlet politikası olmuştur. Bu devletin feodal sopayı elinde tutan faşist karakterinden dolayıdır. Bundan dolayı sürekli bir devrimci durum mevcuttur. Eğer durum böyleyse -ki gerçek budur- temel savaşım biçimi silahlı halk savaşıdır. bu olgu revizyonist anlayışın aksine Türkiye'nin genelinde geçerli stratejik bir ilkedir. Keza bu temel savaşım biçimi tespit edilmeden kitlelerin mücadelesine göre hareket etmek tamı tamına ekonomizmdir.

Sonuç olarak kitlelerin mücadelesinde partinin önderliğini yadsıyan ve ileri kitlelerin istemlerine göre hareket eden TDKP "... hareket içinde bilinç öğesinin rolünün azaltılması teorisi..."ni acemice savunmaktadır. Halbuki bu teori tüm oportünizmin mantığı temelidir.

Geri kitlelerin istemlerine göre mücadelesizlik yoluna emekçi kitleleri kanalize etmeye çalışan TDKP Kürdistan'da gerilla savaşı desteğinde yükselen kitle eylemliliğine bakarak kendince devrimci durum tespit etmiş, nesnel gerçekliğin zorlamasıyla gerilla savaşını kabul etmek zorunda kalmıştır. Devrimci durumu kitle eylemliliği düzeyine indirgeyen kitle kuyrukçuluğu anlayışı gerilla savaşının ML temelini de revize etmiştir:

"...gerilla savaşı işçi sınıfı ve halkın mücadelesi içinde , iktidarın ele geçirilmesine doğrudan ve kendi başına yol açacak (ya da hedefleyecek) bir mücadele biçimi değil, taktik (ara hedefler güden) bir mücadele biçimidir." (sf.9)

"... gerilla savaşına başvurmadaki amacı: İşçi ve emekçi yığınların düzenlenmesini derinleştirmek, hareketi bir süt aşamaya sürüklemek, genel

silahlı ayaklanmayı hızlandırmak, karşı-devrim açmazlarını çoğaltmak, olanaklarını genişletmek, kitlelerin daha ileri bir tüde eylemini geliştirmek ve daha geniş kapsamlı örgüt içinde örgütlenmesini hızlandırmaktır." (s. 9)

Oysa ayın yazı içerisinde, biraz önce şunları söylüyorlardı! "Kitlelerin mücadelesindeki gerilik ve nesnel olarak mücadeledeki düşüş bazı mücadele biçimlerini o dönem için geçersiz kılar. Şörneğin gerilla savaşı biçimindeki mücadele, genel grev ve direniş ve silahlı ayaklanma vb... ileri mücadele biçimleri hareketteki gerileme tarafından geçersiz hale getirilirken..." (s. 13)

Bu iki yaklaşımdan hangisi doğrudur: Gerilla savaşı kitlelerin eylemsizlik ya da geri durumlarındaki eylemliliklerinden daha ileri türde eylemini geliştirmek için gereklidir mi diyeceğiz? Yoksa kitlelerin mücadelelerinin geriliği gerilla savaşı geçersizleştirir mi diyeceğiz? Ya da bunun her ikisi de yanlıştır, doğrusu, gerilla savaşı kitlelerin eylemlilik düzeyine göre değil, ülkenin ekonomik-sosyal-siyasal temelleri ve bunu yıkmamanın yolu olan stratejik mücadelenin temel aracıdır mı diyeceğiz?

Elbetteki üçüncüsü doğrudur; diğer ikisi gerilla savaşı revize etmektir, revizyonizmdir. Emekçi kitlelerin kafasını bulandırmak için "şaşkın ördekler" gibi ne yapacağını, ne üreteceğini bilmeden hareket edenler, ancak bu sözleri sarfeden AEP kırmaları olabilir. ML'ler nesnel gerçekliğe bakar. Ve buradan yola çıkarak rota ve hedef belirlerler. Türkiye nesnel gerçekliği gerilla savaşı zorunlu kılmaktadır. bu gerçekliği ML'ler 70'lerden beri anlatmakta ve uygulamaktadırlar. Ama ML'ler silahlı mücadele ve onun bir biçimi olarak gerilla savaşı karşı devrimci güçlerin demoralize edilmesinde, yıpratılmasında, şaşkına ugratılmasında, kazanılan siyasi mevzilerin pekiştirilip, korunmasında, halkın devrimci azminin geliştirilmesinde stratejik bir şama gözüyle bakmışlardır. bizim gibi ülkelerde gerilla savaşı Rusya tipi ülkelerde yürütülen gerilla savaşı gibi değildir. Tam tersine faşizm koşullarında yürütülen gerilla savaşı "... sadece düşmana kayıp verdimi amaçlıyordu, bunun da ötesinde ve öncelikle amaç ulusal kurtuluş hareketine siyasi üstünlük sağlamak, kitlelerin siyasi bilincini yükseltmek..." (AEP Tarihi Cilt I, s. 105) görevini üstlenmiştir. Ama bu baylarımız gerilla savaşı bizim gibi ülkelerin nesnel gerçekliğini inkar ederek hem taktik derekeye indirilmişler, hem de kaderini kitle mücadelesine bağlamışlardır. Yani gerilla savaşı "kitle eylemliliğinin kuyrukçusu ve onun arkadan destekçisi olmalıdır" diyorlar. Bu sonucu tayin edecek bir savaşı doğmatizm temelinde revize etmektir.

"Sonuç olarak;

Özetlersek, biz, silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz. Revizyonist klik ise, bunu sözde kabul ediyor görünüyor. Fakat bizi diğer mücadele biçimlerini reddetmekle itham ediyor. böylece gerçekte silahlı mücadele fikrine saldırıyor" (İK, Bütün Yazılar, s. 287)

Dün ve bugün proletaryanın devrimci mücadelesinde hasnuna karşı yürüteceği savaşım biçimi stratejik bir meseledir. Her kim devrimin yolu sorununu, devrimci proletaryanın temel savaşım biçimine taktik derekeye indiriyorsa özetle kitlelerin kendiliğinden mücadelesine bağlıyorsa o Marksizmin abecesini kavrayamamış demektir. Proletaryanın devrim perspektifini bulanıklaştıran bu revizyonist anlayış hayatın her alanında ideolojik olarak bombardımana tutulmalıdır.

13 Ocak 1992

EMPERYALİST DALAŞTA "KÜRT DOSTLUĞU" NUN İÇ YÜZÜ

aDünyadaki "iki kutuptan" biri olan Varşova paktının dağılmasıyla birlikte, artık "soğuk savaş" dönemi kapandı diye nutuk atan sadece emperyalistler ve kiralık kalemler olmadı. Öteden beri marksist geçinen bir dizi politik örgüt de bu propaganda kampanyasına katıldı. Budönelere sürüşü de, insanlığın kurtuluşunu sosyalizmde değil, terbiye edilmiş "demokratik kapitalizmde" aramaya koyuldular.

Şeklen de olsa, daha düne kadar varlığını koruyan "sosyalist" kampın dağılması neticesinde, dünyada iki kamp arasında varolan denge de ABD ve yandaşlarının lehine bozuldu. Bu da dünyada yeni bir sürecin başlamasına yol açtı. Bu süreç, beraberinde yeni yeni ittifak arayışları ve çatışmaları da gündeme getirdi, getirmeye de devam edecektir. Görünen o ki; yakın gelecekte, emperyalist kamptaki pazar kavgası çeşitli biçimlerde dünya kamuoyundakiyerini koruyacaktır.

Dünyadaki bumevcut gelişmeler soucunda, NATO ve AET üyesi kimi ülkeler arasındaki çıkar çatışmaları da, Yugoslavya olayında olduğu gibi hemen kendini açığa vurdu. Şimdi ise Orta Asya ve Kafkasya'da yeni kurulan cumhuriyetlerin üzerinde hakimiyet kurma yarışından dolayı Almanya ile, ABD'nin Ortadoğudaki taşeronu konumunda olan Türkiye arasında kendini göstermeye başladı. Bu iki olay bize, önümüzdeki süreçte emperyalistler arası ilişki ve çelişkilerin çatışmasız olamayacağı mesajını veriyor. Dolayısıyla son yıllarda emperyalistlerce sıkça sözü edilen "Hür Dünya", "Tek kutup ve bütünleşme" kavramlarının da birer faşist demogojiden ibaret olduğu daha açık ve net olarak anlaşılıyor. Daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, emperyalistlerin öcü gibi dünya kamuoyuna yansıttığı, yansıtmaya çalıştığı ve her şeyden önce tüm kötülüklerin kaynağı olarak tanıtmaya çalıştığı Varşova Paktı'nın dağılmasıyla AET ve NATO bünyesine etnik ve ulusal çatışmalarla halkların birbirine kırdırılması, açlık, sefalet vb. gibi tüm kötülüklerin yaratıcısı emperyalist çıkar çelişkilerinde giderek su yüzüne çıkacaktır. Özellikle Yugoslavya ve SSCB'nin dağılarak yeni yeni Ulusal devletlerin kurulmasıyla birlikte, pastadan pay kapma isteği ve hırsı mevcut olan çelişkileri daha bir derinleştirip açığa çıkaracaktır.

Emperyalistler arası pazar dalaşı, bugün somut olarak (yazının akışı için-deizah edeceğimiz) olaylar ve güçler arasında ifadesini bulmakta, cereyan etmektedir.

A) AET üyesi ülkeler -ki özellikle Almanya- kısmen de Fransa ile ABD arasında şu veya bu şekilde soren pazar kavgası: Bilindiği gibi ABD, eskiden askeri açıdan Varşova Paktı'na karşı bir ölçüde AET'nin koruyuculuğunu da üstlenmişti. Buna karşılık kimi AET üyesi ülkeler de ABD ekonomisine katkıda buldukları gibi, Varşova Paktı'na karşı uluslararası palanda ABD paralelinde bir politika izliyorlardı. Son gelişmelerle birlikte

AET üyesi ülkelerin ABD'ye olan askeri bağımlılıkları giderek azaldı. Va AET üyesi ülkeler -ki özellikle Almanya, kısmen de Fransa Balkanlarda, Kafkasya ve Orta Asya'da açılan yeni pazarlara girmek için aktif politikalar izlemelerinin yanı sıra, ABD'nin AET içindeki etkinliğini de giderek azaltmaya çalışıyorlar. ABD, bu durumdan oldukça rahatsızdır. Ancak ABD'nin en büyük rahatsızlığı, içine düştüğü ekonomik krizden kaynaklanıyor. Ayrıca pazar savaşımında, ABD'yi zor durumda bırakan sadece kimi AET üyesi ülkeler de değildir Japon sermayesi ve malları da (gerek ABD pazarında gerekse uluslararası pazarda) giderek etkinliğini artırıyor. Kısacası, bu pazar savaşımında, ABD, Almanya ve Japonya karşısında giderek geriliyor.

B) Emperyalistler arası sürdürülen bu pazar savaşımı sadece ABD ve Almanya'yla da (ya da kimi AET üyesi ülkelerle de) sınırlı değil. AET üyesi ülkeler arasında da çatışmalar sözkonusudur: Yani iki Almanya'nın birleşmesiyle ortaya çıkan yeni dev ülke, yalnız ABD'yi tedirgin etmiyor. Aynı zamanda kimi ortaklarını da telaşlandırıyor. Özellikle Almanların geçmiş sicillerinin pek temiz olmaması, tarihlerinin birçok sayfası mazlum halkların kanlarıyla yazılmış olmasından dolayı, müttefikleri tarafından dahi her zaman kuşkuyla izlenen bir ülke durumunda olduğunu hemen ifade edelim.

Hırvatistan ve Slovenya'nın aceleyle tanınması ve Almanya'nın bu ülkelerin tanınması için ortaklarına karşı dayatıcı davranması, Almanyanın yeni yayılcı açılımları açısından dikkat çekici işaretler vermeye yetiyor.

Almaya karşısında bu tedirginliği hisseden kimi Avrupalı ülkeler ABD ile daha da yakınlaşmaya çalışıyorlar. Fransa vb. ülkeler de mümkün olduğu kadar daha bağımsız davranma çabası içindeler. Bu ülkelerin aynı zamanda Almanya'nın kendi başına buyruk hareket etmesine göz yummayacakları da açık. Yani, ABD'nin NATO üzerinde kurduğu etkinliğe benzer bir etkinliğin, Almaya'nın da AET üzerinde kurmasına mücadele etmemeye çalışacaklardır. Çünkü Almanya, geleceğe ilişkin ne yapmak istediğini az da olsa Yugoslavya vb. ülkelerdeki gelişmeler karşısında takındığı tavırla gerçek niyetini açıkça ortaya koymuş durumdadır.

Almaya karşısında bu tedirginliği hisseden kimi Avrupalı ülkeler ABD ile daha da yakınlaşmaya çalışıyorlar. Fransa vb. ülkeler de mümkün olduğu kadar daha bağımsız davranma çabası içindeler. Bu ülkelerin aynı zamanda Almanya'nın kendi başına buyruk hareket etmesine göz yummayacakları da açık. Yani, ABD'nin NATO üzerinde kurduğu etkinliğe benzer bir etkinliğin, Almaya'nın da AET üzerinde kurmasına mücadele etmemeye çalışacaklardır. Çünkü Almanya, geleceğe ilişkin ne yapmak istediğini az da olsa Yugoslavya vb. ülkelerdeki gelişmeler karşısında takındığı tavırla gerçek niyetini açıkça ortaya koymuş durumdadır.

Söyle ki; Yugoslavya'daki ulusal ve etnik çatışmalar karşısında Batı ile ABD'nin tavrı aynı paralelde olmuştur. İki taraf da Yugoslavya'nın bölünmesini değil, bütünlüğünü savunmuştur. Ama bir türlü dinmek bilmeyen iç çatışmalar çok uluslu olan bu ülkenin dağılıp yeni yeni ulusal devletlerin ortaya çıkmasına kadar götürdü. Yugoslavya'da yaşanan bu olaylar karşısında ilk harekete geçen ülke yine Almanya oldu.

Almanya ve Avrupalı ortaklarının dış politikada ortak hareket etmeleri konusunda Maastricht zirvesinde ilke kararları almalarının arkasında henüz iki ay geçmesine rağmen, Almanya, ortaklarına danışmadan Yugoslavya'dan ayrılan iki cumhuriyeti tek başına tanıma kararı almakta pek de gecikmedi. Bununla da kalmayarak, ortaklarına karşı da kendi kararları doğrultusunda hareket etmeleri için ısrarlı ve dayatıcı bir tutum takındı.

Hırvatistan ve Slovenya'nın aceleyle tanınması ve Almanya'nın bu ülkelerin tanınması için ortaklarına karşı dayatıcı davranması, Almanyanın yeni yayılcı açılımları açısından dikkat çekici işaretler vermeye yetiyor. - Ki aynı durum Baltık ülkeliri için de sözkonusudur. Kaldı ki, Almanya ile müttefikleri arasında ortaya çıkan görüş ayrılıkları sadece bu olayla da sınırlı değil. Keza Batılı müttefiklerinin eski "Sovyetler"e yardım konusundaki kararsızlıklarını şiddetle eleştirmesi, kısa menzilli füzelerin yasaklanması-

ni ve Avrupa'nın kendi savunma gücüne sahip olmasını ısrarla istemesi vb. Yine Körfez olayında Japonya ile birlikte ABD önderliğini tam olarak kabullenmeyip tümden angaje olmaması, son olarak Avrupa Topluluğunun Makedonya'yı tanımama kararı alması ardında henüz 24 saat geçmeden hemen Makedonya'ya konsolosluk ataması. Kısacası, tüm bunlar, Almanya'nın dünyada ortaya çıkan yeni süreçte büyük bir siyasal güç olma arzusunun başlıca somut adımları olarak sayılabilir.

Almanya'nın Türkiye'ye yönelik son çıkışlarını değerlendirirken yukarıda izah etmeye çalıştığımız somut gerçekleri gözden kaçırmamamız lazım. Aksi taktirde sağlıklı bir sonuca varamayız.

Türkiye ile Almanya arasında belli bir tarihsel süreçten sonra dostane

ilişkilerin yaşandığı biliniyor. Gerek uluslararası planda karşılıklı olarak taşıdıkları yükümlülükler, gerekse TC kimlikli çok sayıda işçinin Almanya'ya akın etmesinden dolayı iki ülke arasındaki ilişkilerin esas olarak sorunsuz olduğunu söylemek pek de abartılı sayılmaz. Ayrıca Almanya'nın Türkiye'ye askeri ve mali olarak yardım yaptığı gibi, iki ülke arasında hatırı sayılır bir ticari ilişki de sözkonusudur. Tüm bunlara rağmen, son dönemde Almanya ile Türkiye ilişkileri belli bir sertleşme ve gerginlik sürecini yaşıyor.

Bu çatışma görünüşte her ne kadar Türkiye ile Almanya arasında görünüyorsa da, aslında döğüşen haydutlar esas olarak ABD ile Almanya'dır.

Özellikle TC'nin Newroz kutlamalarını bahane ederek Kürt halkına yönelik olarak giriştiği katliam ve sindirme operasyonları Almanya kamuoyunda büyük bir yankı yarattı. Alman basınında "Türk hava kuvvetleri Kürt şehrini bombaladı" vb. haberlerle birlikte, Türkiye'nin, NATO ve Avrupa kuruluşlarıyla olan bağlarından yararlandığı ileri sürülerek, Türkiye'ye yönelik yapılacak NATO askeri kanadından atılma tehdidi, Türk hükümeti üzerinde etki yapacak, baskı unsuru olacak gibisinden açıklamalara da yer verildi.

Alman hükümetinin resmi açıklamaları ve tavrı da Alman basını paralelinde oldu. Alman hükümeti geçici de olsa Türkiye'ye yaptığı silah sevkiyatını durdurduğu gibi, Avusturya'yla birlikte son Newroz olaylarından dolayı AT nezdinde Türkiye'ye yönelik kınama kararı çıkarmak içinde girişimde bulundu. Ve sonuçta tutarsız içerikli de olsa, bu kararın çıkarılmasını sağladı. Ayrıca Türkiye ile üst düzeyde olan ziyaretleri de şimdilik belirsiz bir tarihe ertelemiş durumdadır.

Tüm bu olup bitenler karşısında, insanın akalına gelen ilk soru; gerçekte Almanya Kürt sorunu karşısında söyledikleriyle samimi midir? Ya da TC ile Almanya arasında ortaya çıkan çelişkilerin temelinde Kürt faktörümü yatıyor? Yoksa Orta Asya ve Kafkasya'daki pazar kavgasında TC'nin Amerika'dan yana tavır koymasının intikamını mı almaya çalışıyor? Diğer bir deyişle pasta kavgasını Kürt ve insan Hakları olayı ile örtüştürüp gerçek niyetini gizlemeye mi çalışıyor? Tüm bu sorularımıza yanıt aramadan önce, Almanya'nın yakın tarihe kadar Kürtlere ilişkin icraatlarını kısaca özetlemekte fayda var.

8 yıllık İran, Irak savaşında Irak'a en çok kimyasal silah veren Almanya olmuştur ve bu kimyasal silahların Güney Kürdistan'da Kürt halkı üzerinde yarattığı tahribat ve bu tahribat karşısında Alman hükümetinin takındığı tavır hiç kimse tarafından sır değildir. Keza, PKK'yı "terörist" bir örgüt

olarak niteleyen yine Almanya'dır. Aynı Almanya Ortadoğu haritasının değişiminden yana da değil. Yani Bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasını kesinlikle istemiyor. O da diğer birçok Batılı ülkeler gibi, artık mevcut devletlerin sınırları içinde yaşayan Kürtlere kısmi hak ve "özgürlük"lerin verilmesini istiyor. Temel yaklaşımı bu olmasına rağmen Newroz katliamından sonra Almanya'nın diğer müttefiklerinden farklı ve daha da "sert" bir tavır takınmasının altında yatan daha başka gerçekler olduğuda kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Bonn'un sertleşmesinin nedenini dış politikada görevli Dr. Eberhard Schulz şöyle açıklıyordu: Birincisi, iki ülke arasındaki anlaşmaya göre Türkiye, eski Doğu Almanya ordusundan aldığı silahları sadece NATO alanına saldırı halinde kullanacaktı. Almanya bu maddeye uyulmadığı görüşünde. ikincisi, Almanya, Yugoslavya'da, eski SSCB'de, Afrika'da desteklediği serf-determinasyon hakkının Kürtler içinde sözkonusu edilmesini istiyor. Nitekim alman Dışişleri Bakanı da şöyle bir açıklama yaptı: Yugoslavya için oluşturduğumuz modeli Türkiye de kendisine örnek alması gerekir.

Kimi burjuva yorumcuları, almanya'nın bu tavrını kısaca şöyle özetliyorlar: Birincisi, almanya'nın iki eyaletinde yakın tarihte yapılacak seçimler nedeniyle Kolhn Hükümeti, Kürt sorununda takındığı tavrı iç politika malzemesi olarak kullanmaya çalışıyor. Diğer sebep ise, Türkiye'nin AT'na girişini geciktirmeye çalışmaktır.

Kuşkusuz gerek Alman politikacılarının ve gerekse kimi diğer burjuva yorumcularının Türk ve alman ilişkilerinin gerginleşmesine yol açan nedenler olarak ileri sürdükleri düşüncelerin gerçek payı olabilir ki vardır da. Ama olayın esas yanını oluşturmuyor. Bizce olayın özü kısaca şöyledir: Almanya, izlediği Ortadoğu, Orta Asya Politikasında, Amerika ve onun taşeronu olan Türkiye'yi kendisine engel olarak görüyor. Yine Türkiye'nin özellikle Balkanlardaki müslüman topluluklar ile Kafkasya, Azerbaycan ve Orta Asya'daki diğer Türk cumhuriyetleriyle dinsel ve kültürel anlamda bir bütünlüğü, bir tarihsel bağı sözkonusudur. Bu gerçeği gören ABD ve Alman emperyalistleri, yeni açılan bu pazarları kapmak için Türkiye'nin bu özgül durumundan yararlanma çabası ve yarışı içindeler. Diğer bir deyişle, TC'yi esas olarak amaçları için bir araç olarak kullanmaya çalışıyorlar.

Bu kavgada TC, tercihini ABD'den yana yaptı. Dahası, içine bulunduğu objektif durumdan dolayı, kendi başına bir tercih yapma şansı da yoktur. Tam aksine, Ortadoğu'da, Kafkasya'da ABD'ye Jandarmalık yapma gibi bir zorunluluğu vardır. TC'nin son tavrı, Almanya'yı oldukça öfkelenirdi. Dolayısıyla alman hükümeti, Kürtlere sempatiyle bakan kamuoyunun desteğini de arkasına alarak ve Kürt faktörünü de işleyerek TC'yi uluslararası planda zor durumda bırakmaya çalıştı, çalışıyor. Her ne kadar süreç içerisinde öfkesi biraz dindiyse de, yine de bu bizi yanıltılmamalı. Önümüzdeki süreçte bu çatışma tatlı sert biçimlerde devam edeceğe benziyor. Yine bu çatışma görünüşte her ne kadar Türkiye ile almanya arasında görünüyorsa da, aslında doğuşen haydutlar esas olarak ABD ile Almanya'dır. Türkiye'nin rolü figüranlıktan öteye değildir. Nitekim almanay'nın Newroz katliamından dolayı Türkiye'ye yönelik protestosu karşısında Amerika hemen harekete geçti. "Türkiye'nin teröre karşı verdiği mücadeleyi destekliyoruz" "PKK terörist bir örgüttür" dedi. Böylece TC'nin katliamlarını da onaylamış oldu. Kuşkusuz ABD, Kürtlere yönelik kısmi refformların yapılmasından da yanadır. Ve bu konuda Türkiye ye belli tavsiyelerde de bulunmaktadır. Ama kesin çözüm önerileri şimdilik sunmamaktadır.

Hiç şüphesiz bu çatışmada kürt faktörünün de rolü vardır. Çünkü artık Kürtler ve Kürdistan sorunu uluslararası bir boyut kazanmıştır. Özellikle Ortadoğu'da bugün dünya kamuoyunun gündeminde en öncelikli sorunlardan birini de Kürt sorunu oluşturmaktadır. Dolayısıyla, kendi devlet çıkarlarını koruma, gözetme espirisine uygun olarak hareket eden emperyalist ülkeler de Kürtler üzerinde hesaplar yapmaktadırlar. Dahası, bugün somut olarak almanya'nın, Fransa ve ABD'nin bu yönlü çabaları giderek yoğunlaşıyor. Bu mücadelede ABD'nin hareket alanını daraltmak için geçici de olsa Almanya ve Fransa'nın ortak hareket etme olasılığını da gözden kaçırmamak gerekir. Tüm bu olasılıklar ve gelişmeler madalyonun bir yüzünü oluşturmaktadır. Diğer yüzüne gelince:

Bu durum, Almanya'nın Körfeze inen yolunu bir ölçüde tıkiyor. Almanya az da olsa bu tıkanıklığı aşmak için Türkiye'ye karşı Kürt faktörünü, ABD'ye karşı da pazar rekabetini elden bırakmayacaktır.

Batılı emperyalistler, Ortadoğu'da islami hareketlerin çıbanbaşı olarak gördükleri İran'a karşı laiklik, serbest piyasa ekonomisi vb. gibi açılardan model olarak Türkiye'nin ortadoğu'da daha

güçlü bir konuma ve itibara sahip olmasını istiyorlar. Özellikle yeni kurulan azerbaycan vb. Ulusal devletlerin üzerinde İran islam faktörünün kurabileceği etkinliği önlemek için Türkiye'yi daha da ön plana çıkarıp desteklemeye çalışacaklardır. Tabi bu politikalarını muhafazakar kesime karşı etkinliğini arttıran Batı yanlısı Rafsancani yönetimindeki İran'a karşı yürütecekleri politikalarıyla bir denge tutturarak sürdürecektir. Bu özgül durumdan dolayı, Batılı emperyalistler, mümkün olduğu kadar Kürt sorunundan dolayı Türkiye'yi zor durumda bırakmak istemeyeceklerdir. En azından bu konuda çok dikkatli ve hassas davranacakları açıktır. Ne TC'nin Kürtlere yönelik politikasına tam destek sunacaklar, nede ciddi olarak karşı çıkacaklardır. Tek kelimeyle, devlet çıkarlarına uygun olarak hareket edecekler. Tabir caizse, bir anlamda tetikte beklemeyi de elden bırakmayacaklar. Eğer çıkarları özerk bir Kürdistan'ı gerektiriyorsa, bundan ne Almanya ne de Fransa kaçınmaz. Kuşkusuz bu durum yalnız emperyalistlerin müdahalesine bağlı bir olay da değildir. Esas olarak gelişmenin ana yönünü belirleyecek olan faktör Kürdistan'daki mücadele olacaktır.

Özetlersek: ABD emperyalistleri, "Yeni Dünya Düzeni"nde , Ortadoğu ve Orta Asya'da Türkiye'ye yüklediği görev ve sorumluluklar tek kelimeyle esas olarak jandarmalık ve taşeronluktan ibarettir. Bu durum, Almanya'nın Körfeze inen yolunu bir ölçüde tıkiyor. Almanya az da olsa bu tıkanıklığı aşmak için Türkiye'ye karşı Kürt faktörünü, ABD'ye karşı da pazar rekabetini elden bırakmayacaktır. Bugün Bonn'da Türkiye denince hemen akla Kürt sorunu gelmektedir. Kısacası, özellikle Almanya, Fransa bundan böyle Kürt sorununda TC'yi şu ve ya bu ölçüde hep rahatsız edeceklerdir.

Tüm bu gelişmelere rağmen, almanya, Orta Asya'daki Müslüman Türk kökenli Cumhuriyetlerin bağımsızlıklarını ilan etmesiyle birlikte, Türkiye'nin bölgedeki öneminin daha da artması sebebiyle, mümkün olduğu kadar Türkiye'ye karşı cepheden tavır alarak uluslararası hedef durumuna getirmemeye özen gösterecektir. Nitekim bu gerçeği Alman dış ilişkiler komisyonu Başkanı Hans Stereken, Türkiye'nin Batı ile Orta Asya'daki İsk Sovyet Cumhuriyetleri arasında bir "laiklik köprüsü" olduğunu belirterek ve Orta Asya'daki İran Türkiye rekabetinde Türkiye'yi destekleyeceklerini açık bir dille ifade ediyor. Aslında bu saflaşma ve uzlaşmaları esas olarak

çıkar ve güç ilişkisi belirleyecektir. Bu emperyalistler ve gericiler için dün olduğu gibi bugünde değişmez bir yasadır.

Amerika emperyasitleri İran'a şimdilik pek sempatiyle bakmıyorlar. Buna karşılık, Türkiye ile olan ilişkileri ise malum. Kürt sorununda ise, emperyalistlerin kendi devlet çıkarlarına uygun olarak yürüttükleri klasik politikayı sürdürmektedirler. Şöyle ki; Amerika, bugüne kadar değişik ülkelerde yaşayan Kürtlere karşı değişik politikalar izlemiştir. İran'da Şah döneminde Kürtleri hiç tahrik etmemiştir. Buna karşılık Humeyni döneminde Kürtlerin sünniliği kartını oynamıştır. Türkiye'de ise Kürt faktörüne hiç oynamamıştır. Tam aksine TC'nin asimilasyoncu ve katliamcı politikasını hep onaylamıştır. Irak'taki yönetimlere karşı ise Kürt faktörünü bir değil birkaç kez kullanmaya çalışmıştır, kullanmıştır. Halâ da bu çaba içindedir. ABD ve diğer emperyalist güçler bu iğrenç politikalarını önümüzdeki süreçte de sürdürmeye devam edeceklerdir. Bununla birlikte, çıkarlarını tehlikeye düşürmeyecek kör topal özerk bir Kürdistan'ın oluşmasına da karşı çıkmayacaklar. Tam aksine, yeri gelince teşvik edeceklerdir.

Tüm bu gelişmeler karşısında, bize düşen görev özetle şu olmalıdır: Öncelikle Kürdistan olayında emperyalistlerin gerçek niyetlerinin ne olduğunu açığa çıkarıp kitlelere teşhir etmeliyiz. Bu görevi layıkıyla yerine getirmedğimiz takdirde bazı yurtsever güçlerin emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma adı altında, kimi emperyalist haydutları Kürt halkına şirin gisterme çabaları kitleler üzerinde olumsuz etki yaratacaktır. Örneğin, almanya'nın gerçek amacı bizce açık olmasına rağmen, Newroz katliamından sonra TC'yi protesto etmesi, sorunu AT nezdinde de gündeme getirip Türkiye'ye daha doğrusu onun hiç bir insanlık vicdanı kaygısı taşımayan katliamcı politikasına yönelik olarak kınama kararı çıkarması, işi olumlu yanındır. Yani objektif olarak bu durum bize uluslararası planda TC'nin katliamcı yüzünü daha da kolay teşhir etme olanağını sağlıyor. Burada en önemlisi, Almanya'nın bütün bunları Kürt sevgisinden çok, kendi devlet çıkarlarından dolayı yaptığı gözden kaçırılmaması lazım.

Çünkü; Kürdistan'ı bölüp parçalayan, Kürt halkını yurtsuzluğa mahkum eden, yine kendileri ve uşak takımıdır. Dolayısıyla bu karşı devrimci güçlerin Kürtlere acı ve yoksulluktan başka verecekleri pek farklı birşey yoktur ve olamaz da. Bu gerçeği gözden kaçırarak, emperyalistlerin sahte sevgi gösterilerine sempatiyle yaklaşp, onlarla uzlaşmaya çalışan reformist anlayışlara karşı da mücadele etmeliyiz. Bu konuda en büyük görev Kürt halkına, Kürt aydınına, ileri, bilinçli kesimine düşmektedir.

Kürdistan tarihinde yaşanmış benzeri dönemeçlerde, Kürtlerin hamiliğini üstlenen emperyalist güçlerin ve kukla rejimlerinin çıkarları zemininde yaşanan ihanetleri, entrikaları, diplomatik hileleri, katliamları hepsini bıkmadan tekrar tekrar halklarımızın dikkatine sunmalıyız.

Bu görevimizi yerine getirirken de; bir yandan, her ulusal kıpırdanışın altında "dış kışkırtma" demogojisiyle emperyalizm parmağı arayan Kemalist ideolog, yazar çizer takımının bu gerici propagandası karşısına dikilirken; diğer yandan, Kürdistan tarihindeki ulusal motifli başkaldırıların emperyalist güçlerin çıkar ilişkilerine alet edilmek istenmediğini, alet olmadığını, ya da emperyalist kışkırtmaların hiç yaşanmadığı biçimindeki burjuva milliyetçi anlayışlara karşı da mücadele etmeli, ve Kürdistanın yaşanan tarihi ile, gerçeğin ne olduğunu açıkça sergilemeliyiz. Zira, yaşanan tarihten gerçek anlamda doğru dersler çıkarmamız ancak böyle mümkün olabilir.

İdeolojik Mücadelede Yayın Faaliyeti

M. Ali Doğan

Emekçi sınıflardan yana, onlar adına yayın yapan yazılı ürünlerin hedeflerine ulaşım ulaşılmadıkları tartışılmalıdır. Görünen odur ki; bu iletişim araçlarının istenilen boyutlarda etkisi yoktur. Toplumu etkileme, ona yön verme gücü henüz bu iletişim araçlarına geçmemiştir. Bu bölümde yayın faaliyetinin nasıl etkiye bulunacağını, varolan sürecin nasıl olduğunu dilimiz döndüğünce ortaya koyacağız.

Tek Araçla İdeolojik Etki

Toplumun üyeleri bireyler, birçok iletişim aracından etkilenirler. İletişimle etkileme gücüne ulaşabilmek için bireye tek bir modelle yaklaşmak yanlışır. Burçok iletişim aracından birçok ideoloji, düşünce, olay, olgu vb... aktarılır ve birey bunlarla bombardımana uğrar. Özünde kendi gerçeğinden uzaklaşır. Bu uzaklaşma; çeşitli geri ideolojik aygıtların etkisiyle olur. Doğal olarak birey; aldığı gerici-faşist eğitimin de etkisiyle; iletişim araçlarından kolay ulaşılabileni tercih eder. Beynini onlara açar. Kültürel yozlaşma, arabesk vb... sorunlarını da kaynağı buradadır. Konudan fazla uzaklaşmadan şunu belirleyelim: Bireyler birçok iletişim aracından mesaj alırlar ve yoğun bir şekilde bu araçlardan etkilenirler. Bu ortamda onlara tek bir iletişim aracıyla yaklaşmak fazla etki sağlamaz, ancak kurulu düzenin propagandalarına parazit olunur. Bu nedenle bireye, topluma, sınıfa, halka ulaşırken bir iletişim yöntemi sorunun çözüleceğini sanmak büyük yanılgıdır.

Hedef kitle sözcüğü kitlenin tanımlanan bir kesimini ifade eder; işçi sınıfı, gençlik vb. gibi. İletişim araçlarını üretenler tek bir iletişim aracıyla ve yöntemiyle toplumu, bilgileri yayma ve dönüştürme gayretindeyken; hedef kitlelerinin birçok iletişim aracıyla; birçok iletişim yöntemiyle farklı düşünce, ideoloji ve kültürün de etkisinde olduğunu bilmelidirler. "İşçi sınıfı", "öğrenci gençlik" gibi hedef kitle, çok seçenekli öğrenme sürecinde kendisini ihtiyacına yanıt veren değil; onları kendi gerçeklerinden uzak tutan ideolojik bombardımanları tercih etmek durumundadırlar. Bu süreçte kitleleri eğitmek, bilgilendirmek, yönlendirmek, dahası dönüştürmek için yapılacak etki; başka etkilerle düşünülürse anlamı olur. Bu durumda iletişim aracı üretimindeki uygulamalar, araştırmalar hedef kitleye yapılacak etkinin; ölçerek, değerlendirerek yapılmasına neden olur ki; böyle bir uygulama doğru değildir. Çünkü; etki, doğru etki, yanlış etki, olumsuz etki ve geri etki diye çeşitlenmektedir. Hedef kitle bütün etkilerin baskısı altındadır, önemli olan bilinçli bir şekilde doğru etki de bulunup, olumlu tepkiler alabilmektir.

Emekçi sınıflar açısından hali hazırdaki iletişim araçları dikkate alınırsa; olası bir model sunmak mümkün. Ancak sayılamayacak kadar çok olumsuzluk ve eksiklik varken istenilen tepkinin kolay yaratılacağını söylemek biraz zor. Yayın faaliyetinden fazla bir fayda sağlanmasını düşünemeyeceğimiz gibi, ona farklı işlevler yüklemek yanılgısına da düşülmemelidir. Sunulacak model; ideolojik mücadelenin bir basamağını işgal eder. Bu anlamda gereklidir, ancak yetersizdir.

Hedef kitleye yayın faaliyeti ile nasıl ulaşmalı marksist-leninistler? Ya da ideolojik mücadele için ciddi kurumsallaşma nasıl sağlanır?

Teknik Altyapı

Çağdaş kitle iletişimin ortaya çıkışındaki en önemli nedenlerden biri teknik bilgi onun uygulanmasıydı. Bunun için önce teknik altyapıdan bahsetmekte fayda var. Yayın yapma sorunu olanların bu sürecin sürekliliğini düşünmeleri gerekir. Bu anlamda planlı bir işletmecilik örneği şarttır. Bu işletme eldeki olanakları en etkin bir şekilde kullanarak kendi öz varlıklarıyla yayıncılığı sürdürebilmelidir. Yoksa her ürün için kaynak yaratma sorunu gündeme gelecektir. Bunu baştan planlayıp; güçlenmenin sayısız faydaları var. Sınırlı olan kaynakları (özellikle ekonomik) bir rasgelelik içinde kullanmanın sayısız zararları vardır. Bugün siyasal dergilerin çoğu bu plansızlıkla boğuşmaktadırlar. İdeolojik mücadele yayıncılığı meslek edinenlerin sürekli boğuşmaları zaman geçirmelerini bir nebze olsun teknik altyapı giderebilir. Bu konuda gerekli olan malzemeler nelerdir? Başta mekan sorununu... Üretim yapmaya elverişli bir ortam olmalı. Güvenlik hissedilmelidir. Kullanılacak

alet edavat çok önemli: başta dizgi makinaları, telefon, faks, fotokopi makinası, fotoğraf makinası, agrandizör vb...Yapılabiliyorsa bu düzenek matbaa ile bütünleştirilmelidir. Ancak böyle kale kurulur. Güçlü sözlük ve ansiklopedi takımları; görüntü malzemesi sunacak fotoğraf arşivi ve albümleri... İyi bir yazı arşivi...

Teknik yeniliklerin getirdiği kolaylıklar yayınların estetiğine de yansımaktadır. Teknik altyapı oluşturacak makinalar/bilgisayarlar ilk bakışta kolay üretim sağlar imajı verseler de bu o kadar kolay değildir. Teknolojik yenilikleri kullanarak çok berbat ürünlerin üretildiğini gözlemek mümkündür. Önemli olan güzelin, sanatsal ürünlerin çıkarılmasıdır. Sayfa düzenleme, biçim belirleme belli ölçütlere göre belirlenir. Bunun için üç temel ölçütten bahsedebiliriz: İki estetik, göze hoş görünen, okuru yormayan sayfa düzenleridir.

İkinci olarak yayınların yapı içeriklerine uygunluğunu sağlamak. Yani; haber için almak şeklinde dergi kullanmak örneğindeki zıtlığın giderilmesi gerekir. Yazı malzemesiyle uyum; yayınların okunurluğunu etkileyen en önemli faktördür. Görsel öğelerin yazı ile uyumu için grafik düzen şarttır.

Üçüncü olarak yayınların sürekli olarak çıkacak ürünler olması... Burada başta bu ürünlerin grafiğinin; bilgisayarlar kolaylık sağlıyor diye zırt pırt değiştirilmemesi gerekiyor. Sonra da süreklilik olgusuna dikkat etmek gerekiyor: Yayının hangi gün çıkması/bayide olması gerekiyorsa, o gün bayide olmasının sağlanması şarttır. Okur psikolojisi dikkate alınıp; her yayının süreleri içinde gazete bayilerinde olması sağlanmalıdır. Bunun için de zaman grafiği oluşturulmalı; yazıların gelişi ve teknik hazırlık ilkeli olmalı... Örneğin yayının çıkış zamanından önceki ayın 25'inden sonra gelen yazı konmamalı. Böylece zaman grafiğine uyulup; ürünlerin zaman dengesiz çıkması önlenir. Okur da dergisini, gazetesini ne zaman bayide bulacağını bilir. Siyasal dergilerin sık sık toplatıldığı da hatırlanırsa böyle bir uygulamın getireceği yararlar dikkate değer kazanım sağlar.

Dağıtım sorununa gelince; bunun ciddi bir örgütlülükle çözümleneceğini söyleyebiliriz. Siyasal dergilerin bu konuda bugüne kadar birçok sorunu oldu. Gameda ve Hürriyet Dağıtım A.Ş. (Hür-dağıtım) zaman zaman keyfi engeller koydular. Gameda'yı yutan Sabah grubu; Hür-dağıtım'la birleşerek Birleşik Basın Dağıtım'ı oluşturdu. Birleşik Basın Dağıtım; tekellerin en önemlilerinden biri olduğundan; ideolojik yüzüyle; siyasal dergileri dağıtım kararı aldı.(1) Dergilerin, okurlarına ulaştırılması engellenmek istenmiştir. Sermayenin kurumunun zaman zaman engeller koyacağı dikkate alınarak; karşı dağıtım örgütlenmesi sağlanmalıdır. Başta "elden dağıtım" akla geliyor. Ancak bunun sınırlı kalacağı; belli bölgeleri aşamayacağı da bilinen bir gerçek. Tek olumlu tarafı; yüzyüze iletişimin getirdiği olanaklarla yeni okuyucu kitlesi yaratmak. Küçük yerleşim yerlerindeki gazete bayilerinde yaratılmış okuyucu kitlesini; "elden dağıtım" için ulaşılamamış bölgeleri dışlar. Elden dağıtıma önem verilebilir, ancak bütün okurları ve okur potansiyelini yakalayacak dağıtım örgütlenmesi olmalıdır. Yoksa kitabevi dağıtım ve elden dağıtımın dışına çıkamaz. Kitleleşmeyi sağlamada dağıtım, önemli bir teknik sorundur.

Teknik altyapıdan bahsederken, bunları kullanacakları unutmamak gerekiyor. Ve gündeme kadro sorunu geliyor. Teknik bir kadronun kurulması önemli bir eksikliği giderir. Teknik yenilikleri takip edebilen, becerikli, gelişmeye meyilli ve eli kalem tutup, doğru dürüst cümle kurabilen, yeniden yazım yapabilecek, araştırma yapabilecek nitelikte elemanlar gereklidir.

Yayın yöneticilerinin "işletmecilik" gereklerine göre davranmasının; yayının yaşaması açısından önemi var. Hiçbir teknik altyapıyı atıl bırakmamalı, her ihtiyacı karşılama becerisine sahip olmalıdır. Ekonomik kaynaklar az da olsa iyi bir yönetici yayının kurumsallaşmasına çok katkı sağlar ve süreci kesintisiz devam ettirebilir.

Şimdi bahsedeceğimiz ürünler, bu altyapı sağlandıktan sonra kurşun gibi atılırsa hedefini bulacaktır. Üretilen kitap, dergi vb... için gerekli materyalleri sağlayacak kadroların, yazı kurullarının oluşturulması ve her ürün için geribeslenme sürecinin sağlanması gereklidir.

Yasalarla karşı karşıya üretim yapacak olan yayın kurumuna belli ölçülerde özerk olmak zorundadır. Bu özerklik; farklı anlayışları içeren yazıların da gündeme göre yayınlanmasına izin veriyor olmalıdır. Çünkü kitlelere ulaşmak için kitleye seslenirken onların etkileneceği her sesi kullanmak gerekmektedir. Bu nedenle yayın ilkelerini saptarken bu esnekliğin payı her zaman konmalıdır. Özerkliklerinin sınırları çizilmelidir. Bu yayınları üretecek her çalışanın bu süreci iyice öğrenip, ona göre tavır alması; uygulamada yararlar sağlayacaktır. Bu konu daha geniş tartışma konusu olacak bir konudur; ancak burada gerekliliği vurgulanabilmektedir.

Hedef kitle olgusundan bahsettik: Her hedef kitleler ayrı ayrıdır. Bu nedenle her hedef kitleye ayrı ürünler sunmak; anlaşılmayı ve okunmayı sağlar. Her hedefe özü bir, biçimi ayrı yayınlarla ulaşmanın getireceği avantajlar yayıncılar tarafından dikkate alınmalıdır. Bu bilgiler ışığında, ayrı ayrı ürünler neler diye sorulacaktır? Yayıncılık kurumu açısından bunlar;

Dergiler

"Siyasal dergicilik" kavramıyla; bütün hedef kitleler bir tutulmuştur, ayrı ayrı hedef kitlelerin olduğu dikkate alınmamıştır. Hedef kitle belirlemeyip hazır olan ve belli anlayışların geçmişte oluşturdukları tabana sesleneceği illegal ürünler vardır. Bu ürünlerin hedef kitlesi, yasal çıkan dergilerin hedef kitlesi olamaz, olmamalıdır... Bu birçok sorunu beraberinde getiriyor. Siyasal örgütlenmenin yöneticileri dergi yöneticileri karıştırılmakta bundan çıkarak da otomatik olarak; dergi okuru örgüt üyesi olmaktadır!.. Burada bahsedilen dergicilik olgusu; işlevleri açısından hedefine ulaşabilmesi muhtemel dergiciliktir.

Bilimsel dergiler, polemik dergileri: "Siyasal dergiciliğin" en önemli boyutunun bilimsel yönünün olduğunu biliyoruz. Bilimsel gerçekleri kamuoyuna duyurabilmeyi onlara ulaştırabilmeyi hedefler. Toplumsal birçok olgu ve gerçek bilimsel olarak incelenmektedir. Bunlar böyle dergilerle aktarılmalıdır. Halkın ve sınıfın bu gerçekleri öğrenme hakkı vardır. Böyle bir yapıt bilim yönteminin; diyalektik yöntemin ışığında yalın bir dille, nesnel olarak kamuoyuna sunulunca, bir boşluğu doldurur. Felsefi, ideolojik, toplumsal, siyasal, ekonomik ve tarihi birçok gerçek, kamuoyu ve aydınlarca öğrenilir ve kullanılır. Böyle bir yayın, kitap görüntüsünde üç ya da dört ayda çıkabilir. Tirajın az olacağını belirtelim. Ancak en önemli yayındır. Bu yayının okuyucusunun çokluğu değil niteliği önemlidir.

Her anlayışın bir takım sorunları vardır. Bunları kamuoyunda tartışmak gerekir. Bu tartışmaya materyel polemik dergileridir. Kamuoyuna polemik dergileri ile tartışmalar, sorunlar sunulabilir. Bugün yayınlanan birçok siyasal derginin başlangıçtaki çeşitliliğinden zamanla polemik dergiciliğine dönüşmüş olduğunu görüyoruz. Nedense siyasal dergicilikte öncelikle Bilimsel yazılarda değil polemik yazılarına yer verilir olmuştur.

Polemik gereklidir ancak; bunun sayısız sorununu inceleyeceğimiz bilimsel yazı üretiminde önünde olması düşündürücüdür. Sosyalizmin geleceğine ilişkin, çöşku sunan, güzel günler için insanı şevklendiren yazılar değil; sürekli karamsar ve yeni okurları dışlayan yazılar kenulmaktadır. Bu yüzden bilimsel dergilerin ayrı, polemik dergilerinin ayrı üretilmesi önerilebilir. Bu derginin iki-üç ayda çıkması normal karşılanır.

Gençlik Dergileri:

Hedef kitlenin gençlik olduğu bir yayın; gençliğin öğrenmedeki iştahını daha da ıstahlandırır. Gençlik gelecektir, bu nedenle onların eğitimi, dönüşümü özel bir önem kazanır. Her çeşit konuda bilgiler veren geniş kapsamlı bir yayın ihtiyaca yanıt verir. Aylık ya da on aylık olarak çıkması iki aylık sürelerle çıkması normaldir.

İşçi gençlik, öğrenci gençlik ve köylü gençlik için çeşitlemeler bile yapmak mümkündür. Ancak hepsinin ortak bir yayını izlemelerinin çok daha faydalı olacağı da bugün için tartışılabilir.

Sanat - Edebiyat Dergileri:

Mao'nun belirttiği gibi "sanatın da, siyaset üzerinde derin bir etkisi vardır." Devrim sanat ve edebiyatın, genellersek kültürün sınıflar mücadelesinde anlamını bulduğu gerçek onun aktarılması için gerekli yayınların da varlık koşuludur. Sanatın, sınıf ilişkilerinde etkilendiği gerçeği konuya duyarlılığı sağlıyor. Bu durumda sınıfın dünyayı kavrayış biçimine yardımcı olan kültür ve sanat; okura "sanat ve edebiyat" dergisi ile dünya görüşünü çok daha kolay hissettirebilir.

"Bugün dünyada her kültür, her sanat ve edebiyat belli bir sınıfa aittir. Ve belli bir sınıfa çizginin hizmetindedir." Doğru söze ne denir? Mao'nun bu sözü başından beri anlattığımız egemen ideolojinin kültürlerinin gerici sınıfların hizmetinde olduğunun özeti... Fazla laf gerek yok, ideolojik mücadelede kültürün "devrim silahı" olarak kullanıldığı(2) düşünülünce bu silahın iletişim alanının ürününün olmaması için hiç bir neden yok. Varlık büyük bir eksikliği giderir.

Aylık periyotlarla çıkarılabilmesi mümkün gözüküyor.

Gazetecilik

Haber propagandanın ana unsurudur. Bu anlamda seçilen haberlerle propaganda oluşturmayı hedefleyen "siyasal gazetecilik" kavramı gündemde tutulmalıdır.

Bugün fikir gazeteciliği olgusundan bahsedemiyoruz. "Kamu yararını gözeten demokratik bir kurum" olduğu iddia edilen gazeteciliğin düzenle bütünleştiği bilinen bir gerçek. Gazetecilik artık; devletin bürokratik bir kurumdur. Devletin bürokratik kurumu, dolayısıyla egemen sınıfın ideolojik aygıtıdır. Burada şunu belirtmeden geçemeyiz: Gazetecilik "kamu yararı" artık yoktur. Çünkü "egemen sınıfların yararı", "kamu yararı"nın yerini almıştır. Gazeteler ticari ürünlerdir. Reklam ve ilan gelirleriyle yaşarlar. Reklam ve ilan verimlere göbekten bağlıdır. Kim reklam ve ilan verirse, o gazete onun yararına ideolojik

üretir.

Türkiye'de gazetecilik; egemen sınıfların, devletin sözcüsüdür. Gazeteler; sosyo-ekonomik konulara değinirken bankaların, büyük sanayicilerin örgütlerinin, borsalarının haberlerini seçerler. Toplumsal sorunlara; olaylara, "Emniyet Müdürlüğünden yapılan açıklamaya göre;..." diyerek tersinden bakarlar. Bu gerçeği bilince; emekçi sınıftan yana gazete yaratmak önem kazanmaktadır. İdeolojik mücadelenin en önemli boyutunun "gazetecilik" olduğunu ısrarla belirliyoruz.

Gazetecilik özünde devrime hizmet eder. Eleştirel bir meslek olan gazetecilik, haksız olanların düşmanı, haklıların dostudur. Bu anlamda ezilen, baskı gören, sömürülenler "yaz gazeteci yaz" sloganı ile gazeteciliği kendi şaflarında görürler. Kitleler, gerçekleri mark-sist-leninistlere gösteriyor. Gayet açık gerçek, ne yazık ki; uygulanmaktan yoksundur. Şimdiki gazetelerin "status quo"yu bilerek rahatsız etmeye ya da sorgulamaya cesaret edemeyeceğinin bilinmesine karşın haberlerin yetersiz, birçok olgunun görülmediği, amatör çalışmalar üretilmektedir. Artık gazeteciliğe profesyonel bakmak ve bu anlamda kadrolar yetiştirmek gerekir, şarttır, zorunluluktur.

Olay, Gerçek ve Haber

Gazetecilik dendiğinde insanın aklına haber gelir. Haber vermekten amaç, geniş kitleleri doğru bilgilere ve gerçeklere dayanan dünya görüşüne sahip olmalarını sağlamaktır. Haber olaylardan ve gerçeklerden kaynak alır. Gazetecilikte haber genellikle, "olayın ve olayların hikayesi veya özeti" şeklinde tanımlanmaktadır. Olay ya da olaylar olduktan sonra, bunlar hakkında haber yapılır.(3) Bakın Lenin olayın önemini nasıl belirliyor: "Olay, belli bir ölçüde, yasadan daha zengindir; şu anlamda ki, o somuttur ve bireyselleşmiştir, sırf kendine özgü olan, eşsiz ve tekil bir çok yanlara sahiptir; oysa yasa yalnızca belli olaylardan oluşan bir tümüyle belirginleştirilen genel ve temel özellikleri yansıtır."(4) Demek ki, gazeteci; olayı esas çerçevesi içine oturtup haber şekline dönüştürebilirse "yasadan daha zengin" silaha dönüştürebilmektedir.

"Olayları yapan olgular devamlı ve sürekli olarak gerçekler üzerinde kurulurlar. Haber uçucu, fakat gerçek kalıcıdır".(5) Haberlerin işlevi bir olayı iletme gerçeğinin işlevi ise saklı kalmış olguların gün ışığına çıkarmaktır. Buradan yola çıkarak haber, olay ve gerçek ilişkisini ve gazetecinin yapacaklarını sıralayabiliriz: "Gazeteci olayı haber yapabilmek için kendine göre olgular arasında bir seçim yaparak olayı esas çerçeve içine oturtmağa çalışmakta, doğal olarak da olayın ardında yatan gerçekler üzerinde anlam vermeye yönelmektedir. Gerçek ile haber arasındaki bağlantıyı gazeteci, olayı, aslına olanak verdiği ölçüde, sadık kalarak verebilmek yönünden kurmak durumundadır. Olaya sadık kalma, bu durumda, olayı oluşturan olgulara ait gerçeklere dayandırma doğrultusundadır. Bu bakımdan, haber olayı, esas çerçevesi içinde oturtulması yönünden gerçeği iyi şekilde yansıttığı ölçüde önem kazanır".

Gazetecilik Dili

Gazetecilik dili, mesajın çok sayıda kişinin anlaşılması için oluşturulmuştur. Siyasal dergilerde küçümsendiği gözlemleniyor. Onlarda genellikle bir haber, üstte başlık alta imza konarak verilmektedir. Ancak; gazetecilik dili evrenselleşmiştir, amacı da açıktır; güncel olayları olabildiğince çok sayıdaki okura tanıtmak ve anlatmak. Dil; yalın, somut ve canlı olduğunda kültür seviyesi düşük okurların da anlayacağı muhakkaktır. Dilbilgisi açısından basitlik gerekir. Okur, cümle içinde cümle araştırmak zorunda kalmamalıdır. Cümlelerin kısalığı anlamayı kolaylaştıracaktır. Her cümle, neredeyse her sözcük haberin bir unsurunu, en fazla bilgiyi taşımalıdır. Muhabirler bu ilkeleri bildiğinde haberin hedefine çok kolay ulaşacağını söyleyebiliriz.

Egemen ideolojilerin gazetecilik dilini kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı bir gerçektir. Geçmişte "-miştir", "-muştur" diye biten cümleler uzaktan gözlemle haberin yazıldığını sezdirmediğinden inandırıcılığı azdı, yenilenen yüklemelerin "-di" ve "-dı" ile bitmesi artık daha inandırıcıdır. Egemen ideolojinin aygıtları, günlük gazeteler bu sözcükleri kullanarak kitlelere mesaj aktarmaktadırlar.

Haberin Kurgusu

Muhabir haberi nasıl hazırlar?

Muhabir; haberi yazmadan önce bir hazırlık aşamasından geçer. Bu aşamada olayın tanığı olarak olay yerindedir ya da basın toplantısındadır. Topladığı malzemeyi, sıraya koyup, biçimlendirecektir. Elindeki malzeme; önce kendi notlarıdır, sonra da "haberi tanımlayacak anlaşılmasına yardımcı olacak ve haberin anlamını ortaya çıkaracak malzemelerdir". Malzemeler seçilir ve bir kurgu ile yazılır. Kurguda giriş en önemli kısımdır. "Okur, daha birinci satırdan başlayarak olabilecek azami sayıda bilgiyi alabilmelidir." Okur, haberi okumasa

bile olaydan haberdar olacaktır.(6)

Kurguda önemli bir kural da yazının türüne göre biçimlenmesidir. Yazı genel olarak bir birine geçmiş unsurların soba borusu şeklinde ya da kare kuralı dediğimiz şekilde, yazının tamamı okunmadan anlaşılmayan bir tarzda yazılır. Ancak son dakikada gelen ya da sayfaya sığmayan yazılara göre süreç yeni kurgu kuralları dayatmıştır. Önemliden önemsizliğe giderek ters piramit kuralı; ayrıntıdan başlayarak, esasa ulaşmayı hedef alan normal piramit kuralı ve her soruya tam yanıt verebilmek için 5 N 1 K kuralı gazetecilikte gereklilikten doğmuş kurallardır.(7)

Gazetecilik; haberlerin dışında çeşitli yorumları da içerir ki, genelde gazete kişiliğini belirleyen yorumlarda bulur. Ama; seçilip yayınlanmış haberin de gazeteye kişilik verdiği unutulmamalıdır. Açıklayıcı ve yorumlayıcı haber vermenin yanında repörtajların, dizi yazıların bazı sanatsal çalışmaların gazetelerde yayınlanması mümkündür.

Bir gazetenin yazı işlerini ilgilendiren esas unsurların yazı türleri olduğunu belirler. Bir önemli unsur da görüntü malzemeleridir. Fotoğraf, desen, karikatürler, çizgi öyküler, gravürler, portreler görüntü malzemelerini oluşturmaktadır. Bunların sayfa düzenlemesinde tekniklerine uyarak üretilmesi halinde mesajlar daha kolay okuru etkiler.

Gazetecilik zamanla yarıştığı için; bu yayında periyodun kısa tutulması çok önemlidir. Günlük bir gazetenin çıkarılmasının olanakları yaratılmalıdır. Birçok siyasal dergide "1 günlük kitle yayın organı" çıkartmaktan bahsedilir. Ancak bu periyodun gündem oluşturması ve kitlesellik açısından hiçbir pratik faydası yoktur. Gazetecilik işlevi açısından görevlerini yerine getiremez. Haftalık bir gazete ise, günlük gazetenin yapacaklarını yapamamaktadır. Ancak, önemli birçok işlevi yerine getirebileceği de biliniyor. 2000'e Doğru ve Yeni Ülkemiz bu açıdan önemli bir yere sahiptir.

Kitaplar

Piyasayı dolduran binlerce kitabın genelde egemen sınıfların hizmetinde olduğunu görüyoruz. "Solcu" diye lanse edilen bazı kitapların ise egemen sınıflara yaradığını belirlemek gerekiyor. İdeolojik hastalıkları içlerinde taşımaktadırlar. Karşı-devrimci, troçkist, anarşist vb... İdeolojik hastalıklı kitaplar; ortalıkta cirit atmaktadır. Bu olgu marksist-leninistleri dikkatli bir kitap politikası izlemeye itmektedir.

Kitap; uzun yaşayabilen bir ürün. Gazete ve dergilerin dışında yan okumaların da olması gerekir ki; bunu kitap sağlar. Hedefleri daha kalıcı, etkisi daha güçlü. Bu aracı kullanarak genelde gelişmeye yatkın kişiler. Aydın olmak kriterine uyan kişilerden bahsetmek olacaktır. Hedef kitlenin belirlenmesi ile üretilecek her kitabın ciddi bir çalışma olacağı da muhakkaktır. Bu nedenle bilimsel araştırmaların, çevirilerin, sanat ve edebiyat ürünlerinin, incelemelerinin, ciddi çalışmalarla kitaba dönüştürülmesinin sınıf adına önemli kazanım olacağını söyleyebiliriz.

Kitapların; şiir kitabı, roman, inceleme, araştırma, çeviri vb... türden olması zengin bir kütüphane sunacaktır. Çeşitli seriler ve gerekliliklere göre ürünlerin mücadeleye ve yarımla getireceği yararları tartışmasız kabullenmek gerekir.

Kitap yanında çeşitli konularda broşürlerin gerekliliği de tartışılmaz.

Son olarak; sözlük çalışmaları, ansiklopedi çalışmalarını, afiş ve kartpostallar üretilebilir diyoruz. Böylece yayın faaliyetinin kazanımlarının hepsi, emekçi sınıfların hanesine yazılacaktır. Burada anlatılan model, pratikte aynen olmayabilir, bu doğaldır da. Radyo ve televizyon olgusunun pratiğe geçme olasılığının şimdilik olamaması nedeniyle önerilen modelde yerini almadığını belirtelim. Çünkü pratik, belirleyici olduğuna göre; pratiğe geçmesi olan modeler denenebilir. Önemli olanın ideolojik mücadele için bilimsel bir disiplin içinde üretim yapılması ve yayın denemelerinin sürekliliğinin sağlanmasıdır. Bu alanda gece kondular gibi her an yıkılacak durumda değilse, sağlam kaleler şeklinde örgütlenmenin başlangıcı olacaktır.

DİPNOTLAR

(1) Yeni Demokrasi dergisi; Aralık-Ocak 1992 sayı: 39, Sunuş yazısında Yeni Demokrasi ile birlikte 67 siyasal derginin dağıtılmamasının; dergi dağıtımında, okura ulaşmanın riske sokulduğu anlatılıyor.

(2) Nihat Behram, *Hayatın Aynası ve Bir Devrim Silahı Olarak Kültür*, Ekim Birlik Yayınları, 1979 İstanbul. Bu kitapta devrimci kültür politikalarının sorunları incelenmektedir.

(3) Oya Tokgöz, *Temel Gazetecilik*, AÜ BYYO Yayını, Ankara 1987, s. 53-54; Haber ve olay ilişkisi açıklanmaktadır.

(4) Aktaran, Avner Ziss, *Estetik*, (çev. Yakup Şahan), De Yayınları, Mart 1984, s. 77-78

(5) Oya Tokgöz, a.g.e, s. 55-56; Haber ve gerçek ilişkisi tartışılıyor.

(6) Philippe Gaillard, *Gazetecilik*, İletişim Yayınları, s. 87-88-89.

(7) Oya Tokgöz, a.g.e, "Haber Yazma: Temel Kurallar" bölümünde 5 N 1 K kuralı (Ne Neden, Nerede, Ne Zaman, Nasıl ve Kim?), Ters Piramit Kuralı, Dörtgen ya da Kare Kuralı ve diğer haber yazma kurallarına s. 101-107'de; Philippe Gaillard da "Gazetecilik" kitabında bu kurallara s.90'da değinmiştir.

ALTIŇAĐA UZANAN YOLDA ÖLÜMSÜZLEŐTİLER!

O
r
h
a
n
B
A
K
I
R

K
a
z
i
m
C
E
L
L
İ
K

İ
s
m
a
i
l
O
R
A
L

Hıdır AYKIR, Cihan TAŞ, Müslüm EMRE, Ali KAYADOĐAN, AĞa ŐİMŐEK,
Kenan BOZKURT, Cihan ÇELEBİ, Tuncay BALİ, Erol DOĞAN, Haydar ÇAKMAK,
Bahar YILDIZ, Mehmet KOCADAĐ, Hamit ASLAN, Hatice DİLEK

Deniz GEZMİŐ - Hüseyin İNAN - Yusuf ASLAN

Kadir MANGA

Sinan CEMGİL

Alpaslan ÖZÜDOĐRU

1 MAYIS 1977 ŞEHİTLERİ, Mehmet Akif DALCI ve
Dağlarda, Sokaklarda, İŐkenchanelerde katledilen

MAYIS ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

O'nun görüşleri sadece direnmek isteyenlere değil; sınıfsız toplum için savaşmak ve kazanmak isteyenlere gereklidir!

